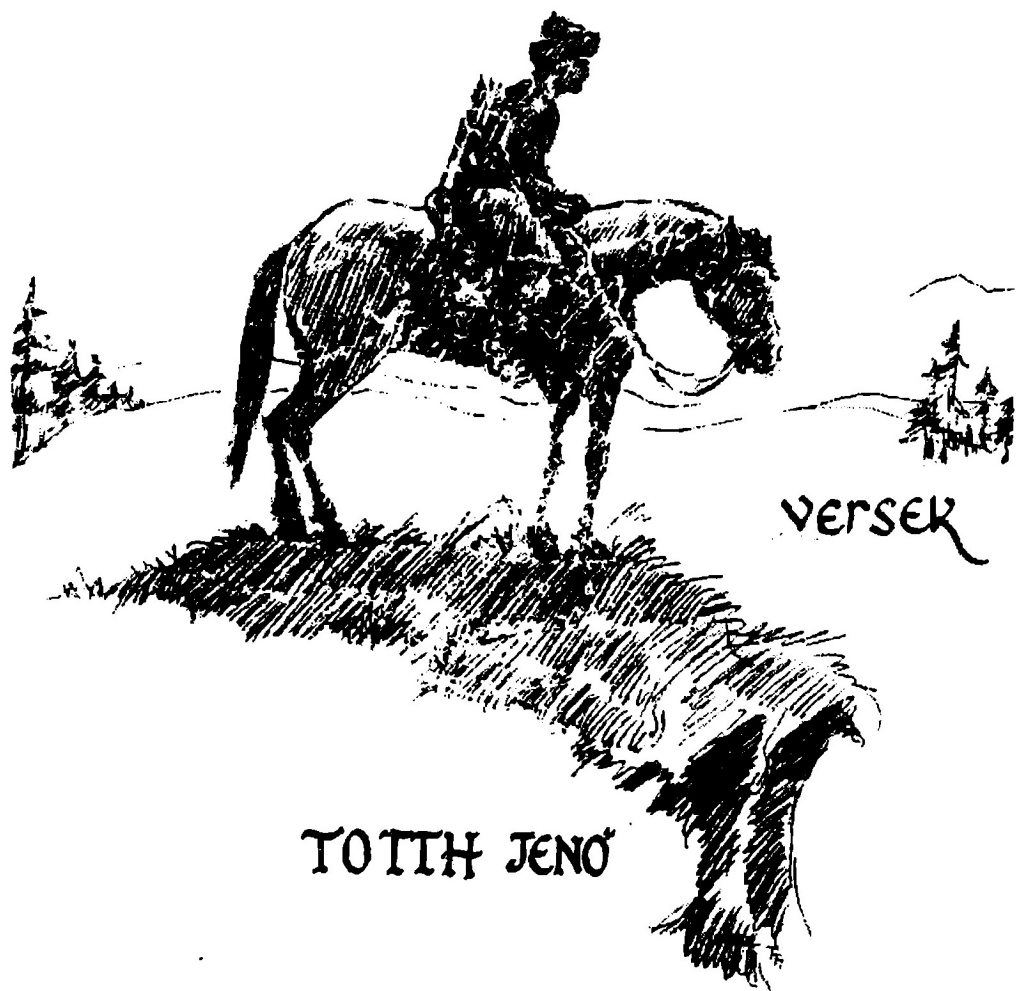

ÉVEZREDEK

mesgyén

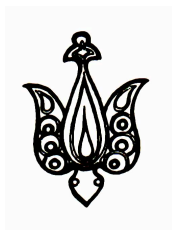

TÓTH JENŐ

ÉVEZREDEK MESGYÉJÉN

VERSEK

TOTTH JENŐ

Canberra

2006

FELESÉGEMNEK
SZERETETTEL ÉS SZERELEMME

TOTTH JENŐ

©

Eugene C. de Toth
16 Caley Crescent
Narrabundah ACT. 2604

LEKTORÁLTA:
HAJDU GÁBOR

A RAJZOKAT ÉS A BORÍTÓT
TERVEZTE ÉS KÉSZÍTETTE A
SZERZŐ

ISBN 0-646-46219-9

TÖRDELŐ SZERKESZTŐ: BOGSÁNYI DÉNES

TARTALOMJEGYZÉK

ADJ INNOM, MESTER	13
AJÁNLÁS	15
DEDICATIO HELYETT	16
ARCANA ISTVÁN KIRÁLYRÓL	17
AMIKOR ÚJRA ELJÖN AZ IDŐ	19
GYŐZ AZ ÉLET	20
HOL AZ ERŐM?	21
MEGÉRTJÜK A CSODÁKAT	21
A GYŰRŰ	22
KAVICS REZEG	23
MADÁR SE SZÓL	24
CSODÁLATOS, ZSENGE ÉLET	26
NAPBA VIVŐ ÚT	27
KARÁCSONY ÁLDOTT ÉJJELÉN	28
EGY TELEFONBESZÉLGETÉS UTÁN	30
MERT EGYENSÚLY KELL	31
CSILLAGFÉNYES ÉJSZAKÁN	32
CSAK FÉNY VAN OTT	33
MIÉRT OLVASOL VERSEKET?	34
NEM GYŐZ A HALÁL	35
1956 ÉS 1996 KÖZÖTT	36
AZ ÚR BIZONY TENYERÉN HORDOTT	38
RIGÓMEZŐ	40
ÉLETÜNK NEM TELJES	42
SZÉLJEGYZET FAURÉ REQUIEMJÉHEZ	43
A NEVETÉSED	46
KIÁLTANÁL, DE NEM LEHET	47
ÉS TENNI MERTEK...	47
A FÉNY MÖGÖTT	49
MINDENRE VAN SZENT MEGBOCSÁTÁS	50
FELÁLLOK ISMÉT ÚJ TAVASSZAL	51
BÖLCSEK, KIRÁLYOK, PÁRTUSOK	52
AZ ÚJ ÉVEZRED	53

MONDJUNK EGYMÁSÉRT EGY IMÁT	54
SEATTLE	55
NE NÉZZÉL VISSZA	57
SZENTESTE NAPJÁN	58
NEM VOLT TÖBB MADÁRDAL	59
NISI VERBA	60
SZAVAK CSAK	62
A HOMLOKÁRA TETTE A KEZÉT	63
ÁRADJ, FOLYÓ!	64
HAJRÁVAL	64
ÁLMOMBAN	65
ADJ INNOM, MESTER	66
IGAZSÁGOT ÁLMODJ	67
FORDUL A KERÉK	68
TRIANON NEMZEDÉKE	69
A HAVASOKBAN	70
AZ IFJÚSÁGBÓL ENNYI MEGMARADT	70
NEM TUDOM, MÉRT	70
A CSILLAGOK VISSZANÉZNEK	71
AZ ÁRNYÉK	72
ANYÁM	73
ELRINGAT MINDÖRÖKRE	73
KEZDET BEN VOLT A DALLAM	74
A MILLENNIUMI KIRÁLYSÍROK	76
AMÍG MEGYEK	77
JÁTEKOSAN	78
ISTENT HÍVD BÍRÓDUL	79
PARNASSZUS	80
HÁROM SIRATÓ DUKÁSZ ANNA FELETT	81
VIRÁGZIK A TISZA	83
NE SÍRJATOK	84
NE KÉRDEZD	85
HOLDFOGYATKOZÁS	86
AZ ÖREG SZILFA	87
AKÁRHOL JÁRTÁL	89
JER HÁT, TESTVÉREM	90
LEGYÉL MA ÁLDOTT	91

ISTENBEN BÍZOTT	92
VESSÜNK CSODÁLATOS MAGOT	94
VADE MECUM	95
ÁTVIRRASZTOTT ÉJSZAKÁKON	96
AZ ÚRÉ A SZABADÍTÁS	97
NÁNDORFEHÉRVÁR	98
AMÍG ÉLÜNK, KÜZDENÜNK KELL	99
ÁLDJON MEG AZ ISTEN	100
LÁTOGATÁS	101
CUDAR VILÁG	102
ÁRNYAK	103
PERTH	104
A SZÉLRE ÍRTAM	105
SZITTYÁK KORONÁJA	106
KI TUDJA, HÁNYSZOR	108
ADJ, URAM, PRÓFÉTÁT	109
A CSILLAGOK MIND ARRÓL VALLANAK	110
UTÁSZCSIZMA	111
KARÁCSONYI IMA	112
EGY ÉVEZREDNEK ISMÉT VÉGE VAN	113
JÖVEL, ÚJ EMBER	115
CENTENARIUM	117
HÚSUNKBA ÉGETT SZÓ	119
RÉGI ÉS ÚJ MÁRCIUS	120
ÁRADÁS	121
KI TUDJA?	122
TUPTAD	123
AZ ÚR MEGADTA	125
TUSA	126
AZ ÉLET FÉNYBE ÖLTÖZÖTT	127
ISTEN HOZZÁD	129
ANYÁKNAPJÁRA	130
A RÉGI TŰZ	131
AZ ALPOK ALJÁN	132
AZ ÉNEKET SOSE FELEDD	134
ERESSZ HÁT	135
A GONDOLAT	136

HA NEM IS ÉRTEM	137
ÉL AZ ÉLET	138
KINCS	139
KÜLDETÉS	140
VÁRJÁL, VERGILIUS	141
A SZÓ	142
AZ ÉLET MÉGIS ÚJ TAVASZRA VÁR	144
KÖSZÖNÖM SZÍVED MINDEN DOBBANÁSÁT	145
KOPOGTATOTT	146
IN MEMORIAM	147
KÖNNYEDBŐL LASSAN SZÜLESSÉK MOSOLY	148
SOHA EL NE HAGYJ	149
NE BÁND, HOGY LASSAN JÓ AZ ESTE	150
ALKONY	151
ELJÖN MÉGIS	152
KARÁCSONYRA	154
VÁRJAM-E?	155
AZ ANYAGELVŰSÉG KORÁBAN	156
SZENT LÁSZLÓ NÉPE	157
BETAKARTÁL	158
ÉGŐ KARÁCSONY	159
AMIT SZERETNÉK	160
MAGYAR AKARAT	163
A SZABADSÁG TÉR RÉGI SZOBRAIHOZ	165
SZÍVDOBOGÁS	165
AZ ESZTENÁN	166
MAGYAR AKARAT	167
KOSSUTHHOZ	169
KÜZDJÉL HÁT, NÉPEM	170
CSÖND VAN	171
AZ ÉGRE KIÁLTOK...	173
JENIN	174
SÖTÉT CSERJÉK KÖZÖTT	176
TALPRA ÁLLUNK	177
TINÓDI ÜZENI:	178
JÁTÉKOSAN, JAMBUSBAN	180
SOK SZÉK MÁR ÜRES	181

KÉK VOLT AZ ÉG	182
ÜZENET	183
AZ ŐRÜLET	184
NÉPEMNEK, FÖLDRENGÉS UTÁN	185
REQUIEM DUDÁS IMRÉÉRT	186
REQUIEM FOR IMRE DUDÁS	187
JÖJJ, FÉNY, VEZESS...	189
GETSEMÁNÉ KERTBEN	190
TEMETŐBEN	191
MA ESŐÉRT IMÁDKOZUNK	192
BETLEHEMBEN	193
HÁROM KIRÁLYOK	194
NÉZZ TÚL AZ ÓCEÁNON	194
FOHÁSZ CSATA UTÁN	197
AZ ÓÉV ÉJJELÉN	199
MERT NEM BÍZTAK MAGUKBAN	200
FOHÁSZ CSATA UTÁN	202
KÖRÜLÖTTEM A VÁROS ÉG	204
THE TOWN WILL BURN AROUND ME SOON	206
BÁBSZÍNHÁZ	208
EMLÉKEK NÉLKÜL	209
KI TUDJA, MIRE VÁROK?	211
HOMOKVIHARBAN	212
ATLANTISZ NÉPE	213
ELJÖN-E EGYSZER?	214
HOMOK ALATT A MÚLTAM	216
NAGYPÉNTEKRE	217
„SEM EMLÉK, SEM VARÁZSLAT?”	218
TESTVÉREIM	220
A LÉLEK ÉL	221
ELVÉGEZTETETT	222
EURÓPA ELRABLÁSA	223
MÉRT ADJA ISTEN	224
NEM TEMETHETIK EL A LELKEKET	226
PHILEMON ÉS BAUCIS	227
OKTÓBER 23.	229
EL MERJEM-É	230

A NAPPAL BÚCSÚZIK	231
A TENGEREN	232
POETA NASCITUR?	233
ATTILA, NAGY KIRÁLY	234
AZ ÉGIG ÉRŐ FA	235
EGYMÁSÉRT	236
FELKIÁLTUNK	237
AZ ISTEN ÁLDJON, ESZTER	238
NEM BÚCSÚZOM	239
A CSILLAGLÁTÓ EMBER	241
ÚJABB KARÁCSONY	243
AZ ALKUVÁST NEM ISMEREM	245
ROVÁS	247
POZSONY FELETT	247
AKI VELEM TART	248
NE SIRASD HÁT	250
NEM MŰLIK MÁR EL	251
KOKÁRDÁVAL EURÓPA TORNÁCÁN	252
BÚCSÚZZUNK	254
LESZ MAJD VÁLASZ	254
HŰEK MARADUNK	256
TE SE ÍGY AKARTAD	257
SZÜLETÉSNAPODRA	259
PHILEMON ÉS BAUCIS IMÁDSÁGA	260
FELÉD REPÜL	261
SOHA SINCS KÉSŐN	262
NÉHA CSAK NEVETNEM NEHÉZ	263
PÁVA	264
MÉRT VAN	265
ÉVFORDULÓ	266
HITBŐL PEDIG	267
MÉLY ÁLMAIMBAN	268
BARÁTAIMNAK	270
ÚGY DÜBÖRÖG	271
ON THE LAKE	272
HAZA NÉLKÜL NINCSEN ÉLET	273
TESTET ÖLT A HIT	275

ÁLLJ KI!	276
REPÜL A NEHÉZ KŐ	278
ÁLMOMBAN, KARÁCSONYKOR	279
EZT ÁLMODTAM	280
KARÁCSONY 2004-BEN	282
VÉGÍTÉLET	283
NEM VÉLETLEN	284
MADÁR SE SZÓL MÁR	285
ŐSZI LEVELEK	287
KÖSZÖNÖM ISMÉT	287
AZ ÉLETET TÁN SOSE KÉRTEM	289
EGY BESZÉLGETÉS MARGÓJÁRA	290
TÖRVÉNY	291
AZ ÚR ÜZEN A CSILLAGOKKAL	292
EGY KÍNAI VERS MARGÓJÁRA	293
TEMETÉSEN	294
NE KÖZÖLD	296
A VÉNSÉG NEM LESZ ÚRRÁ	296
MÁJUS 8.	297
IGAZSÁG - ÍRT KÉRÜNK!!!!	299
AZT ÁLMODTAM	301
TRIANON 2005	302
A LÁNCOD ELSZAKADT	303
KÜZDJÉL	306
KÖVEKET FARAGTAM	307
TALÁN	307
UTAM GÖRÖNGYÖS	308
MAILÁTH JÓZSITÓL BÚCSÚZOM	309
ADDIG	310
A LELKEM	311
DE ISTEN ITT TART	312
NEM VÉG VAN ITT	313
FÉNYESEN ÉGJEK	314
CSÍKSOMLYÓI BÚCSÚN	315
ÁRADÁS	316
1514	317
HALKAN	319

NAPKELTE	320
HIROSIMA - NAGASAKI	321
GYÁVÁN	322
LEVÉL, MIT ÍRNOM OLY NEHÉZ	324
LÉLEKBEN MÁR OTTHON VAGYOK	326
CSAK NEVETÜNK	328
HADD KÖSZÖNTSELEK	329
ISTVÁN VÉGNAPJAI	330
UNA FURTIVA LACRIMA	333
ELRENDELTESETT	334
KÖSZÖNÖM A VIRÁGOKAT	335
SZENT TÜZEM	336
MOSOLYOGJUNK BÁTRAN	337
GILGAMES	338
LÁTNOM KELL	340
HA ÚGY AKAROD	341
ELHALLGATOTT	342
KÖSZÖNÖM	343
ÁLDOM A PÁROM	345
AHOVA MENTÉL	348
NE SÍRJATOK ÉRTEM	349
A REJTÉLY	350
TUDOM	351
ŐRSÉGVÁLTÁS	352
SÁRGULÓ LEVELEK	355
CSIPKERÓZSA	356
TÖVISEK	378
KEDVESEM	381
TORZÓK	381
EMLÉK	384
ÜZENET A HATÁRSOROMPÓNAK	385
PIHENŐ A BÁNAT ÚTJÁN	385
E...	386
FELHŐK	387
STEIERMARK	387
HAMU	388
MENEKÜLÉS	389

HAZAÉRTEM?	389
A SZÜRKE KÖDBEN	390
ANNAK, AKI EGYEDÜL TÖLTI A SZENTESTÉT	391
PHILEMON ÉS BAUCIS – KÉTEZER ÉVE	393
LEVÉL ÉDESAPÁMNAK	394
DE PROFUNDIS	397
KERESŐ	400

ADJ INNOM, MESTER
1996-2000

AJÁNLÁS

Apró betűk, megannyi kusza sor...
bennük dal él, vagy csak szívem botor
zenéje sír? — és hogyha olvasod,
örömmel várjál minden holnapot,
mit szeretet hoz, adni s hinni tud,
és dallamán visz ég felé az út.
Neked adom, hisz benne a zene
az összhangot a mennyből hozta le.

Olvadt arany a kupámban a bor,
vérem piros, de már csak néha forr,
s ha énekel, kívánom, értse meg
minden szavát az emberrengeteg!
Repesve szól, mert lelkem zengi el,
és felkiált, hívők reményivel!
Áldozatul öntök egy kortynyi bort
a földre, mely most is ölébe' hord.

És ha talán majd egyszer eltemet,
nem takarhatja be a lelkemet,
amely az Úrhoz, fel a mennybe száll,
s a fényes trónus lábánál megáll.
Róla az Isten élő hangja szól:
nem földi létünk nagy hibáiról,
de szeretetről, ami megmarad
az ég örökszép sátora alatt.

DEDICATIO HELYETT

Petrarca régen nem dalol,
és dalokból te sem hozol
tündöklő koszorút,
mert reng e föld s tán eltemet
múltat, jövőt s emlékeket,
és nincs már visszaút.

Nem szeretett a föld soha,
mert tudta, ölén mostoha
fiaknak menhely ez,
nem haza, mely szivünkben él,
ott lüktet, fáj és ott mesél
s szerelmünk álma lesz.

És ami a szivünkbe' van,
csak arra várunk, boldogan,
ha sírva is talán.
De amíg csendben álmodunk,
elmúlik majd a bánatunk
a jövő hajnalán.

ARCANA ISTVÁN KIRÁLYRÓL

A Kajári kódexből

Vajk úr, királyunk István,
emléked ragyog tisztán,
de érzed-e, hogy néped
kiontott vére éget,
és hallod-e, hogy terhe
felkiált az Egekbe,
s ha volna még reménye,
új igazságot kérne?
Az eddigi kemény volt,
igába hajtott, rombolt.
Atyádfiai voltak,
és mégis meglakoltak:
a szerencsés - halállal,
a nép meg ínség által.

És sír az Úr, hogy szolgálai között
a legújabb is vértbe öltözött,
hogy testvért öljön a hatalomér'
s keresztet tartott, míg folyott a vér.
És sír az Úr, és könnye földre hull...
Könny és a vér így sárrá párosul.

A puszták szabad népét,
örökségünk reményét,
miért is szórtad széjjel
a Szent Kereszt jegyével?
Vajk Úr, ezer csodával,
s Pápa Úr koronával,
sosem teheti jóvá,
hogy keresztünk bitóvá

tetted, s kegyelmed nem volt,
s hogy annyi néped megholt.
Bár mondják, így maradt meg
a vitéz, magyar nemzet...
De csak ránk tört a német!
Mért vált szolgává néped?

És szólt az Úr, hogy „István, mit teszel?
Tonúz Apát élve temetted el!”
És sír — s a könnye fájó-keserű,
de megbocsát, mert szent, s örökre hű.
Amíg a könnye lassan földre hull,
hit lesz belőle, örök zálogul.

Nem értjük hát, miért is
bűnhődünk hűségért is,
mért hajt igába kényszer
és büntet hetvenhétszer?
Az országot s a népet
kegyelmes Isten, védd meg!
Nélküled fogyunk, foszlunk,
s ha vért és könnyet ontunk,
engedd, hogy ontsuk bátran,
jövőnkért, a hazában,
s ha úgy sincs semmi másunk,
engedd, hogy megbocsássunk
minden lesújtó karnak...
ha ők is jót akarnak!

AMIKOR ÚJRA ELJÖN AZ IDŐ

Ma mindenütt oly olcsó lett az élet:
a másét adják, népekét veszik...
de nem látják, hogy útban az ítélet,
s a búzaföldön kivirult a szik.
Új cement-ágyba süllyesztett vasoszlop
égre meredve, büszkén hirdeti:
dobj mindent sutba, nevesd ki a gondot,
s ha eldülök, úgy más fizeti ki.

A versenytársad, hétfőn, bármi áron,
feletted — lásd be — csak győzni akar,
és hét végére nekem esik károm,
baj, mely a holtnak is inába mar.
Csábít a verseny, ami szépen indult?
Kegyetlenné lesz, hogy később talán
torkokat metsszen, és fojtson a megfúlt,
és sárban csússzék hó helyett a szán.

Szegény az élet, ha csak pénzét nézzük.
Akkor se nyersz, ha kincsről álmodol,
s az aranyat, bár legyen markod oly szűk,
elveszted, míg a déli szél dalol...
Csak ami érték, az marad meg mindig:
a jóság, hit és szeretet ilyen.
Itt van velünk a bölcsőtől a sírig,
a hegyek ormán és a tengeren.

Tudom, hogy olcsó lett az emberélet,
de lelkünk kincs és meg nem ölhető,
s az Úr szavára testet ölt, feléled,
amikor újra eljön az idő.

GYŐZ AZ ÉLET

Ha mégoly mélyen érzem is,
és ezt kiáltom holnap is,
vagy tán örökké... párosan,
vagy árván, vértől sárosan,
nevetve, vagy tán sírva már,
mint sas, vagy tört szárnyú madár
az őszi lomb s avar között,
mely vándorként elköltözött
serege után fájva néz,
kínozza bánat, baj, lidérc,
de tudja, hogy az Úr szeret!
Nem hirdethetem eleget,
hogy szeret Isten téged is...
és hogy szerelme nem hamis.
Kiáltom, Uram, légy velem,
hisz megváltottad életem.

Kiáltom a dicséreted,
köszönöm a szeretetet,
és amikor a test kísért,
ajándékoz, a barna vért.
Ha lágy ölen vár is a föld,
tudom, tavasszal újra zöld
az erdő, hegy és a mező,
és kizöldül a temető,
mert győz az élet mindenütt,
őszi szíveket újra fűt
érzéssel, amit adsz nekünk,
mint mannát, mikor éhezünk.
Ezért kiáltom, boldogan,
dicséreted Atyám, Uram.

HOL AZ ERŐM?

Ha volna még egy csipetnyi erőm,
feléd fordulnék, sírig szeretőn,
hogy elmondjam, hogy nincsen elmulás,
csak élet, élet, soha semmi más!

Hol az erőm, hogy megszólítsalak?
Elszállt, mint álom, maradt a salak.
Mind fényes szféra volt, ami ma gyom...
Érted-e, mikor dalol az atom?

Dalol arról, hogy él a gondolat,
az Isten része, s mindig megmarad.
Abból sugárzik ismét az erő

a fájó testbe... a béna feláll,
a néma meg szól, szíve muzsikál,
s ebből a dalból fakad a jövő.

MEGÉRTJÜK A CSODÁKAT

Feleségemnek

Őszünkben is tavasz van,
és pergő, csendes eső
áztatja meg a földet.
Tavaszi élet-áram
jár át, amíg a felhő
szelek szárnyán repülhet.

De bennünket már itt hagy
a szél, esőben, fényben,
és néha ázva-fázva.

Mégis megállunk. Nincs fagy
szivünkben, s tette-készen,
mert ez a lét csodája.

Az eső mossa arcunk,
s lecsókolja a bánat
nyomát is minden óra...
Míg tudjuk, hogy' kacagjunk,
megértjük a csodákat
és álmodunk is róla.

A GYŰRŰ

Útravalóul

A gyűrű... körbe-körbe... összetart mindörökre,
akkor is, ha a testünk félve roskad a rögre,
akkor is, ha a kétség és pallérozott elmék,
ahogyan mindig tették, az egekig emelték
az anyagot, s nem értik, hogy mit jelent a balhit.
Ki hinné? Másnak látszik, s a semmi vibrál most itt.
A gyűrű az egészset jelenti, jót s a szépet,
mely megmarad örökké és lakozik tevéled.

Ezért az Istent kérem, - ha imámmal elérem,
hogy vezessen át téged bajon és szenvedésen,
őrizze meg a gyűrűt, mit szívem lángja úgy fűt,
s a hű szerelmet bennem, legyen bár testem elnyűtt,
és benned is örökre, hogy üstökösként, görbe
pályánkon felrepüljünk, és aztán körbe-körbe,
mert ép maradt a gyűrű... búzával áldott szérű
legyen az élet mindig, s valóra vált reményű.

KAVICS REZEG

Egy új kor ködös hajnalán
az idő fáradt, meg-megáll.
Talán igaz, hogy már lejár,
és mint egy szárny-szegett madár,
vergődve a végére vár.

Kavics rezeget a bőrdobon,
amint álmomban hallgatom...
együtt rezeget sok barna kő,
s a számadás lihegve jó...
Mit is hoz az új esztendő?

Talán látják a javasok,
hogy vigalomra nincsen ok,
s mákonytól részeg emberek
egyike így szól: nem merek
küzdeni — úgyis elveszek.

Egy mondja s mind rohanni kezd,
bár a halál már nem ereszt,
mert jöttön-jő a háború,
nem süt a nap és a bosszú
lelkébe rág: beh szomorú!

Holnap meg ínség fenyeget,
az is elárul, ki szeret,
és mikor jó, a döghalál
a bűvóra is rátalál.
Lesz-e, ki akkor ellenáll?

Látod-e, ember, végzeted?
A pap nem esket, csak temet,

s míg reng a föld, sötét az ég,
a szenvedésből nincs elég.
Egy régi jós megírta rég!

Mégis kiáltsd az Úr nevét,
hogy ne téphessen szerteszét
minket az ármány, sem gonosz,
bár ránk könnyeső harmatoz...
mert él az Úr s győzelmet hoz!

Ha el is botlunk az uton,
végtére győzünk, jól tudom,
hiszen szivünkben él a hit
s élni, harcolni megtanít,
s álmodni népünk álmait.

MADÁR SE SZÓL

A fegyver dörrent, beborult az ég,
nyargalt az Ármány, s perzselő tüzét
szerteszét szórta a világ felett,
a hamva fojt és mindent eltemet...
És most sötét van, fájó vaksötét,
érezzük, hogy már erre tart a vég,
mert reng a föld és sok bálvány ledül,
és csak az ember marad egyedül.
Ember, te gyenge és mégis erős!
Gyáva létedre, kelj fel, légy ma hős,
merjél kiállni, bár nehéz talán,
egy újabb korszak baljós hajnalán.

Reszket a csönd és pirkadatra vár,
a föld is kéri, bárcsak jönne már!

Csillagfény sincsen, minden oly sötét,
s az ember-állat fogával kitép,
ha még talál, ma minden szál füvet...
másképp az éj s az éhség eltemet.
Távol felvillan fegyverek tüze...
inkább az otthon fénye kellene,
de rom van itt csak, keserű halál,
éhség, hideg... és mindig ránk talál
és eltipor a kín. Nincs kegyelem
ezen a földön... Hol vagy, nemzetem?

A sötét csendben még a szél se fú,
madár se szól és minden szomorú.
Könnyünk sincs már és ég száraz szemünk...
Válaszod sem jó, Urunk, Istenünk!
A levegőben por van és hamú,
s a népek lelkét rágja már a szű,
reménység híján, keserűn dobog
az emberszív, mert fél, hogy élni fog,
s míg él, kínlódni mindig kénytelen,
hiába szól, hogy: „mért nem vagy velem,
hatalmas Isten?” Sok vesztett csata
emléke bennünk a vég dallama.

Úgy fáj, hogy gyorsan beborult az ég,
Az Ármány nyargalt, s perzselő tüzét
szerteszét szórta a világ felett...
Vétkeztél, ember, s vétked eltemet,
hogy jó a kín s dalod után a csend
a büntetés, mely úgy sajog ma bent,
s lázas agyadban féktelen' üget
marcangoló vágy, vétkes örület.
Te, gyenge ember, légy mégis erős,
gyáva létedre kelj fel, légy ma hős!

és álljál ki, ha nehéz is talán,
mert, tudd, van élet túl a Golgotán.

CSODÁLATOS, ZSENGE ÉLET

Szabó Ricsinek, Betlehemes

Nagyon régen, fent az égen
új csillag érkezett éppen,
hogy a népeket vezesse,
mert a világ fejedelme,
akit vártunk, megszületett
és a neve: Szent Szeretet.

Pásztoroknak, mágusoknak,
szegényeknek, királyoknak,
jelt adott az örök Isten,
és e jelnél szentebb nincsen,
hogy menjenek és imádják,
hogy az Isten fiát lássák.

Angyalok megjelentették,
s fényesek lettek az esték
Betlehem kis falujába'...
Érezd, ember, nem vagy árva,
mert Megváltód megszületett
és a neve: Szent Szeretet.

Csodálatos, zsenge élet
mennyekből jött, s a miénk lett,
hogy tanítson és vezessen,
hogy a vétkes el ne vesszen.

Urunk, Jézus, Hozzád jöttünk,
s elhoztuk örömünk', könnyünk'.

Elhoztuk vágyó szívünket...
E gyermekhez menekülhet
minden beteg, bűnös, árva,
s akik hisznek a csodákba'.
Menjünk mi is Betlehembe,
s velünk marad Isten Lelke!

Jó pásztorok, örvendezve
siessünk hát Betlehembe,
„köszöntést mondani a Kisdednek,
ki váltságot hozott az embernek.”

NAPBA VIVŐ ÚT

Feleségemnek

Az Úr megadta, hogy szeress...
így jól tudom, hogy érdemes
küzdenem, s húznom az ígát.
Azért, amit az Isten ád,
köszönetet kell mondanom,
hisz égi áldás vagy, tudom.

Ma, hajnaltájt a szél elállt,
s a hideg tél ködfátyolát
felváltotta a nyári zöld,
virágmezt öltött itt a föld,
köszöntött, s szedtem egy csokort...
Vér-borom lőre... egyre forrt.

De lőrével ki sem mulat,
így Neked adom csókomat,
hogy ezzel mondjam: köszönöm,
hogy életem Veled: öröm,
napba vivő út és csodás,
örökké tartó áldomás.

KARÁCSONY ÁLDOTT ÉJJELÉN

I

Karácsony áldott éjjelén
engedd, Uram, hogy bár szegény
bűnös vagyok, az égi fény
reám is hulljon, s a remény.

Itt gyűlnek már a pásztorok —
volt, amelyik bárányt hozott,
s míg pislogtak a csillagok,
felettünk csak egy ragyogott.

Fénye a jászolra esett...
ott született a Szeretet,
és róla az emlékezet
tudja, hogy az Isten szeret.

II

Karácsony áldott éjjelén
engedd, Uram, hogy én, szegény
bujdosó kobzos, várjalak
a téli csillagok alatt,

s a pásztorokkal, csendesen
útam Tefeléd vegyem,
hogy egy karámban lássalak,
s a jászolnál imádjalak.

Arany, tömjén és mirrha sok...
Neked hozták a mágusok.
Nekem csak szűr van vállamon,
de a szívemet elhozom.

III

Karácsony áldott ünnepén
ismét Tehozzád jöttem én,
hogy a szívemben a remény
éljen s vezessen, mint a fény.

Körülöttem a nagy világ —
megannyi fonnyadó virág,
mert, bár szeretné, nincs hite...
s rajta ki is segítene?

A fény Te vagy... Te vagy, Uram,
és betakargatsz gondosan,
hogy ne fázzam, ha elmegyek
színed elé, Szent Szeretet.

EGY TELEFONBESZÉLGETÉS UTÁN

Czira Zsoltnak

Karácsony éjjelén a hangom messze száll.
Itt, forró nyárban én, nálatok szél kaszál,
a zörgő lomb lehull és hósírába fagy,
kiáltva konokul, hogy „Uram, el ne hagyj!”

Itt lángol már a bush, a tűz mindent megöl;
a szél rikoltja: fuss a tűzvihar előtt.
Nálatok hull a hó és egy jászol felett —
meglátni volna jó - égi fény született.

Itt délen fényesek a messzi csillagok...
én is útra kelek, csendesen ballagok
három mágus mögött, csak későn érkezem:
a sárhüvely kötött, de szívemet viszem.
Messzi északra száll a szavam és dalom,
útjába mi sem áll, hiszen nem akarom!
Szívem viszi a hang és sírva is nevet,
köszöntő, halk harang, kedves emlékezet.

A gyertyafény ívén a szívem hazaszáll,
más tudja tán, nem én, hogy otthon mit talál...
Az égi angyalok mégis segítenek,
hogy bárhol is vagyok, mindig otthon legyek.

MERT EGYENSÚLY KELL

A sejtek bennem bátran énekelnek,
könnyük sem hullik, amint harcra hí
egy-egy hadat a belső kürt, amelyet
a vér sodor, hogy tudjon küzdeni.

A kürtnek nem volt veszített háborúja,
még akkor sem, ha nem ismerte fel,
hogy amit irt, az maga, s nem otromba
ellen, aki a hívásra felel.

A sok sejt-harcos önnönmagát irtja...
Történetük' ki vethetné papírra?...
s hasznos parancsból így lesz pusztulás.

Te, belső kürt, ne tévessz célt, figyeljed,
hogy ne parancsolj vakul engedelmet:
mert egyensúly kell, amely sírt nem ás.

CSILLAGFÉNYES ÉJSZAKÁN

Feleségemnek

I

Érzed-e még, mondd, hogy mi a
lét és a szerelem?
s hogy mint kell elringatnia
szivednek a szívem,
mikor itt vagy velem?

Sok csillagfényes éjszakán
álunk együtt repül,
kezemet fogva nézz le rám,
és szerelmünk belül
csodává nemesül.

II

Már nem kísért a délibáb,
s gólyáink is telelnek,
szemem sarkában szarkaláb
redői még nevetnek
és Tefeléd epednek,

hogy elringasson csendesen,
mikor szivedhez fordul
szívem, és mélyén szerelem
őrizzen meg a gondtul,
ha fájna is bolondul.

Létünkől így lesz szerelem,
s az Istenünkhözérés,
hogy maradjál mindig velem,
mint szívemben a vér és
mint szent, örök ígérés.

CSAK FÉNY VAN OTT

Búcsúzóul

A munka hívott, szőlőműves kellett,
az ugarban meg szántó, magvető...
Pusztában hang kell, éltető lehellet,
tündérfonál, mit három Párka sző.

Pároddal szóltál, hívóként, serényen,
mert tudtad, nagy még a magyar ugar,
míg el nem hívott, halk szóval az Isten,
és messze szálltál, oh, milyen hamar!

Csak fény van ott és sosincsnek árnyak,
mert a sötét már gyáván megfutott...
maradj a fényben, noha visszavárnak,
megáldja Isten örök nappalod.

Akik szeretnek, feléd nyújtják ismét
sok munka-nyútta, sóvárgó kezük...
Várj, hogy levessék lelkük test-bilincset,
mihelyt elmondták az üzenetük'.

Az üzenet: hogy vigyáz ránk az Isten,
s ha kérjük, megtart és hogy megbocsát.

Ha küzdünk híven, könnyít a bilincsen,
és nem kell járnunk itt a Golgotát.

Hitünk, küzdelmünk a jövő magja:
erről szól mindég az angyali hír,
s valóra válik, mert az Úr akarja,
hisz minden sebre ez a balzsamír.

MIÉRT OLVASOL VERSEKET?

Pétery Miklósnak

Miért olvasol verseket?
Tán mert, mint síró gyermeket
a dal ringatja lelkedet?
Elringat, míg csendben beszél,
és szót emel mindenkiér',
mindig csak ád és sohse kér.

Ki olvas magyar verseket?
Az, akiben a szeretet
népéért mást nem is tehet.
Az, kinek nyelvén zeng a dal,
mely él, és soha meg se hal,
s kinek az élet diadal.

És aki ír, miért teszi?
Tán, hogy el tudja mondani,
ha szenved s gyászol valaki,
vagy szót kapjon a szerelem
s a honfi-bú is, csendesen,
vagy Istent kéri: „Légy velem!”

NEM GYŐZ A HALÁL

Endrey Antalnak

Sírfál, s a könnyed gyöngyharmattá válik,
s megöntözi a szikkadt földeket...
de nézz az Égre, nézzél fel, sokáig,
s érezd, hogy Isten, ha sujt is, szeret.

A szeretet a felhőkre van írva
és hirdeti, hogy nem győz a halál,
mert az Úr Jézus megváltott, s a sírba'
egy új Lázárra is reá talál.

Feltörli, meglásd, pergő, barna könnyed,
és bíztat, hogy a szívedet kiöntsed
Neki, s hogy elsírd fájó bánatod.

Áldó szavával szólít, hogy kövessed
e szent, örökké élő Fejedelmet,
hogy benne élj, ha te is akarod.

1956 ÉS 1996 KÖZÖTT

1999 március idusán:
Benkő Ágotának, a Nagycsaládosok
Országos Egyesülete Elnökének,
hogyan tovább hirdethesse:

Öt milliónyi magzatot
mért öltetek meg, gyilkosok?
Megálljatok, megálljatok,
s inkább anyává váljatok!
Egy félő nemzet könnyei
peregnek, mert sok nem meri
átölelni az életet.
Reménytek sincs már?... Nem lehet,
mikor az orkán zúg, rohan
és a világ hív, cinkosan?
Hív, bármi áron, s temető
hantja alá jut a jövő.

Szeressétek az életet,
mely, mára, hollók étke lett,
mert nem élhettek egyedül,
s gyermek nélkül a szív kihül.
De ha szüntelen kéritek,
hogyan lenne bár, aki szeret,
egy égi jelre várjatok,
s ha megjelent, vigyázzatok,
ne prédáljátok el soha,
másképp az Isten ostora
a földre sujt, de föl nem ad,
mert egyszer szabad lesz a rab!

A fájdalom ég, s rád talál,
mihelyt úrrá lesz a halál.
A holt magzat sápadt lidérc,
koporsóaljba foszló férc,
melyért ne vádold nemzeted'
és hogy soha sem szeretett.
Inkább óvjad a népedet,
másképp a sok hant eltemet,
mert gyermek nélkül oly sivár
az élet... Kérjed, jönne bár
a jobb jövő, szent patyolat,
mit általad az Isten ad.

Asszony, légy Isten eszköze,
ne félemlítsen semmi se,
méhedből fakadjon jövő,
óvd, védjed, amíg nagyra nő,
és szívedben a tiszta hit
minden palántát megtanít,
hogy becsülje az életet,
és védje, ameddig lehet.
Áldás legyél, ne áldozat,
mely akkor is fél, ha mulat.
Helyette szülj új nemzetet,
mely él örökké, s hűn szeret.

AZ ÚR BIZONY TENYERÉN HORDOTT

Menekülésünk ötvenéves évfordulóján
Feleségemnek, 1999. április 4.

Barátaim jöttek a hírrel:
„az életednek vége, vége!
Add fel a harcot, másod sincsen,
mert elveszett jövőd reménye.”
Mert volt, akit jól összeverve
az esős utcakőre dobtak,
hogy bárki járna arra este,
más példájából tán tanulhat.
Sok ártatlant meg, vak dühükben,
nedves, sötét tömlőcbe löktek,
s lent a föld mélyén sok lánc csörren,
hogy megtörje a szellemünket.
Mikor egyet bitóra vittek,
Colin Cayeux jutott eszembe,
hogy a jövőmön vagy nevessek,
vagy sírjak, amit inkább kéne.

Barátaim unszoltak, menjek,
mert mára álmunk ködbe foszlott,
akik szolgálták, rabok lettek,
vagy bitangok, vagy csak bolondok.
Az igazságból elnyomás lett.
Bizony, bizony tudhattuk volna,
senki hiába sohasem tett
lakatot a börtönajtóra...
S kiállt a Pap, az Isten áldja,
hogy nyáját mindörökre védje,
de lebukott a nagy csatában,
hol földi kínját az Úr nézte,

s biztatta, hogy „harcoljál hűen,
ármány korának lassan vége,
ha néha fáj is sorsod, tűrj el,
mint Jézus Krisztus hű vitéze.”

A Gellért-hegyi sziklabarlang
üresen tátong. Hol a Pásztor?
Benne csupán a szél a visszhang,
mert otthon csak a szél a bátor.
Ott fenn talált egy téli este
és messziről még sírt a város,
a sötétből valaki leste,
hová megyek, cipőm mért sáros.
Összeesküdni mint lehetne
sáros magam, üres gyomorral,
mikor az ember hű szerelme
vár és a léte lüktető dal?
Hazajutottam, későn, végre...
a köd megült a Dunaparton,
s ráült a Sashegy tetejére,
hogy megharcolhassam a harcom.

Tudtam, hogy csendben el kell mennünk,
úgy, hogy azt senki sose sejtse,
és a szívemben lassan elhült
sok régi eszmény szent szerelme.
Még fentről néztem, mennyi ember
ünnepli: ismét rabok lettünk...
Éjfélre láttam tenger fegyver
toroktüzét, míg menekültünk.
Az Úr bizony tenyerén hordott —
ma este volt épp ötven éve,
hogy börtönajtónk tágra nyílt
és szabadok lehettünk végre.

Köszönök minden szabad percet,
Uram, és hogy ember lehettem,
és szabad földön a vadócba
rózsát olthattunk mind a ketten.

Köszönöm.

RIGÓMEZŐ

Szürkül lassan az ég,
házak - lelkek tüzét
ellepi a korom,
Uram, meddig birom
a testi-lelki kint,
mely beköszönt megint?
A sápadt ég alatt
aki ma megmarad,
annak a lelke sír,
mégis mindent kibír
és bátran felkiált:
adj éltet vagy halált,
kegyelmes Istenem —
s maradj mindig velem.

Újra felkelt a nap
s nézte, miként arat
a földön a halál:
mindenkit megtalál
itt lent és összetör,
ha menekülsz, megöl
csecsemőt, öreget
s tömegsírba temet;
ha maradsz, börtönöd

vár a romok között.
Lassan borul az ég,
a bosszú mélyen ég,
mint vöröslő parázs,
mint kar, mely sose ás
és mégis eltemet,
megrontva lelkedet
s kegyetlen sutba lök,
miközben mennydörög.
A tank meg eltipor...
csak nem tudod, mikor...

Ha félholt vagy, se szán
az őrült partizán.
Ha teheti kínoz,
míg véred harmatoz
az ütlegek nyomán...
mint rég, a Golgotán.
Emberség - gondolat,
mint száguldó vonat,
a vég felé rohan,
nyíltan, vagy titkosan.
Nincs benne kegyelem...
Uram, maradj velem!

ÉLETÜNK NEM TELJES

Czira Zsoltnak,
Mozart C-dúr vonósötösének a margójára

Életünk nem teljes égi zene nélkül,
mit az Isten adott az embernek bérül,
s amikor megszólal szivedben egy dallam,
nem kell, hogy azt mások, akár én is halljam.
Sír, nevet és biztat, mint a szél fúvása,
mely öröktől fogva zenénk égi mása.

Vagy talán az, amit csillagászok vélnek:
szférák kék zenéje, csodás égi ének.
Az üteme rezzen, a dallama csábít,
sírva örül és a sötétben világít,
szerelmet vall csendben, vagy folyamként árad,
gazdagnak, szegénynek, aki hallja, ad csak.

Mély álomba ringat, vagy szivedbe perzsel
tündér énekével, mit nem felejthetsz el.
Könnyet csal szemedbe, vagy mosolyra biztat,
égi dallamokkal így csak Isten szólhat
csodálatos módon, tündér hangon híva,
és örül a lelked, bár a szemed sírna.

Nekünk zene nélkül nem teljes az élet,
minden ütemére bennünk újraéled
más érezte gyász és más érezte bánat,
lüktető vidámság, öröm vagy gyalázat.
Minden ütemétől megrezzen a lelkünk,
érezzük a multat, s hogy mivé kell lennünk.

Ütemére ébred sejtjeink reménye,
amikor zeng bennünk, akkor élünk végre.
Felkelti a holtat, nyugtat, áld és gyógyít,
s kibuggyan belőle vágy, szerelem és hit.
Zene... Isten hangja, százszor áldott ének,
örökké szeretlek, ameddig csak élek.

SZÉLJEGYZET FAURÉ REQUIEMJÉHEZ

Meredith MacKay emlékére

Introit et Kyrie

Megváltóm, jövel,
kegyelmezz nekem!
Némán is, de kell
Rólad zengenem:
Jövel, adj vigaszt,
mert szívembe' fáj
a vesztett malaszt
és a néma száj.

Offertorium

Felajánlhatom
cserében szívem,
s billió atom
halkan énekel
a dallam helyett,
mert néma a szám,
de áldja szived'
fent a Golgotán.

Sanctus

Uram, Istenem —
erős vagy s csodás,
mert megverve sem
győzhet le ma más,

mert Te adsz erőt
a világ felett,
mert gazként kinőtt
vétkem elveted.

Ne temessen el
vétkem, Istenem,
úgy esdem, jövel,
tán legyőzhetem
gyenge, vén magam,
s mint homokba nyom
csak egy percre van,
s elmúlik, tudom.

Pie Jesu

Kegyes Jézusom,
tudom, megbocsát...
Kegyes Jézusom
szent nyugalmat ád,
s mikor befogad
a vén barna föld,
s nyugalom ad,
ami tündökölt.

Ami tündökölt,
és fénylik ma is,
az lelke, s kinőtt
sok virága is.

Békét adj, Uram,
adj nyugtot nekem,
s ha majd vége van,
maradjál velem.

Agnus Dei

Isten báránya,
Kit értünk adott,
él és megáldja
az új holnapot.
Önként áldozta
értünk életét,
s emberré válva
bűnünk tépte szét.

Libera me

Szabadítsál meg
bűnömtől, Uram,
s míg feléd megyek
őrizz gondosan...
Szabadítsál meg,
hisz béklyóm nehéz,
keresztem s a szeg
rám vár, ölni kész.

Szabadítsál meg
magamtól, Uram,
megállni merek,
de, mint írva van,
elbotlom megint
köves útamon,
lelkem százszor int,
mégis elbukom.

In Paradisum

És amikor a
keresztén leszek,
s magam ácsolta
vétkem eltemet,
szól, halk a hangja...
Hallom... titokban...:
„veled leszek a
Paradicsomban.”

A NEVETÉSED

Kacajod úgy cseng, ahogy réges-régen;
csapong, mint kedves, gondtalan madár,
mint angyal szárnya, fent a hópihéken,
mely itt a földön fenyő-gallyra vár.
A nevetésed, mikor pirkad reggel,
úgy éltet, mint a szelíd napsugár,
s napunk, bár néha kócos hajjal kel fel,
ha nem kacagsz, még felkelnie kár.

A hangod halkan súgja, itt a reggel,
s várjuk, hogy lassan felszálljon a köd...
a zuzmarán át, hangos, víg sereggel
a sok madár már díszbe öltözött,
hogy felkiáltson, fel a magas égre,
és hogy bevallja, hogy a lét öröme...
Válaszul a szép, szárnyas, víg zenére
hadd zengjem én is azt, hogy köszönöm.

KIÁLTANÁL, DE NEM LEHET

Kannás Alajos emlékére — utoljára

Kiáltanál, de nem lehet,
markában tart a végzeted,
bár hallod, hogy mindenki sír -
tudod, hogy nincsen balzsamír.

Sírod nem tarthat, énekelj,
s lelked, e csorduló kehely
öntse a földre szent borát,
s tudja, az Isten újat ad!

Álmodjad meg az új tavaszt,
sírod nem börtön, nem maraszt,
nem ver bilincsbe lelkeket.

Lásd, küszködünk sokan, tovább,
s tudjad, hogy hitünk zálogát
feltámasztja a Szeretet.

ÉS TENNI MERTEK...

Október hőseinek ajánlom

Rég elmúlt otthon a szüret,
s a szürke ködben őrület
lopódzott csendesen felénk...
Ősz volt és felhős volt az ég...

Az utcán fáradt emberek
érezték, tovább nem lehet

kibírni a vad elnyomást,
és várták a feltámadást.

És tenni mertek... Romokon
a lélek ébredt akkoron,
s tanuságul az ifjúság
levetette a rabigát.

Felnőtt és ember lett megint,
s ébren álmodta álmait,
mert érezte, harcolni kell,
hogy segítsünk e nemzeten,

nehogy elveszzen a hite,
s hogy senki se győzhessen le.
Ne legyen kezén rabbilincs...
A szabadságnak párja nincs!!

A harcuk fájón elbukott.
Nem érte meg a holnapot
sok kócos hős, lelkes gyerek,
sem hően küzdő emberek.

Felettük véres volt a hold,
s mert mertek, mind — mind meglakolt.
Vért követelt a vak bosszú...
s november árnya szomorú.

Mégis remélt az ifjúság,
és mint megannyi szép virág,
tavasz helyett ősszel virult...
de eltaposva földre hullt.

Lábam alatt avar zizeg.
Emlékezzetek, emberek!
Hálámat sírjukhoz viszem...
Bocsásd meg vétünk, Istenem!

Bocsássad meg - nem volt elég
hit a szívünkben, s bölcsesség
mely ott lakott, elhallgatott,
és mégse fáj, mert már halott...

Akit az ármány eltipor,
nem kő ma már, csak szürke por,
amelyből mégis kél virág,
megújult élet, új világ!

A FÉNY MÖGÖTT

És Californiában rengett a föld

Százszor köszönd, hogy meg nem ölt,
mikor minap rengett a föld,
s hogy kék az ég, s a fű ma zöld...

Adj hálát, s nézd, a fény mögött
sok messzi csillag felnyögött,
lent meg a hegy s a völgy hörög,

s tudósok érzik, mily parány
az ember és mikor magány
lelkükre terped — hol a szárny,

hogy egyszer felröpítené
az Isten trónusa elé?
Itt lent, csupán a könny övé!

Bár szürke még a magas ég,
jól tudjuk, hogy minden elég,
de vérből s könnyből nincs elég!

MINDENRE VAN SZENT MEGBOCSÁTÁS

Inog az ember, keze kérges...
a szája-széle kék... fehéres,
de szíve mögül szól a lélek,
s fennhangon mondja: mégis élek,
sár-testem lassan fehér hóval
takarva vár, de biztató dal
hallszik távolból, lágyan, halkan,
s hirdeti, hogy túl új tavasz van,
új fény, boldogság, jószág, béke
lopódzik csendben a szívébe
a megtörött, hó-lepte testnek,
mert tudja, hogy ott is szeretnek,
epedve várnak minden percben,
hogy légy velük egy bűvös kertben,
ahol tövistelen a rózsza,
boldog a könny, s egy égi szóra
mindenből fény lesz, Isten-áldás,
s vétküinkre is van megbocsátás...
Mindenre van szent megbocsátás.

FELÁLLOK ISMÉT ÚJ TAVASSZAL

Mögöttem néha szól a lélek
és hirdeti, hogy mindig élek,
nem csak e fájó porhüvelyben,
de akkor is, ha már elestem.
Felállok ismét, új tavasszal,
vívna bár ármány, tűzzel-vassal,
rajtam nem győzhet kín, se bánat,
sem büszke gög, sem vak alázat,
sem az, hogy földönfutó voltam.
Erőre kaptam új dalokban,
miket a szél vitt messze földre,
s az Úr is hallja, mindörökre.
Az emberek is hallják néha,
bár süketek, és karjuk béna.
Így hinni s tenni sose mernek,
és félve néznek napkeletnek,
amíg az újabb hajnalt várják.
Ember, ne félj és álldd a vártát...
Ha van hited, az Úr erőt ad.

BÖLCSEK, KIRÁLYOK, PÁRTUSOK

Az évezred utolsó Karácsonyára

Messziről jövő mágusok,
bölcsek, királyok, pártusok
rótták vén kelet útjait,
vezette őket fény s a hit

szent csillaga, mely megjelent
az égen és szivükbe' bent,
s azt súgta, hogy megszületett
és földre szállt a Szeretet.

Az ész, a vágy, s a hatalom
nem mondta már, hogy akarom,
csak imádta a kisdedet,

ki Megváltóul jött közénk,
hogy ne szóródjunk szerteszét,
s kövessük, mert nagyon szeret.

AZ ÚJ ÉVEZRED

Az új évezred lassan beköszönt...
Csendben jön-e, vagy reng tőle a föld,
és tűzhányókból feltör-e parázs?
Csak Isten tudja, nem tudhatja más.

Vagy szökőárral a tenger rohan...
elsöpör mindent, mi útjába' van,
s a süllyedő, vén földrészek fölé
tódul a víz. Bár válnék semmivé!

Orkán dalával szól hozzánk a vég,
míg azt nem mondja Isten, hogy elég.
Akkor megáll és szállni kezd a hó...
Puha pihéje mégse biztató,

mert a világon jót, rosszat beföd.
Napfény helyett most ránk borul a köd,
elnyelve szépet, jót, szívek dalát,
ha azt zengik, hogy jobb lesz odaát.

A változás nem ember-szülte jaj,
sem őrült tánc, sem delejes kacaj,
de égi jel, mely felettünk ragyog,
fényesebben, mint messzi csillagok.

De lásd be, ott is hinni, várni kell,
vívni a Lélek ellenségivel,
míg verítékből gyöngy válik megint,
vérből meg élet, mely hinnünk tanít.

A ködöt akkor felszívja a nap...
Nem lesz több zsarnok, se csalárd, se rab,

csak ember lesz és hűség, becsület,
és megbocsátás, mert Isten szeret.

Az új évezred lassan beköszönt...
Vigyázz rá, ember, vigyázz, meg ne öld!
Dolgozzál érte, küzdjél és remélj,
mert él a lelked, sírod bármi mély.

MONDJUNK EGYMÁSÉRT EGY IMÁT

Bakonyi Lászlónak közös születésnapunkra

Jer, vedd elő a fakupád,
s benne a lét fanyar borát,
mert életünk nagy áldomás,
örök harc, munka, változás.
Egymást köszöntve szól a dal
arról, mi fáj s mi diadal,
feledve vétket és hibát,
mondjunk egymásért egy imát.

*

Szent Miklós virgácsot hozott,
az élet meg sok holnapot,
s amint vissza-émlékezem,
mosolygok, s áldlak, Istenem!

Áldlak, hogy kiderült az ég,
s ringat, őriz a messzeség,
hogymindég fogtad a kezem,
s vezettél, Uram, Istenem.

Tavasszal, mikor a vetés
lábon fagyott el, szenvedés

és árulás következett,
jövőt vajudtak a hegyek.

S mikor a ködben őrület
szállt le a földre, s a szüret
csak fanyar ízű bort hozott,
Te óvtad meg a holnapot.

Uram, adj munkás életet,
mit élnünk kell, ahogy lehet,
s a küzdelemhez adj erőt,
mert ládd, árnyékunk nagyra nőtt...

És engedd, hogy végezzük el,
miről a zsoltár énekel,
s feledve a lét mámorát,
tudjuk, hogy Lelked megbocsát.

SEATTLE

A Disznófejű Nagyúrnak,
emlékeztetőül

Ne végy el mindent álnokul,
önző Nagyúr — jaj, mit teszel?
Ha elnyomod, úgy megvadul
a vak tömeg, és ki felel?
Seattle partján vér folyik,
pezsgő, piros, bús, beste vér...
Ki az, ki nyugton alhatik,
míg sok más tűr, vagy sírva kér,
vagy lázadó lesz másokér'?

Nagy Úr, nem minden a haszon,
hiába vertél szerteszét
sok zendülőt. Az arcokon
irtózat ül, s a szürke lét
elfonnyad... csakhogy több legyen
ismét neked — óh, csak neked —
hogy uralkodhass mindenben,
bár nincs hazád, sem nemzedet...
és kín szüli a pénzedet.

Az ártatlan vér mért folyik?
Embert megölnöd mit sem ér!
Nem veheted el álmaid,
sem lelkét, mely az égig ér!
Állattá aljasíthatod,
de sarcod szenvedést terem,
s ha örökségét nem adod,
Isten neked szól: „Elveszem,
hogy végre igazság legyen!”

NE NÉZZÉL VISSZA

1999. december 21.-én
mikor Cooley Edith elment közülünk

Ismét elment egy jó barátom,
szállást csinál nekem, tudom.
Hogy újra lássam, nagyon várom,
s emlékét fájva hordozom.

Tán sírnom kéne, mégsincs könnyem,
hiszen tovább él, boldogan,
de úgy hiányzik nékem itt lenn,
hol fáj a lét és úgy rohan.

Ne nézzél vissza, nézz előre,
hiszen előtted van a fény.
Mult életünk oly sokszor dőre,
s kihül szivünkben a remény.

De visszatér a boldog órán,
— már nem hiszem — biztos tudom —
s az égi fény majd csendbe' néz rám
egy rózsás arcú hajnalon.

SZENTESTE NAPJÁN

Szenteste napján eddig nem temettem...
Ez élet-ünnep - nem gyász, vak toron...
Éreztem, szenved, kínban, elesetten,
s a vég áldás volt néki, jól tudom.

Szenteste napján porrá lett a teste —
Ami maradt, az marékra való...
Míg közöttünk járt, az Urat kereste,
s a szava halk volt, mindig biztató.

Szeretni vágyott, várta, hogy szeressék...
Sokszor hiába várta, jól tudom...
Csak Isten óvta attól, hogy elessék,
s mosolygott rá az élet-ablakon.

Végül magához vette, mert a próbát
kiállta hűen, s szeretett nagyon.
Szívében gyertyák égi lángja fényt ad,
s nem tartja fogva test, se sírhalom.

Életed terhe lassan oly nehéz lett,
mint viharfelhő túl a dombokon,
s e változással százszor áldott élet:
Viszontlátásra — én is búcsuzom.

NEM VOLT TÖBB MADÁRDAL

Cro-magnon ember, sem majom, sem isten...
de pusztítani hamar megtanult...
ésszel könnyített e földi bilincsen,
mégis miatta lett szürke a mult.

Mert épített és a jövőbe nézett,
de víz tükrében sem látta magát,
s bár éles ésszel szellemet idézett,
gőgjét és vágyát sosem zárta gát.

És azt beszélte, mindent meg tud tenni,
s ki ellenáll, azt érje a halál...
közel van hozzá a nagy, égi messzi,
s csak ő az, ki a csillagokra száll.

Enyém lesz minden, hirdette kevélyen...
de ellenálltak a gőgnek sokan.
„Az ellenálló vesszék el, ne éljen,
mert utólérem, bárhog is rohan!”

A bomba robbant, a föld felsikoltott,
orkánná vált a lágy, tavaszi szél,
kőből üveg lett, megölt embert s barmot,
elperzselődött minden falevél.

S az orkán szárnyán a biztos halállal,
végigsüvöltött földön s tengeren...
a nagy világon nem volt több madárdal
és minden élő korcsokat terem.

A gőg elsorvadt, cro-magnoni ember,
a szél halált szórt soraidba is.

Csend lett és benne megmozdulni sem mer,
ki megmaradt: a jó meg a hamis.

Köd lepi multad. Láncon tart a titkod,
hogy ezredévek homokja alatt
elme és szív volt, mely mindég tanított,
és ki megölte, te voltál magad.

Kezdjed előről... oly kevés maradt meg,
valld be, miattad lett kinná a lét...
Cro-magnon ember, kiálts a szeleknek,
hogy hozzák vissza a múlt szent tűzét.

NISI VERBA

IV. Béla imája a muhi csata előtt

Jaj — nisi verba — Úr Isten, szavak csak,
ígéret, elvárt, bátor tett helyett...
Hogy álljunk ellent, ha eljön a holnap,
mikor, úgy tűnik, minden elveszett?
Már az sem fáj, hogy miránk nem figyeltek,
sem Pápa úr, sem német hercegek...
A kún se kellett a négy folyó mellett,
pedig úgy vártam a harcos kezét!

Hol az én népem, mit kezem lesujtott?
Most hívnám őket, hogy segítsenek,
de rejti mindet öreg erdő, szurdok,
félnek, s nélkülük ma nem győzhetek.
Sokan ígértek... Pecsétes levélben
más sincs, csak jámbor, biztató szavak...

Nyugatról hozták, kalppal a kézben...
tettek helyett kár minden gondolat.

Szekértáborba zártam testem, lelkem...
Táltos kezemben mért remeg a kard?
Két szemem könnye — harcom magam ellen —
mért ömlik, mért van, hogy igába' tart?
A Sajó-parton most visszavonás van...
Úr Isten, látod, harácsot akar
a gőg és büszkén, míg lent van a porban,
a szegényebbe most is belemar.

Bocsásd meg Isten, hogy kezem lesujtott
önnön népemre, mely mégis szeret...
Sok rovás, bálvány égett és leomlott,
s gyászom a népért kínozt, eltemet.
Balgán od'adtam az újért a régít,
hisz néhány szolgád parancsolta ezt.
Fenyegettek, hogy üdvösségem vesz itt,
s vállamon égve vádol a kereszt.

De — nisi verba — a nemzetem vérzett,
és mégse történt meg a várt csoda...
Csak üres szó volt, ami megigézett,
s most csattan rajtam bosszúd ostora.
Bocsásd meg vétkem, s ha kell, áldozatként
magamat égő máglyára adom,
csak a népemnek kegyelmezz meg ismét,
s talán nekem e véres hajnalon.

Ámen

SZAVAK CSAK

Költőtársaimnak

Másunk nincs, csak ének, csengő-bongó szavak.
Tettek kellenének, amik megválnak,
nem kábító maszlag, meg üres ígéret,
sem kicsévelt kazlak, melyekben nincs élet!

Olyan sokszor szóltunk, mégse volt rá válasz...
Vadócba oltottunk, s tüskét virult már az.
De ha szívek mélyén a dal tetre késztet,
énekeljünk, ti s én, megfáradt vitézek.

Talán ha az ajkunk utolsókat lehel,
és tollá vált kardunk csorbultan elpihen,
akkor lesz a szóból tett és élő parázs,
szó s tett milliókból magyar feltámadás.

Mert a szó: gondolat, elvarázsolt álom...
Megálmodott szómat másnap megtalálom,
s minden egyes szóból kivirul az élet —
rózsa a vadócból kikel értem s érted.

A HOMLOKÁRA TETTE A KEZÉT

Molnár Imrétől, a Canberrai Magyar
Református Gyülekezet Gondnokától
búcsúzó

Szélnek vetette gyenge vállait,
s küzdött, hogy álma valóság legyen,
hogy végre győzzön a kőszikla hit,
s hallják a hívek, mi a kegyelem.

Szeretetből és hitből épített.
Tudta, az élet égi áldomás,
és hitéből él a gyülekezet,
hol szeretet van, nem kell semmi más.

Törekény ember, mégis óriás,
mert vállán hordta annyiunk baját,
s bár gyakran érte sok súlyos csapás,
hűséggel küzdött tűzön, vizen át.

Mikor szívében elszakadt a húr,
a homlokára tette a kezét
és hozzá szólt, úgy alkonytájt az Úr,
s magához hívta megfáradt hívét.

De az emléke itt marad velünk,
hogy ösztökéljen s buzdítson tovább,
és míg szeretet lesz a fegyverünk,
könnyebben járjuk meg a Golgotát.

ÁRADJ, FOLYÓ!

Megőszült a Tisza vize,
méregtől fakó a színe,
fodra fáradt, bús temető,
partján a kín csak egyre nő.

Megölte a nagy kapzsiság...
Lesz-e partján nád, lomb, virág,
vizében hal, rajta madár:
ember lesz-e, ki vadra vár?

Ki tudná azt megmondani,
hogy míg vize kórral teli,
megfürdik-e habján a hold?

Áradj, folyó! Havas vize
tisztítson meg, s cseppéd íze
édes legyen, mint régen volt.

HAJRÁVAL

Hajrával teli a szivem,
s a dalomat benne viszem.
Ez hajt, repít az égen át,
hogy megláthassam a csodát,

a vén Parnasszus ormait...
ha fájna is, ez megtanít,
hogy dalból nyílik a virág
tavasszal, s új lesz a világ.

A mult szivembe visszatér,
hiába csípte meg a dér
rég dús hajam... ez tréfa tán,

hisz lelkemben tavasz marad,
s belőle újabb dal fakad
az új évezred hajnalán.

ÁLMOMBAN

Ha érzem is, hogy elmegyek,
álomban lepkét kergetek,
és míg a csalogány dalol,
szakadt szivem, jól alhatol!

Ha érzem is, hogy jó a tél,
szivem csak a létről mesél,
tavaszról, melynek vége nincs,
melyben lehullik a bilincs.

A lelkem él, szabad marad...
Tudom, kegyelmed nyugtot ad,
míg bennem szeretet lakik.

Uram, kérlek, hogy légy velem,
mikor test-gúnyám levetem,
s tovább, a világ végéig.

ADJ INNOM, MESTER

Az Ember állt a pusztában a vártán...
Szél fújt, s a szélben égett a homok.
Ő mégis ott állt, csendben, nyugton, tisztán
és hálát adván, hogy feltámadott.

Feje felett már ragyogtak a fények,
távol világok dala szállt felé...
A porszemek még ott is inni kértek
Tőle, s világok lettek az Övé.

Mert Ő adott az epedő világnak,
hogy ne maradjon szomjasan soha,
vizet, melytől a holtból élő támad,
amikor hívja Jézus Úr szava.

Adj innom, Mester, cserepes az ajkam,
hűs patakodból egy kortyra valót
és Emmausba jőjj velem ma halkan,
hadd hallgathassam örökké a szód.

IGAZSÁGOT ÁLMODJ

Trianon 80. évfordulójára emlékeztetőül

Hol rejtőzik multunk sok fényes emléke?
Bár megénekelnék a kobzosok végre...
De a költők sírnak, könnyük hull a földre,
s elhalkul a hangjuk, talán mindörökre,
mert lassan kihálnak a hű nemzedékek
s nem hallatszik többé diadalmi ének.
Hiszen kihalóban van, mondják, a fajtánk,
s mi engedjük bénán, mások meg akarják.

Szétmarcangolt népem, sírod már megásták,
jég verte vetésed, s megették a sáskák...
Most lelkedet rágja gyökeréig a szű,
mások szötte ármány, titkon gyilkos bosszú.
Már nem menekülhetsz, helyt kell állnod végre,
hogy felvedd a harcot, az Úr Istent kérve,
adjon erőt újra még egy végső harcra,
s váljék győzelemmé multunk sok kudarca.

Világba szórt népem, soha se feledjed:
bilincsből a párduc is csak macskát ellhet.
Törd le a bilincsed a Lélek szavára,
s megszabadult szívvel váljál erős mára...
Soha se feledjed, Trianonért váltság
minden dolgos élet, legyőzött galádság,
végzeted bár legyen mégolyan mostoha,
igazadért állj ki, s ne adjad fel soha.

Reményt-vesztett népem, nézzél fel az Égre.
Onnan jön az ember egyetlen reménye!
Amit mások ástak, temesd be a sírod,

s küzdj a szabadságért, ameddig csak bírod.
Igazságot álmodj és hozzál a földre
egységet, mely ötvöz minket mindörökre.
Akkor trianoni sírból is kel élet
megszentelt hazában, ha az Úrtól kéred!

FORDUL A KERÉK

Bakancs taposta, gránát tépte föld;
kínjába tűr, de lásd, tavaszra zöld
és éltet ád, ha fáj is terhe még,
s táplálja lelkünk pislákló tüzét.

Szent vagy, te föld, szülsz, táplálsz és temetsz!
Hazám szent földje — nehezen ereszt
minden rögzöd, mert véráztatta rég
és visszavárja vándor gyermekét.

Ha éjjelente dúdoló magam,
az eget nézem, hiszen írva van
a csillagokban, hogy repülne már
feléd a szívem, e fáradt madár.

Feléd repülne, elhagyott hazám...
mert itt a föld, bár megtűr mostohán,
nem anyaföld, csak nap-perzselte rög...
Csupán a vágyam utánad örök.

A lélekzettel lángokat szivok!
Mindegyik fáj, de régmúlt századok
emlékeztetnek, hogy nincs vége még...
A lét örök és fordul a kerék.

TRIANON NEMZEDÉKE

Mondd meg, ki volt Trianon nemzedéke,
s kit vert a sors, hogy küzdjön ellene?
Ki akkor élt, mikor a nemzet vére
a földre hullt és majd meghalt bele?

Vagy akkor él, mikor a szent határok
szétfűzve, jaj, álommá foszlanak?
Az új szorít. Átkozott ördögárok,
s ki belül él, ön-börtönébe' rab.

Ki kívül él, az idegenek rabja.
A szava fáj, de mégis, mégis él,
és magot vet a felszántott ugarba,
imádkozik, küzd, s holtáig remél?

Azok talán, kik régen, hősként éltek,
s lábuk alatt még ma is reng a föld,
és ajkukon a hitvallás s az ének
örökre szól, s minden szívet betölt?

Mik vagyunk mi, ha lelkünk hiszekeggye
még sír ma is — feltámadásra vár?
Múlt nemzedékek kínja és keserve
bennünk is él, míg szívünk rab madár!

Szabadság, jöjj! Oltárodon a szívünk,
ha szakadt is már, örök lánggal ég.
Váljék valóra, Uram Isten, kérünk:
hogy derüljön ki felettünk az ég.

A HAVASOKBAN

Három szonett Bor Gyurinak

I

AZ IFJÚSÁGBÓL ENNYI MEGMARADT

A tűznél ültünk, fent az esztenán
és sziporkáztak mind a csillagok
a nyári égen... álom volt talán...
és a havasban minden hallgatott.

Felénk lopódzott fáradtan az éj,
ringatott Erdély, édes Földanyánk,
s a fenyvesekkel takarta be mély,
sejtelmes álmunk; vigyázott reánk.

Az álom bódít és messze viszen,
túl hegyeken és kék tengervízen,
s szemünk behúnyva mindig visszatér.

Az ifjúságból ennyi megmaradt
a messze-fénylő csillagok alatt...
De elveszett a fonnyadó babér.

II

NEM TUDOM, MÉRT

A havasokban ránk talált az élet,
pajkos és mély volt, mint az éjszaka,
de nem ölelt meg — eltűnt, semmivé lett,
mint régi visszhang néma dallama.

Nem tudom mért, de csókos volt az ajka,
csípője ringott minden léptivel,
és eldalolta, ha nem is akarta,
a szív dalát egy magányos kebel.

Egyszer még láttam — esküvője másnap — .
Mi vált belőle? Szomorú vasárnap?
De a szivéből bánat hangja szólt...

Fenyvesek csöndje — régen elmúlt emlék —,
s egy röpke szó, mit ma már elfelednék:
a „nem” énbennem soká zakatolt.

III

A CSILLAGOK VISSZANÉZNEK

Sír a szél fönt, Házsongárdon —
emlékét szívembe zárom.
Lent, Hunyadi Mátyás szobra
jelért néz a csillagokra.

A csillagok visszanéznak
s megszólal bennük a lélek:
szabadságot jövendőlnék,
igazságot népnek, földnek.

Bár nekünk nem jut belőle,
de tán az új esztendőre
változnak a csillagok.

Hittel tüzdelt, boldog emlék...
Ha most Házsongárdon lennék,
tudnám, hogy otthon vagyok.

AZ ÁRNYÉK

„Ombra mai fu di vegetabile
cara ed amabile soave più.”

Fent a havasban betakart az árnyék
és azt susogta, ne aludjam el...
másként a tónál szál-fenyővé válnék
és egy lennék a havas lelkivel.

A tónál vártam... tündérek, ha híttak,
nem engedett a markoló gyökér...
Fenyők árnyában nagy áldomást ittak,
de bennem ettől sem gyorsult a vér.

Estére lassan megnőttek az árnyak
és hajnal-tájjig csendben velem vártak,
de leborultak az új nap előtt.

Engem még ott is betakart az árnyék...
Fenyők, közétek mindig visszaszállnék,
hogy elsimítsam a sok gond-redőt.

ANYÁM

Anyám, simítsd meg fáradt homlokom,
hisz oly sötét, s úgy fenyeget az éj;
egy jobb világból, mely velem rokon,
susogd fülembbe: „örökké remélj”.

Súgd a fülembbe: „ne féljél soha,
hiszen gyöngévé tesz a félelem”,
s ha néha csattan Isten ostora
felettem, mondjad, hogy itt vagy velem.

Kegyelmet kérsz sok fájó bűnömért,
köpenyed kékje itt az égi vért,
mely mindig véd és áldón betakar.

Anyám, nézz rám a csillagok közül.
Bíztass, ki jót tesz, talán üdvözül,
s az Úr kegyelmez, akiknek akar.

ELRINGAT MINDÖRÖKRE

Antológiám otthoni kiadásának emlékére,
Feleségemnek

Nem tudok kezét-fogni
másik kéz nélkül, halkan.
Szívem sem tud dobogni,
ha párja nincs a bajban.

Süket fülnek az ének
hiába zeng, s a dallam,
mely szíve a zenének,
elnémul, alázattal,

ha senki, sohsem hallja
és visszhang se szól rája.
Te megőrizted csöndbe,

és mint egy élő zsoltár,
visszhangja Rád és rám vár,
s elringat mindörökre.

Köszönöm.

KEZDET BEN VOLT A DALLAM

Fáy Istvánnak

Kezdetben volt a dallam,
rikoltva szólt, vagy halkan...
A hegyből láva ömlött
és sistergő, fehér köd,
melyben a gyilkos lángok
elnyelték a világot,
de kihűlt hamujába
mag hullt és benne kába
gyökér eredt, s az élet
dallam lett, mint feléledt.

Oly csendbe nőtt az élet,
dallam szülte ígéret:
s lett forrás csobogása,
erdők, folyók varázsa,
és eldalolta büszkén,
hogy él a romok üszkén.
Virág s gyümölcs nőtt rajta,
mert Isten úgy akarta,

hogy lombjában a fészek
őrizze az Egészet.

Sok száraz ág ropogva
fájt, mikor megcsavarta
a szél vagy orkán kedve,
és énekelt, epedve
az öreg tölgyek lombja,
s a fűszál is susogva
ringatott minden méhet,
hogy gyűjtsön hímport, mézet
és új dallammal szálljon
át ezeregy világon.

Mikor szólalt meg halkan
az ember-zengte dallam?
Mikor párját kereste,
reggel volt bár, vagy este...
Vagy kínjában kiáltott,
míg ellensége állt ott,
zordon, kőszilánk-késsel
kezében és nem késlel
ölni. De harci hörgés
dallam-e vagy dübörgés?

Üvöltő ember-hanggal,
dallammá vált kacajjal
szeret és fut lihegve
s ha veritékes teste,
hang szakad fel a torkán:
kiáltás, dal vagy orkán,
s üteme lesz a hangnak,
s a hangok megmaradnak.

Ezekből vált a dallam,
rikoltva, vágyva, halkan.

A MILLENNIUMI KIRÁLYSÍROK

Az illetékeseknek

Kisért a multunk! Tudnunk volna jó,
mit tett ezért az Akadémia?
Egy ezredévet dícsérni bohó,
amíg együtt kell porladoznia
sok, nagy királynak, rangos sír helyett —
mint annyi másnak zord korok során.
Hol van a hűség, hol a kegyelet?
Mért bántok velük ilyen mostohán?

A Sárvíz-szelte láp poshadt vize
áztatta Kálmán s Béla csontjait,
és háboroghat Mátyás szelleme,
szétdült koporsón, ládán nem segít!
Mért kevertétek össze csontjukat?
Tudjuk-e, melyik koponya kié...?
A tudatlanság ilyenkor arat,
de szégyene az egész nemzeté!

Tán tagadjátok: voltak nagy idők,
mikor mi voltunk Isten ostora,
s hogy bátran vallják ősi temetőik,
hogyan régtől miénk szent Pannónia?
Királyainkkal ebül bántatok,
bár felszentelt volt mindegyik király.
Egy tömegsírba miért kell hánynotok
csontjaikat, mi mindenkinek fáj?

Nem hiba történt... inkább bűn esett...
Nem volt sírt őrző szikár szerzetes,
s a tudomány bűnbakot keresett,
és olyan sokszor most is azt keres.
Az őr tudós ma, Pestről küldetett,
a szíve kőből van, kemény, kaján,
s mindegy neki, hogy kiket is temet,
bár szent jel van a holtak homlokán.

De minket buzdít hűség s kegyelet,
mikor kiáltva emeljük szavunk,
hogy becsüljük meg tetemeiket,
mert múltunk nélkül csonkák maradunk.

AMÍG MEGYEK

Úgy zsong az élet mélyen a szivemben
s kőszikla hittel szebb jövőre vár,
bár fáj a hús: e megtörődött testem,
e szárnyszegetten vergődő madár.

De kék az ég és virágos a lanka
házunk előtt, mert tavaszt vár az ősz,
s amíg megyek a sárguló avarba,
a pajkos szellő ismét megelőz,

s fülembé súgja: „veled van az Isten,
örök az élet és nincsen magány...”
Az üzenet most könnyít a bilincsen,
s szavától összeforr a szegett szárny.

Üzenek én is: itt vagyok Veled ma
és akárhol vagy, hallod a dalom,

s ha el kell mennem egy Égi parancsra,
a kacagásod ott is hallhatom.

De sose sírj, hisz mienk a jövő:
sok égi fénnel pitykés áldomás...
hiszen már itt van, ne várjad, hogy eljő:
szerelem, élet, hit és semmi más.

JÁTEKOSAN

Nevetség, tréfa a neved,
és akárhogy is szereted
a jó humort, nem tart soká,
bárki, bárhol is hallaná,
ha nincsen benne csattanó,
hisz úgy még tréfának se jó.

A fogfájás rossz tréfa ám,
ha egy álmatlan éjszakán
nyilal beléd s nem állhat el,
bárhogy kívánná a kebel,
míg ki nem húzza valaki
a rossz fogat... csak húzza ki.

Utána meg pempőt eszem,
s arcomon tartom a kezem,
mert az is fáj, ha nevetek,
és még jobban, ha kinevet
rokon, barát és unoka...
Nem kell ilyen rossz vicc soha!

S ha talán rázna a hideg
utána, s szólni se merek,

csak azt kívánja a kebel,
hogy bárcsak gyorsan múlna el...
Volt-e e viccben csattanó?
Nem volt, hisz' ez viccnek se jó.

ISTENT HÍVD BÍRÓDUL

Dobos Ágostonnak
Egy ítélet margójára,

Őszülő fejekhez méltatlan haraggal
küzd az állhatatos jobb kezünk a ballal.
De akárhogy is van, vétek, ha valaki
küzdőtársként helytállt, ma elnémítani,
hogyha igazat szól, hisz tudjuk, az Úrban
csupán egyetlenegy örök igazság van.
Itt a Tanács mégis „kövezd meg”-et kiált,
kivette magából leghűbb atyánkfiát.

Igazságért büntet, nem tűr ellentmondást,
ítélettel sújtja a hírmondó postást.
Mért lett bűn minálunk igazat beszélni
és miért nem szabad igazságot kérni?
Akár csendesen szól, akár üvölt holnap,
olyan igazságból, amit parancsolnak,
nem válik valóság, sem élő igazság,
bár az ellentmondást százszor megtorolják.

Hogyha azt kívánja akármelyik ember,
hogy meghunyászkodva tán a szived sem mer
szót emelni, bátran, vesd vállad a szélnek
s küzdj ezer csatában, bármit is beszélnek.
Sok bolond divatnak állj hát, ember, ellen,

s hogy mit hoz a holnap, eldönti a szellem.
Erős hugenotta, nem alkudhatsz most meg,
hisz ezt parancsolja Isten, s honszerelmed.

Ha a szíved bátor és hívő a lelked,
bárki vádol százszor, akárki is elvet,
csak magadhoz légy hű, s igazadért állj ki,
bárhogy fenyegetne e földön akárki...
Megsegít az Isten, erővel, tudással,
s ha félelmed nincsen, lelked igazával.
Akkor megvalósul az, amiért küzdesz,
Istent hívd bíródul, s akkor igazad lesz.

PARNASSZUS

Oly régen volt, hogy felgördült a függöny
s fénybe borult az élet színpada,
de ember helyett szó volt rajt' csak és könny,
és a közönség sok taps-vihara.

Ha volt is néha, talán pihenőbe,
mosolyra is, imára is idő,
a szív már belederdermedett a kőbe,
pedig a kő, jaj, kemény szerető.

Deszka-világban jár minden színész itt,
ez pázsitjuk és csillag, mely világít,
s a taps az, ami az egekbe visz.

De fáj, amikor legördül a függöny,
s kioltott lámpák mellé kell leülnöm,
de mégis, mind a Parnasszusba' hisz.

HÁROM SIRATÓ DUKÁSZ ANNA FELETT

I

A gyertyád csonkig égett,
és egyszerre sötét lett...
Jaj, hová lett világod,
hogyan lássuk a világot,

halljuk dalod, regéket,
s hogy meglássuk a szépet,
hogyan álmodjunk új álmot,
mely él és százszor áldott?

Elhallgatott a zsoltár
ajkaidon, és nem vár
a tested újabb írása.

Fáj, hogy nem látunk többé,
de tudjuk, élsz örökké,
bár szemünk még siratna.

II

Minden pünkösdi rózsza
rólad mesél, titokba,
s mint nyár-eleji szellő,
a testünk oly esendő.

De dalos lelkünk él még,
s szívünkben a sok emlék
nem vész el soha többé,
vélünk bár barna röggé.

Hadd kössek most csokorba
dalt, érzést, megnyugodva,
s mindent, mi kedves emlék,

hogy ezzel megköszönjem,
hogy tolmácsoltad könnyem
és népünk hű szerelmét.

III

Szentlélekkel megtelt diadalmas élet,
mikor elszólított az Úr, reád nézett,
s látta, hogy a szíved hűséges, jó, tiszta
és azt súgta csendben: „menj Erdélybe vissza.”

Zarándokló lelked Csíksomlyó rétjére
visszatért, hogy sírjon Pünkösdi ünnepére,
és hogy imádkozzék, amúgy magyar módra,
s Csabát várva nézzen fel a csillagokra.

A Szentlélek tüze égett a szivedben,
s mit népedért tettél, megáldotta Isten,
mert, amikor kellett, dalt adtál, ha kértek:

a magyar szó mézét, vadvirágok színét,
nyelvünk kötelékét, mit senki se tép szét ...
Köszönetet mondok az Istennek érted.

VIRÁGZIK A TISZA

A kérészek nászának emlékére
2000-ben amikor megint kivirágzott a Tisza

Újra él a Tisza, Istenem, virágzik!
Van már benne viza, meg ponty Bábolnáig.
Lassan visszatér a folyóba az élet,
megszőkült a habja, s elmúlt az enyészet.

Kimosta az árvíz a mérget belőle
s újabb életet visz a búzamezőkre,
hogymindenki lássa, a lét diadalma,
szent tavasz virága, az Úr Isten gondja.

Ma még kérész-nászt ül minden tiszavirág,
de ‘mint testük kihül, ismét halaknak ad
ínyes ennivalót, étvágyat oldozót.

Azt kiáltja, hogy él — győz a halál felett,
s a sellőknek mesél bohó-szerelmeset.
Én is hallom a szód! Él a víz s a bozót.

NE SÍRJATOK

Ne sírjatok, ha eljön majd az óráim,
hisz akkor mondja Isten, hogy „jővel!”
és oly szelíden, százszorhűen néz rám,
mint felemel a sugár-lelkivel.

Örüljete, hogy megharcoltam harcom
és bár botlottam, sosem estem el,
és úrrá lettem tengernyi kudarcon,
mert életem az Úr markolta fel

az út porából s megóvott a bajtól,
mikor sötét volt s bezárt a verem.
Most is megóv, ha ezer ármány hajszol,
vagy mikor terhem roskadtan viszem.

Ne sírjatok, ha eljő majd a hajnal,
s máshonnan nézem pirkadó tűzét...
búcsúzzunk el hát egymástól egy dallal,
mert élet-útunk mi sem tépi szét.

NE KÉRDEZD

Ne versenyezz többé szőke Apollóval,
fényes lantja búvól, de zenéje elhal.
Pánnal se versenyezz, sípja sír, amint szól...
Hetedhét országban a nép érte tombol...
Magad csak dalolgatsz, sokszor csukló hangon,
s ilyenkor a Múzsád sír tán a kudarcon.
De Apolló elment, s Pán is vele tartott...
eltörte a sípját... letette a lantot.
Ebben a világban nincsen helyük többé,
és neked sem marad dalod mindörökké.

Ne dalolj hát többé, hisz nem érti senki,
mert nem tudnak itt már sírni, se örülni.
Nem érzik, mint járta Krisztus a Golgotát,
s nem értik, mért kedves neked szülőhazád.
Ne fuss versenyt többé esténként a széllel,
ne küldj üzenetet, úgy talán nem vész el...
Ne kérdezd, egy ablak éjjel miért fényes,
s szíved mélyén a seb fájdalma mért éles?
Sohase kérdezzed, sohase kutassad,
hogyan ami ma fényes, miért sötét holnap?!

Ne daloljál többet, berekedt a hangod,
s mert hiába kongatsz megrepedt harangot.
Ifjuságunk elszállt, bolondos tűzével,
olyan, mint az álom, mit senki se ér el,
akárhogyan kerget, akárhogyan szeretné...
Váljék bár a tested könny-áztatta röggé,
a dalod maradjon halkan zengő ének
sok új nemzedéknek. Uram, erre kérlek!

HOLDFOGYATKOZÁS

A hideg éjjel sokszor megvacogtat,
s gyakran tünődöm, eljön-e a holnap,
több levegővel, gördülőbb beszéddel,
vagy el kell mennem, hol senki se ér el,
hogy megpihenjek, hisz Valaki vár már,
és ajkamon ott, felzeng majd a zsoltár.

A hideg éjjel csillagok ragyognak.
Intek nekik, de nem látom a holdat.
Elnyelte tán az ármány véres torka,
s fenyegetésül jutott a pokolra?!
Vagy csak csalóka, nagy színházban várok
előadásra, míg egy kánya károg?

Itt lenn a földön, hol a hold se látszik,
dúl a gonosz és kajánul vadászik.
Az ember fél, jaj, nagy hegyek mozognak,
s fénye sincs többé távol csillagoknak...
és nyög a föld... és mocsarak lidérce
kiszabadul, hogy ne futhassunk élve.

Csend lett megint. A sok madár is hallgat...
Mikor lesz vége e vad kábulatnak?
Sötét, majd véres a hold sápadt képe...
Mit adhatott a létéért cserébe?
Győzött talán a néma éjszakában—
Néztem, s ezért vert gyökeret a lábam.

Amint lerázta gyász-fekete fátylát,
a hold mosolygott... millióan látták...
a föld se rengett, és a szürke hajnal
házunkra nézett pirosuló kacajjal.

A csillagok is mind aludni tértek,
s lassan megindult földünkön az élet.

AZ ÖREG SZILFA

I

Az öreg szilfa gyermekkorom óta
régén kidőlt és csak emlék maradt.
A törzse mára repkény-lepte, csonka,
de múltja él és mindig nyugtot ad.

Az én szilfámból megmaradt a csönd,
könnyel, s örömmel csordultig telt élet...
Ágai közt, rég, messze-messze fönt,
nem hittem volna, hogy majd visszatérek,
hogy nézzem, miként bukik le a nap
Tihany mögé, s a felhők mint vonulnak...
Holt lombja közt még száz emlék maradt,
s remény, hogy egyszer szebb lesz majd a holnap.

II

A nap vérétől piros lett a hullám...
s mintha a felhők mögül hullana...
A nádas halkán bólogatott énrám,
s köszönt a romlás lőszös grádicsa.

Felkelt a szél és felborzolt tarajjal
fröccsent a hullám vérré vált vize,
s a szürkületben, dús, kibontott hajjal
aludni tért a nagy tó szelleme.

Kajár felett már csillagok ragyogtak
s a Somlyó hátán sötét volt a lomb,
a Kesellő meg várta, hogy a holnap
jöjjön megint, s hogy szóljon a kolomp.

III

A Börkös réten daloltak a békák,
s a patak arcán felcsillant a hold.
A szél elállt — a szunyogok is némák
tán hajnalig, — csak szívem zakatolt.

Haza álmodtam vágyódón magam...
a századokkal csendesen repültem...:
Törökök dúlnak... világ vége van...
egy pap azt mondja, hogy nem üdvözültem...
Mit ér, ha bárki földtelen nemes,
mint én, ha nem is fog rajt' a halál?
De angyal biztat: bízzál, higgy, szeress,
ha mit sem érsz, mert az Úr rád talál.

AKÁRHOL JÁRTÁL

Csepelyi Rudolfnak, a Balaton szerelmesének,
nyolcvan-éves születésnapjára.

Aranyfövényen járt két fürge lábad,
a vizet nézted, a Bakony hívott,
örült a lelked e földi csodának,
s a tó elmosta minden bánatod.

Ölelt, mint léted álom-szeretője
és csendes hangon szólt a Balaton,
tudtad és hitted, érezted előre,
ha el is mennél, vize haza von.

Akárhol jártál, ott élt a szivedben,
arany hídjától fényes Balaton...
Emléke gyógyít — és ez így van rendben —
s a partján minden teveled rokon.

Messze kerültél. Messzibb ország nincsen...
fegyverből toll lett... vívtad harcodat
a népedért, s hogy meglássa az Isten,
hogy bár szived fáj, mindig hű marad.

Taníts tovább szent, élő áhitatra,
hogy legnagyobb az örök Szeretet,
s folytasd, míg egyszer, kakas-virradóra,
az Isten szólít, mert nagyon szeret.

JER HÁT, TESTVÉREM

Kinyílnak fent a csillag-ablakok,
mindenik úgy hív, mindegyik ragyog,
bár talán porszem a sok csillag is,
hívó szavuk meg pisláklón hamis,
de visszhangot kelt a szivembe bent,
hogy szóljak, s kérjem, mindenre, mi szent:

Testvéreim, ti, árva magyarok!
Figyeljete rám, szólni akarok,
s a szelek szárnyán zúgni is, ha kell:
ne bánják ki-ki önnön vérivel,
mintha nem fűzné össze semmi sem.
Jer hát, testvérem, fogd meg a kezem.

Összefűz minket jelen és a mult,
s a szenvedés, mit mindőnk megtanult,
és az öröm, mely sokszor égbe visz
mindegyikőnket, hogy ha abba hisz
s ha kell, hát megküzd mindenért... felel
tetteiért, az Úr kegyelmivel.

Ha lassan nem lesz itt számunkra hely,
hisz életünk, e csorduló kehely
kiömlik csendben, tudjuk, lesz csodás,
szép, verőfényes, égi áldomás
egy új hazában, hol mindenki egy,
és Jézus úrért ránk is vár a kegy.

LEGYÉL MA ÁLDOTT

Ha ünneplünk ma ismét, magyarok,
mért mondjátok, hogy István Úr szerezte,
a Mennybe vivő, új utat keresve,
az ezerszer szent magyar államot,
mely sokat küzdött, s fénye megkopott,
de él, s ha védjük, sosem lesz halott?

Akkor kezdődött a központi rend,
mikor szerződünk, s szerződött a Lélek,
s e szerződés tart, míg magyarok élnek!
Szerződünk vérrel; akkor lett az állam,
e máig tartó, áldott villanyáram,
mely a magyarnak mindörökre szent.

Te mást hoztál, nagy, első szent király,
István, a munkád keresztyén királyság,
és bár utánad többen meghurcolták,
a fénye él a nemzetünk szívébe,
koronád útján a lelkünkbe égve,
s elleneinknek mondja, hogy megállj!

István Úr, szentelt, tette kész király,
a koronádat angyalkéz szerezte,
de ember volt csak, ki fejedre tette.
Tetőled Boldogasszony elfogadta
zálogul s érte kék palástját adta,
mely véd és gyógyít, ha valami fáj.

Ezer év múltán áldunk ma, nagy Úr,
Árpád úr vére, köszöntsön zsolozsma...
s ha összegyűlünk új, halotti torra,
csak a jót lássuk minden tetted mélyén...

Fényed világít Európa éjén,
melytől jó sorsunk csillaga kigyúl.

ISTENBEN BÍZOTT

István király koronázásának
ezer éves évfordulóján

A beköszöntött újabb ezredévvél
tán jobban halljuk angyalok dalát,
s a gonosz bármit ellenünk merészel,
tudjuk, hogy egyszer Isten megbocsát.
Régen is így volt. Világ végét várták,
az Úr Jézus új eljövételét.
Buzgó imával állották a vártát,
nehogy az álmuk ármány tépje szét.

A nyargalástól, pártviszálytól fáradt
magyar nép tudta, hogy a kegyelem
maga az élet, de végül kiszárad,
mert végveszélyben semmi se terem.
Látta Vajk úr is – keresztségben István –
s felajánlotta, szent áldozatul
magát és népét, csak az Úrba bízván,
s tudta, az ellen egyszer porba hull.

Istenben bízott, hitt, térített bátran,
és parancsára nőttek templomok.
Harangok zúgtak messze a határban...
kegyes s kemény volt – úgy uralkodott.
Elnyerte István Istentől jutalmát,
imádkozott, bár itt lenne az Ég,
ezen a földön, ameddig szem ellát,
s ameddig eltart ezer nemzedék.

A koronáját angyalszárnynon hozták,
s fejére szállott a szent, ősi jel,
hogy megőrizze, mint ősei szokták,
mindazt, ami az Istenhez emel.
Egy ezredéve új Lélek szállt hozzánk,
velünk marad a világ végiig,
gyengeségünket méltán ostorozzák,
megmarad mégis a kőszikla hit!

Utóirat:

Árpád úr vére, szent jobbodat áldjuk!
Első királyunk, dicsérjük neved!
És hű imával Boldogasszonyt várjuk...
nélküle félünk, a vész eltemet.
Szent, nagy királyunk, köszöntsön zsoltosma!
Téged hívunk, hogy győzzünk biztosan
és ne vitessünk bús, halotti torra,
bár ezt kívánják minékünk sokan.

Ámen

VESSÜNK CSODÁLATOS MAGOT

Fáy Istvánnak

Legyen az Úr mindég veled,
hogy ne hihesd, hogy eltemet
napjaink ezer bánata!
Magadért te vagy felelős!
Higgy hát: aki hisz, az erős,
ha gyengének is látszana.

Ha fájna is ma mindened,
a fájdalom még nem temet.
Sírt csak a hit hiánya ás!
Állj fel hát, győzzed le a kint!
Az Úr biztatva rád tekint,
vezet, s az útja oly csodás.

Szántsuk tovább a nagy ugart...
Váljék ekévé bárd s a kard,
s vessünk csodálatos magot.
Fakadjon ebből jobb jövő,
virágozzék a temető
élettel, mit az Úr adott.

Amikor elfogy majd a mag,
s az Isten többet már nem ad,
akkor áll meg a magvető
és az avarban megpihen,
elalszik halkan, csendesen,
hiszen betellett az idő.

Addig, Testvérem, légy erős,
hogy megküzdjünk sok eszelős

égi és földi veszéllyel.
Fogjuk hát meg egymás kezét,
hogy mi se tépje szerteszét
soha hitünket egészen.

VADE MECUM

2000. október 1.
55. évfordulónkon
Feleségemnek

Jer énvelem, kis könyvem, jer velem,
Őrizz sok érzést, vágyat, titkokat...
Valld be, sosem hűl ki a szerelem,
s imádságom az ég felé mutat.

S ha mégis esnék könny lapodra le,
tudd, hogy a fájó bánat könnye az.
Bizony nem illik — bátran kellene
szemébe néznem, hisz van rá vigasz.

Mikor a könnyből víg mosoly fakad,
hálával lesz sok oldalad tele...
Akkor az Úr majd boldog nyugtot ad
s örökre őriz védő Szelleme.

ÁTVIRRASZTOTT ÉJSZAKÁKON

Mikor hajnalban kelek fel, bár a harmat vallana,
mért ölelt meg s ringatott el régi visszhang dallama?
Minden hallgat szürkületkor, a virágok alszanak,
mulatóknak sem kell már bor, s csend van a bokrok alatt.

Átvirrasztott éjszakákon születnek a verseim,
minden soruk csendben írom, öröm szól bent, vagy a kín.
S mikor szürkül, néha hallom egy-két madár halk dalát,
aztán, mégis elalszom és repülök az úrron át.

Csodálatos országokba a mély álom elvezet.
Oda, hol mindenki boldog, és mind jók az emberek,
és szeretnek mindig engem... minden olyan ismerős...
Ide húz vágyam, szerelmem, bár a testem nem erős.

Ide húz, és amint ébred a megfáradt porhüvely,
látom, itt vagyok Tevéled — mint fehérló hópehely.
Itthon vagyok, könnyem harmat a rügysző ágakon,
és már hív is a csalitból valami, míg álmodom.

Dal szólít: be jó is volna átélni az álmokat,
s ébrenlétünkben mosolyra változnék a gondolat.
Átvirrasztott éjszakákon születnek a verseim,
s él bennük, amint leírom, érzés, vágy és csacska szín.

AZ ÚRÉ A SZABADÍTÁS

A magyar októberek hőseinek ajánlom
Zsoltárok könyve, 3:9

Szétvert hadainkról pergő könnyünk mesél,
a világba szertehordott minket a szél.
Láncra vert az ellen, földönfutók lettünk,
s várjuk, hogy az égbolt változzék felettünk.
Szabadságunk s hitünk a legnagyobb kincsünk...
Bár hullna le rólunk kurta-vas bilincsünk.

Egyedül az Úré csak a szabadítás
amikor a világ nekünk ismét sírt ás...
Hívjad, álljál ellent, népem, küzdj és bízzál...
Aki hisz az Úrban és csak Neki szolgál,
megszabadul láncától, fogságból, salaktól,
az Égre tekint, míg lent e földön harcol.

Kiáltunk az égre, erőt, áldást kérve,
hiszen csupán Isten a népünk reménye.
Bízzunk benne ébren, küzdve fényes nappal,
s vesztes éjszakákon, mikor Ármány nyargal,
az Úrnak ajánlva munkánk' és szívünket,
akkor, kegyelméből tán tovább nem büntet.

NÁNDORFEHÉRVÁR

2000. október 6.-án.
amikor délen elűztek egy zsarnokot

Nándorfehérvár, Hunyadi köszönt...
A tömeg eltűnt, s visszatért a csönd,
de János úr jár a falak között,
a lépte kongó — vérrel öntözött,
és keresi a bús csaták helyét,
ahol egy ország hullott szerteszét.

Hunyadi jár most a falak között...
ahol a zsarnok láncá eltörött,
ahol, bár hamvad lassan a parázs,
a népre mégsem vár feltámadás,
csak félelemből lesz tán kevesebb...
de bosszút vár a sok vér s elesett.

A bosszú nyargal félelem-lovon,
s az összetákolt, ármány szülte lom
széthullik lassan: tákolt épület,
mit gyűlölet szült és csak vérszüret
tartotta össze a vak részeket,
ahol bosszút szül az emlékezet.

Hunyadi jár a várfalak között...
A Duna partja ködbe öltözött
és elrejtette a hun végeket:
Bácskát, Bánátot, ami eltemet,
s földjében ringat számtalan magyart...
Rabolt jószágot sokáig ki tart?

Nándorfehérvár — szól már a harang,
emlék-idéző, lelkes, drága hang,
s elmúlt időkről, harcról énekel,
mert itt megállni, vagy meghalni kell...
Legyél szabad, te, százszor csalfa hely,
de érezd, hogy már csordul a kehely.

AMÍG ÉLÜNK, KÜZDENÜNK KELL

A nemzet helytállóinak ajánlott
visszhang a harmadik zsoltárra

Az Úré a szabadítás!
Nála hatalmasabb nincs más.
Hívjad, népem, bízzál Benne,
a harcod még nincs elveszve.

Vészfelhők gyűlnek felettünk,
s vétkeinkért rabok lettünk,
de a lelkünk mégis szabad
s meg-megrázza a láncokat.

A hitünk az Úrhoz vezet,
erőnk e hit s emlékezet,
vigaszunk magunkban hordjuk,
s börtönünk falát lerontjuk.

Amíg élünk, küzdenünk kell,
s akkor megsegít az Isten.
Gyengékből is válhat ma hős,
ha helytáll mind, s hite erős.

És ha e nagy küzdelemben
magához szólítna Isten,
László úr hív seregébe,
hogy győzhessünk mégis, végre.

ÁLDJON MEG AZ ISTEN

Zeöld Károlynak 86.-ik születésnapjára
2000. október 8

Amint mifelettünk elrohan az élet,
minden napunk meghal s ismét újraéled,
látja a sok vesztett, kint hozó csatánkat,
amikből csak bánat és könny-eső válhat.
Látja reményünket, hitünket s a csalfa
vágýainkat szintén. — Bárcsak nyugton hagyna
a sok régi álm és bódító illat,
eltűnő lidércfény és útjelző csillag.

Ne gondoljál arra, ami rossz volt régen,
ne váljék a bánat úrrá a reményen.
Tudjál még nevetni minden régi tréfán
és elszomorodni az elejtett prédán.
Tudjál még dalolni, érzőn, tiszta szívvel,
zengően mély hangon... más ilyet nem mível.
Tolmácsoljad még sok vándor költő szavát,
s bíztass, hogy szeressük a szent, magyar hazát.

Bár gyűlnek felettünk a vészterhes felhők,
arra kérem Istent, sok áldott esztendőt
adjon, hogy megérezd hűségét, kegyelmét,
hogy ne tépje Ármány az életedet szét,
és hogy boldogságot adjon bő marokkal,
és azt, hogy ne gondolj sohasem a gonddal.

Áldjon meg az Isten. Az áldása gyógyszer.
Maradj, aki voltál; jó barát, hű ember!

LÁTOGATÁS

Azt hittem, soha többé
nem látlak, Szókratesz...
Emléked él örökké,
s tanítva elvezetsz
megannyi tiszta jóhoz,
és hogy szent kötelesség,
a jövő bármit is hoz,
megállnom, bár elesnék.

Az alkony koronája
vibrált feletted ismét,
s a lét bűvös szavára
reám ontotta kincsét...
A hajamat borzolta
a lágy, nyugati szellő,
s kérdeztél mosolyogva:
„Ember, mért vagy esendő?”

A szél tán elvitt volna
a múltba, hisz úgy vágytam,
de vén varázslat szárnya
törött volt, s megcibáltan,
bénán feküdt a földön...
de új világok várnak,
tudom, órája eljön
minden remélt csodának.

Az ész s a szív világa
lassan be kell köszöntsön...
Áldást hoz a világra,
hol nem lesz többé börtön...
Mondd ismét, hogy megértsem:
„az élet él örökké”;
biztass, éljek merészen -
csak testem válik röggé.

CUDAR VILÁG

Széjjelnézve láttam:

Cudar világ van itten —
a gyűlölet vad ének,
a fájdalmát megértem
e kinnal telt zenének.
A tömeg lázong, mordul
és még ölni se félnek...
míg szemük égnek fordul,
kegyelmet sose kérnek.

Cudar világ van itten,
mert sosincs megbocsátás
a százszor vérző szívben,
mely fáj, gyűlöl és sírt ás.
És igaza van mindnek...
Hibás csupán az Ármány,
hogy ma itt megfeszítnek
mindent, mi több, mint bálvány.

Cudar világ van itten...
Talán a lét is meddő...?

De kérjük Istent, hittel,
hogy legyen jobb jövő!'
Megküzdve száz veszéllyel
a föld recsegve fordul
minden nap, minden éjjel,
mígnem kupánk kicsordul.

ÁRNYAK

Domahidy Andrisnak

Búcsúzni jöttem, halkan,
mert hosszúak az árnyak...
Ballagunk az avarban,
s a Múzsák már nem várnak
a kéklő, magas égbe',
hol csókjaikat adták
a szívünkért cserébe,
míg fakadtak a barkák.

Rég volt... Múlik az élet...
A sok szépség? Csak árnyak.
De fényük újra éled,
és azt hívom csodának,
hogy bár sokat megértünk
és gúnyánk megkopott már,
oly sok mindent megértünk,
s lelkünkben zeng a zsoltár.

Ha szólít Isten ismét
s göncünkért fényruhát ad,
megoldja kín-bilincset
a fájó, földi mának.

Mielőtt megnyugodnék,
vándor lelkünkől dal kél...
amit idéz, az emlék,
mely bennünk örökké él.

PERTH

Vajda Gyurkának
perthi Vergiliusomnak

Az éjszakába néztem,
kápráztatott a város...
Szívdobbanását érzem,
mert lelkemmel határos.
A csalfa csillagokból
sok talán ide szállott,
és a multjára gondol
s hogy jobb volt a világ ott...

De ott is elmúlt mára...
por s homok száll a széllal...
ráterül fűre, fákra,
házakra... szerteszéjjel...
lassan eltakar mindent,
ahol emberek élnek,
s csak szürke csend lesz itt lent,
s nyomában síró ének.

De kél a szél majd egyszer...
a sírásból mosoly lesz...
s porból új lesz az ember,
míg Isten szól a szélhez,
hogy fújja el az átkot,
tavaszt hozzon helyébe:

kenyeret, dalt, világot,
hol győz az élet végre.

A SZÉLRE ÍRTAM

Megérkeztek a könyveim

A szélre írtam, hogy vigye hazáig
és simítson meg néhány homlokot,
amint majd játssza bűgó orgonáit,
mesélje el, hogy rájuk gondolok.

A vízre írtam, s ár öntözte parton
bársony fővényre, mit hullám ölelt.
Könny és veríték százszor mosta arcom,
de írta lelkem az írt szóban lelt.

Papírra írtam, amit olvashatnak...
s szavamból szól az ősök szelleme.
Bátran kiált, és ha eljön a holnap,
tudom, hogy lángként kéne égnie.

Fövényre írt szóm elmosta a tenger,
a szélre írtból harmat könnye lett.
Papírra írtból szól csupán az ember,
a sír mélyéből, vagy felhők felett.

Szólalj meg, kis könyv, és dalolj helyettem,
hírdsd, hogy lesz majd jobb, szabad világ,
s ha akkor már a föld ringatja testem,
a lelkem él, mint fakadó virág.

SZITTYÁK KORONÁJA

Szent István koronázásának ezredik évfordulójára
2000. december 1.

Szittyák koronája, általad szól Isten,
ennél jobb tanácsunk nem volt és most sincsen.
Árpád vér fejére tették a koronát,
szittyák koronáját, ami hatalmat ad.
Nem csak földi jel ez, de olyan, mit érez
minden élő lélek, ki hű Istenéhez.
Érzi, hogy összeköt egy népet az Éggel,
aki érette küzd, az sohase vész el.
Szittyák koronája, leborul a nemzet
most ismét előtted... új kor ez, új kezdet.

Ezer éve volt, hogy megtörtént a csoda:
Vajk ifjú fejére szállott a korona.
Villám kovácsolta, angyalok hordozták,
Jézus Úr, Tenéked is rajt van az orcád,
s ami egyszer rajt' volt: az Ég Királynéja,
Boldogasszony képe, — ellopta egy céda.
Sokszor rejtegették, többször elorozták,
biztos menedékből kilopták a szolgák.
Szent jel-e, vagy inkább testté váltott csoda,
amit elárulnunk sosem szabad... soha!

Legendákat írtak minderről a papok...
a sok idő múltán dalba szőtt szózatot
pergamentre írták... akkor nem volt még más
csupán erdők mélyén rejtegetett rovas,
ami annyit mondott pergő dobszó mellett,
hogy Koppány urunknak végül bukni kellett,
mert az Ég akarta, Isten parancsolta,

az Élet Fájára arany késsel róttá,
hogy a koronázott Vajk Úr, István legyen,
magyarok vezére, király, fejedelem.

Ezer éve volt, hogy megtörtént a csoda,
István Úr fejére szállott a korona,
szittyák koronája, általa szól Isten,
mely nélkül hatalma egy királynak sincsen,
sem idegen úrnak, sem felettünk másnak,
ha porba is tipor, s nem hisz a csodának.
Szittyák koronája magyar főre vágják,
hogy megmutathassa ismét szent csodáit:
mert csodás e jelvény egy elhívott fejen,
aki sosem más, mint magyar fejedelem.

KI TUDJA, HÁNYSZOR

Bakonyi Lászlónak közös születésnapunkra
az Antipodiumon, ahol Mikulás napján
tavaszodik még 2000-ben is.

Ki tudja, bennünk meddig jár az óra,
amikor szívünk egyszer, virradóra
megáll fáradtan, dolga végezten...
s elhal a dallam letett hangszerekben...
Ki tudja, hányszor kel fel még a hajnal,
s az égi vándor, fényes aranyhajjal
hányszor csókolja fáradt homlokunkat...
Szívünk halk hangja meddig is dalolhat?

Csak Isten tudja, s bennünk tán a lélek,
hogy meddig zeng a szívünkben az ének,
hogy égre szálljon, amíg megkopottan,
túl száz határon, magunk-tépte rongyban
álljuk a vártát otthon s idegenben,
amíg erőt ad minékünk az Isten...
s mikor elszólít, gyengéd, hívó hangon,
csendben megyünk a vég nélküli parton.

Búcsúzzunk hát most, itt, az árva földön,
ahol a test-mezt önmagamra öltöm
ma még, s Te is egy lelki testről álmodsz,
mint én, de Isten az, aki határoz.
Fáradt a léptünk őszi, rőt avarban,
s amint megyünk a ködben, vénen, halkan,
multat idézünk, mivel másunk nincsen,
míg patyolat-mezt nem ad az Úr Isten.

Estére jár és megnőttek az árnyak...
felhők fölött az égi lángok várnak...
s amint kiomlik az öreg nap vére,
a tengert festi az élet színére.
Minden megáll egy röpké pillanatra,
mintha az élet megfutni akarna.
De újra kél, mint rózsás arcú hajnal,
s az élet él és megküzd minden bajjal.

ADJ, URAM, PRÓFÉTÁT

Békési István SJ.-nek szeretettel

Törvényedet, Uram, lábukkal tiporják,
fertő lett az élet, nincs már világosság.
Az ármánynak adtuk utolsó csepp vérünk...
Hadd vehessük vissza, Uram, arra kérünk!

Szenyben, kárhozatban, Uram, térdig járunk...
sem vezérünk nincsen, sem hites királyunk,
aki kivezetne, fáklyával mutatna
utat, s élő fénnel vezetne a harcra.

És prófétánk sincsen! — Néma az igaz szó,
megvették ezüstön — s ha a gyomra korgó,
gyáván meghúzódik minden lelki szolga,
mert attól tart, Uram, mi lenne, ha szólna?

Adj, Uram, prófétát, aki ostorozzon,
rázza fel a néped, úr legyen a gondon!
Ne féljen, hogy szava nem tetszik e léha,
haszonleső népnek, kinek minden préda.

Jézus Úr nevében prófétádat küldd el...
figyelmeztetőként, mikor a nap felkel,
s amikor lenyugszik, hogy megtudjuk ismét,
hogyan megoldod létünk s bűneink bilincseit.

A CSILLAGOK MIND ARRÓL VALLANAK

Barátomnak

2000 Karácsonyára váróban

Ha nincs is másunk, még maradt reményünk,
bármily sivár is volna a jelen.
Veszély környékez, akármerre lépünk,
szólok tehát, míg gyertyámat viszem
és hívlak, jer ma egy új Betlehembe,
mert onnan jön a felszentelt király...
Az utat járom reggel, délből, este,
hívó örömben, s akkor is, ha fáj.

Új ezredév jó... és benne az óra...
a csillagok mind arról vallanak,
hogy sötétségből fény lesz, virradóra,
Új Élet, melyben sosem volt salak.
Óh, hányszor áldott, aki megláthatja
és a jászolhoz csendben leborul,
mert Ő az Élet szent, örök Királya,
aki előtt az ármány földre hull.

A fogadóban helye mostan sincsen...
A világ fél, de rossz irányba lép,
bár angyal-szóval jelenti ki Isten,
hogy bennünk hordjuk az Élet tüzét.

Megszületett a testté lett bocsánat,
szent áldozatból ingyen kegyelem...
Karácsony útján bocsáss meg a mának,
s gyenge magunknak, Élő Istenem.

UTÁSZCSIZMA

Dudás Imrének, kenyeres pajtásomnak
2000 Karácsonyán.

Rajtad az utászcsizma
bejárta a világot...
és néha elvitt vissza,
haza is... Százszor áldott
minden lépés, amit tett,
nappal, vagy csendes éjjel,
nagy hóban, a Don mellett,
vagy vágyó szenvedéllyel,
hazafelé a porban,
vagy vagonban, topogva,
vagy menekülve, gyorsan,
sötét éjjel, titokba'.

Ide már másként jöttél,
de itt is pusztát jártál:
mikor a hajnal felkél,
veled kél sok virágszál.
Csak én alszom sokáig,
s nem siratom a csizmám...
de hajnalhasadásig
megírt sorom: talizmán.
Olvasd e néhány verset,
és szállj velük a múltba,

ahol egy-egy lehellet
talán nótádat fújja.

KARÁCSONYI IMA

Az Úr születésének kétezredik évfordulóján

Ha földünk lüktet, s parázs lesz a kő,
amikor nincs múlt és nincsen jövő,
csak örökös, nagy, végtelen jelen...
tartsál meg benne, Uram, Istenem.

Lebegett Lelked a vizek felett,
egyetlen szódra világ született...
s a csillagporból létrejött atom...
a kezdet. Uram, szólta: „Akarom.”

A Szó testté lett, Megváltó, csoda,
betegek álma, rég várt orvosa.
Szegényként küldted, s gazdag lett a lét,
mert átvállalta mindnyájunk bűnét.

Királynak küldted, királyok felett,
hogy megmutassa, mi a szeretet.
Nem kárhoztatni jött az életet,
de hogy megtartsa, ami elveszett.

Karácsony éjjel testté lett csoda,
az örök élet égi ritmusa,
leborulok a bölcsője előtt,
s mert, Simeonként, árnyam nagyra nőtt,

és érezhettem, hogy megszületett,
s eljött közénk az égi Szeretet.
Feléd fordítom megfáradt szemem,
bocsáss magadhoz, Uram, Istenem.

EGY ÉVEZREDNEK ISMÉT VÉGE VAN

A harmadik ezredforduló éjjelén

Amint az űrben vak földünk rohan,
egy évezrednek ismét vége van,
de jön egy újabb, s léte pillanat
a csillagpitykés ég-sátor alatt,
hol minden él és mindig változik...
s hó rejt egy új kor virágait.

Minden évezred él, lobogva forr,
örök teremtés, nem halotti tor.
Jön, s elrepül, mint kósza gondolat...
csak nekünk fontos, s addig az marad,
míg nagynak tűnik mindegyik parány,
és észbontó egy megfejtett talány.

Pedig nem az ma, s nem lesz az holnap...
Érezzük, tudjuk, hogy miről szólnak
a jelek, hangok, s az égi ének.
Azt dúdolják, hogy örök az élet,
és okunk félni így soha sincsen,
mert mindörökké velünk van az Isten.

Változik minden, de a Lét örök,
még akkor is, ha tüzes ördögök
a zsongó űrben tán rám is várnak,

s mert minden holnap fia a mának
és vétkezik a sárból gyúrt testben,
Uram, bocsásd meg, s ne hagyj elesnem.

JÖVEL, ÚJ EMBER
2001

CENTENARIUM

Láncban érkeztek, kemény büntetésből,
velük jött néhány puskás porkoláb,
néhány kufár s úr, sosem kedvtelésből,
hogy ne feledjék múltjuk billogát.
Így alkottak meg hat kolóniát,
s bűnükért Isten talán megbocsát.

Fehérek vára lett e déli földrész,
keserű földje sok vágyat megölt,
s ki nem hasonló, harmadnapra elvész,
mert balhit az, hogy szabad itt a föld,
s hogy egyenlőek itt az emberek...
bár föld-anyánk mindenkit eltemet.

Szövetség kellett, mert alig volt ember.
Azt mondták, földrész ez, nem nagy sziget!
Ha nem fehér, úgy senki szólni sem mer,
s a sok polgár sem egyenlőn fizet.
De mikor más lett nálunk a divat,
pénzből, balhitből vált az áhitat.

Hullámok hátán jött a sok hajóval
munkás tudása, gazdagság, hitel,
s a szabadságról is szólt néhány új dal,
megálmodott vágy, mely éigig ível.
És belovagolt jó Edmund Barton, *
öszvéren, birkán és angol-háton.

Szabadság volt a régi szolgák vágya,
utáltak minden rendőrt, katonát,
s határ se kellett hegyek szurdokába,
sem a pusztába, mert fogságot ad.

Így hát nyomtávval szabták a határt... **
míg a sok áru elfeledve várt...

míg át nem rakták, lassacskán pihenve,
mert kényszer nincs már... ki akar, mulat,
hisz senkinek sincs sok munkára kedve...
a szorgalom már nálunk nem divat.
Vidéken van csak, mert ott, nélküle
sosem élhetne ma meg senki se.

Hűség mezében Európa hívott,
s így elszegődtek máshol küzdeni,
új elvekért... és tenger ember megholt
kétszer is, és ezt ma is szenvedni.
S a világszerte gyűjtött ideák
megtörték e nép kemény derekát!

De befogadtak minket ötven éve,
mert ember kellett, aki dolgozik.
Szorgalmat, elmét sokan hoztunk érte,
mert nagyra tartjuk a nyugalmat itt.
De jaj, a népek... jég verte szüret...
eltékozolják régi kincsüket.

Száz év alatt a szülési lepelből
elvásott rongy lett, halotti palást...
Nincs fegyelem, a hit oltára megdőlt,
csak kapzsiságunk győz le minden mást.
Ha mánk jóléte jövőnkbe kerül,
magunk okoljuk érte egyedül!

Üresen kong már minden régi elved,
nagy Délsziget, nincs csontodban velő!
Azt, mi erő s jó, mai napság elvet

a polgár, bíró, újság, tüntető,
mert az igazság itt már nem divat,
csak ferde élet, s rákos gondolat.

De mert jót tettél, végső gondolattal,
Délsziget népe, hozzád fordulok,
s kérem az Istent, áldjon meg, s a hajnal
jobb jövőt hozzon, s élő harmatot.
De addig hűen szolgálj az Urat,
hiszen csak Ő az, Ki új létet ad.

Úgy legyen!

* Az Ausztrál Államszövetség első miniszterelnöke.

** Az egyes kolóniák vasútjait különböző nyomtávval építették a
kolónia-közi árucseré megnehezítésére, önérdékből.

HÚSUNKBA ÉGETT SZÓ

Sok gond-barázdás, fáradt homlokon
húsunkba égett szó van: Trianon,
mely rab voltunknak fájdalmas jele.
Bilincsben mit is teszünk ellene?
Vért s könnyet ontva küzdöttünk sokat,
de csonkaságunk mégis megmaradt,
s ha néha-néha megszólalt a szánk;
emlékeztetve: add vissza hazánk;
cudar világ, hisz lásd, hogy minden ég
s a föld is rengve mondja, hogy elég!
Süket fülekről lepergett a szó...
és búsan áll még mindig a bitó.
Amikor néha csörren a bilincs
s az elnyomásnak vége-hossza nincs,

meghallják-e a messzi nyugaton,
ahol nincs testvér, barát, sem rokon,
hogy minden óránk fáj, s a földi kín
sajgón hörög földünk határain?
Megérik-e, hogy lent, a föld alatt
s a szívek mélyén, mert ott még szabad,
új fegyver készül, új ember, vitéz,
ki harcra bátor, mindig tette kész,
s egyszer a tömlöc mélyiből kitör,
hogy bezáródják a szent égi kör.

Jövel, új ember!

RÉGI ÉS ÚJ MÁRCIUS

Nálunk, itt délen, beköszönt az ősz
és üstökünknek rég dús fürtje ősz.
Távol van innen a szép, új tavasz,
virágfakasztó, égi szent vigasz.
Itt nem hallják a múltó nyár dalát,
s a szikes pusztán nincs már délibáb.
Mégis, álmodnunk itt lent is szabad
az új tavaszcól, amit Isten ad.

Otthon tavasz van, elolvadt a hó,
dalol a szél és hangja biztató,
míg sarjú fű közt, itt-ott kankalin
virít a Somlyó lankás dombjain.
Jövel szél, hozzad a dús földszagot,
s ne bándd, hogy gúnyám mára megkopott.
Hozz életet, mely dallal van tele,
s ne vegye ezt el tőlem senki se!

Köszöntlek, régi és új Március!...
Szavadra hulljék rólunk le a gúzs.
Hozz szabadságot, szép tavaszt megint,
hisz megszenvedtük már a földi kínt,
s ha felkiáltunk: Tettek anyja, jőjj!
Örök nászunkra új jegykendőt szőjj –,
hozzál szemünkre bűvös álmokat
egy szebb jövőről, mit majd Isten ad.

ÁRADÁS

Hegyek felett a menny dörög,
villám sújtotta ördögök
szeméből könny-zápor fakad
s átszakítja a gátakat.

Rég csendes nádasok között
az áradás már hömpölyög,
elborítja a partokat
s mindent megöl, amint halad.

Elmerülnek a füzesek,
s a népek kínja rengeteg...
és zúg az ár... de sírni kár...
nincs kegyelem sohase már?

Sok, szürke ember-homlokon
a veríték vésszel rokon...
de megpihenni nem lehet,
mert minden váll kell, s vaskezek,

hiszen még árad a folyó,
s a sodra mindig pusztító.

Jószágot öl, termés se lesz...
rombolja, amit vállra vesz.

Hozz Uram, egy új holnapot,
bár létünk gátja megkopott.
Zabolázd meg az áradást,
és adj nekünk feltámadást.

KI TUDJA?

2001 márciusában, a MIR úrállomás
lezuhanását várva.

Március idusán már mifelénk rohan
az égbe lőtt kolonc, s ki tudja biztosan,
hogyan hol is ejt sebet... Nyujtsd ki, Uram, kezéd,
e démon szülte vész másként tán eltemet,
amikor lezuhan kevélységünk jele,
a büszke emberész szerelem-gyermeke.

Az ember lőtte fel... s büszke volt a kebel!
Vetélkedett az ég csodás tündérivel.
Ember tartotta fenn, tudósok éltek benn...
egyszer mégis elég az éter-tengeren,
amint a roncs rohan, árván, magányosan,
örök törvény szerint, sustorgó-hangosan.

E feldobott kavics majd amire leér,
hosszú pálya után megfizet mindenér.
Ember, mért bujpsz ma el? Magad elől lehet?
Magadnak okozott vész lesz, mi eltemet!
Magadtól – érted-e? – ajkad hiába kér...
Por vagy, s homlokodon elszárad a babér.

TUDTAD

Pater Békési István SJ-nek emlékül
1936-2001. március 25. emlékére

Tudtad, hogy Isten szólott, s elvár...
Szeretetfényben úszó oltár
hívott, hogy végezz földi munkát,
olyat, amit csak Istenünk ad,
olyat, amit végezned kényszer,
mégis öröm lesz hetvenhétszer.

A Fény leszállt, hogy elvezessen,
s köves földedbe búzát vessen,
mely egyszer áldott termést hoz majd,
könnyet töröl, másokkal sóhajt,
és azt tanítja, ami érték
s az angyalok régen kimérték.

Dalolj, ha kell, fekete bojtár,
s a csillagpitykés égi oltár
boruljon fénybe a dalodtól,
még akkor is, ha emberről szól,
s az énekben az égi dallam
átcseng s szivünkbe markol halkan.

S mikor eltűnt a dal, Fény, templom,
tán ott álltál a Tisza-parton
s a mély, tintakék eget nézted,
elfogott egy új, szent ígézet,
hogy Ágostonként merd a tengert,
amit koráig senki sem mert.

Kezek, szivek összefonódnak
s a tengerparton árva csónak
várt, hogy vigyen a túlsó partra,
mert Jézus Urunk úgy akarta.
Nem kérdezted, hogy „meddig bírom”.
Tudtad: míg élsz és túl a síron.

Mert élet van csak s égi áldás,
szeretet, hűség, megbocsátás.
Nekivágtál hát, néha csöndben
és gondjaidtól meggyötörten,
néha magad, a tenger hátán,
de végül tudtad, sosem árván.

Mert veled volt, van, s lesz az Isten,
hogy ínségedben megsegítsen,
hogy átérjél a túlsó partra,
tudva, hogy Isten ezt akarta,
hiszen amott is vár az élet,
valóra váltott, szent ígéret.

AZ ÚR MEGADTA

Feleségem születésnapjára

Mikor Isten reád nézett,
s angyalból testté ígézett,
halkan mondta: „Jöszte szolgálom,
szállj a földre fény-zsoltosmám,
s oda menj, ahol szeretnek,
adni, várni, szólni mernek,
s tenni, mikor az szükséges,
hol a szó hű, s a dal édes.”

Idelent a nagy világban
láttad, mennyi balgaság van,
és sok könny közt mosoly méze
mennyet teremt a szívébe
annak, ki hisz s szépet áhít,
s reméli, lesz jobb világ itt.
Hitted... s szódból zokogás lett,
tavaszi rügy könnyet termett.

Mikor terhed fájva vitted,
az Úr szólt s magához intett...
Erőt kértél... sírt a lélek...
vártad, hogy bár szeretnének,
kérted, bár az egyedüllét
ne növelné szíved terhét.
Angyalt kértél, írt sebedre,
s hogy szíved bár feledhetne.

Megadta az Úr, mit kértél,
erőt, mi most s örökön él,
őrangyalként esett angyalt,

ki régen felhőkön nyargalt,
adott fiat, messze szállót,
csodás létet, hűn parázslót,
sok boldog és dalos évet...
Hadd töltsék még sokat véled!

TUSA

Czira Zsoltnak

Ne térj nyugodni, lásd, még szép a hajnal,
föléd hajol dús, bontott, szőke hajjal,
és rózsás arca mosolyogva néz le
a parányon is átfénylő Egészre.

Ne menj aludni, oly sok munka vár még,
és sok, tán pajkos, vidám, földi játék!
Nyisd ki szemed, hogy lássam benne lelked...
az Isten adta, mikor élnünk kellett.

Az Isten adta, hogy vezessen Téged,
s tudjad, hogy mindig itt marad tevéled.
Mosolyt adott, mi lelkedben madárdal,
s Felé repes, bár tépett, csonka szárnnyal.

Ne hunyd szemed be, bár nyugodni vágynál,
az angyal nem hí a kórházi ágynál.
Erőt hoz inkább, buzgó bátor szívét...
Lásd, az Úr Isten neked még nem intett!

A földi létért sokszor küzdened kell,
és bár a lelked vágyva Égnek ível,

itt tart az álmod és a kötelesség,
hogy védjél mindent, hogy bajunk ne essék.

Ne szenderedj el, oly sok munka vár még,
s mert minden nyert harc isteni ajándék...
Küzdj, s ajkaidból kibuggyanó zsoltár
kiáltja égnek, hogy harcolnunk nem kár.

Segít az Úr, és ha egyszer nehéz lesz
a régi gönc, mit rozsdás tested érez,
letörli minden kín-facsarta könnyed
és könnyörül, mert csak Ő könnyörülhet.

Ha aludnunk kell, ad az Úr új álmot,
új ébredést, mit csak a hitünk látott,
s új életet, mely olyan, mint a régi,
az Úr keze majd mindönknek kiméri.

De vár az Élet... Lásd, oly szép a hajnal,
s föléd hajol dús, bomló, szőke hajjal,
és rózsás arca mosolyogva néz le,
mert látja, egy sejt olvad az egészbe.

AZ ÉLET FÉNYBE ÖLTÖZÖTT

Czira Zsoltnak

Lehunyt, vén szemhéjak mögött
az élet fénybe öltözött,
s mit a szem ott lát, az csodás,
örökké tartó áldomás,
fényes nap, rózsás hajnalok...
s köszöntenek az angyalok...

Szüleid és sok jó barát...
Nem találsz köztük mostohát!
Mögöttük fenyves, kék hegyek
és holton túl hű emberek...
Az álom ringat, csókja hí...
Ki tudná azt elmondani,
hogymilyen ez a folytatás?
Tudom: csoda és semmi más.

A velemi ősrengeteg
csapásain majd elmegyek
utánad én is, várj reám,
ha hív az Úr egy éjszakán.
Léptünkkel zizeg az avar,
de betakarni nem akar,
csak ígéri, hogy jó a hó
s palástja álmokat hozó.
Alatta sír a bánatunk,
ameddig nem találkozunk,
míg nem halljuk meg a zenét,
mely lelkünkben ma titkon ég,
s e dallamot zengi szivünk,
amint csendesen elmegyünk.

Követjük ezt a dallamot,
s a dalt, amit az Úr adott.
Ezt zengik folyók, zöld hegyek,
s távolról hívó fenyvesek.
Mert ez az életünk dala,
s hangjára térünk majd haza
és öltünk patyolat ruhát,
amit majd nekünk Isten ad.
És mikor eljön az idő,
kivirágzik a temető

s porunkból újabb lét fakad,
de lelkünk mindég megmarad...
Mert halál nincs, csak változás,
élet és új feltámadás.

ISTEN HOZZÁD

Czira Zsoltnak, utoljára

Olyan távolról szól a hangod...
s e halkan kongó, bús harangot
hallottam, megjött éter-szárnyon,
mint szellő fönt az esztenákon...
istenhozzádott mondtál, csendben,
fél-láboddal a fellegekben,
a másikkal meg lent a földön,
s kérted, ne tartson testi börtön.

Nem fájdalom csak, ami élet,
nem szenvedés és nem ítélet,
hanem elrendelt küldetésünk,
erő, mit Isten adott nekünk,
hogy megjárhassuk az utunkat
és rákvirradjon az új holnap:
öröm, szeretet, megbocsátás
és barátság... bár testünk rozsdás.

Isten hozzád, víg, jó barátom,
ott nincs túske a rózsaszálon,
ahova mégy... egy új világba,
hol fény vezet az éjszakába,
s öröm a nappal, fénylő, pompás,
isteni kegy és sohasincs más.

Várjál hát rám az állomáson,
a hívást arra én is várom.

Bár fáj, hogy még, nem kell búcsuznunk,
hisz összekapcsol közös multunk,
s a barátság szimfóniája
csak karnagya intését várja,
s a biztatás, hogy halál nincsen,
mert megválttattunk égi kincsen,
igaz, s tudjuk, az örök élet
minden dallamból újraéled.

Isten áldjon.

ANYÁKNAPJÁRA

Először az új évezredben

Régen is mondtam, most is mondom...
nem tudom hányszor lesz még mód,om,
hogy eldaloljam, hogy szeretlek,
mint pacsirták, ha énekelnek
a magas ég felé repülve –
szivem ugyanúgy hegedülne
Neked egy régi s új dallamot,
amit az Isten nékem adott.

Ezerszer mondtam, ma is érzem,
álomban, ébren, tette készen,
hogy mindenségünk új zenéje
volt, mi szivünket megigézte
s nekünk teremtett új világot
az Isten, mikor rég megáldott,

hisz mennyet hoztál le a földre,
hogy abban éljünk mindörökre.

Úgy áldom ezt a mennyországot
s az Úr Istenhez felkiáltok
imádságommal, megköszönve,
hogy leküldte e földi rögre
lelkemet, és ha jó az este
és testünk nyugalmat keresne –
megadja azt is, csendben, halkán,
elringatva egy esti dallal.

A RÉGI TŰZ

Nem szólitott, hogy „elviszem”,
de megmarkolta a szívem
az Úr, s éreztem, fájt kicsit,
s megsúgta lázas álmait,
míg elnéztem a híveket...
a papot, ki majd eltemet,
s mint eltörött tárogató,
torkomban elakadt a szó.

Mit ér a test, ha gyenge már?
Tört szárnnyal nem repül madár.
Az éjszakában a virág
bezárult, szunnyadó világ,
mely mégis, fényről álmodik,
akárcsak én, s a szikla hit
él benne is, hogy kél a nap
s nem lesz más nálunk boldogabb.

Testem részegként tántorog
és égi, d-dúr dallamok
zúgnak fülemben. Oly csodás
e hömpölygő hang-áradás,
s felette – távol – kék az ég,
lent kihült vulkán, mely tüzét
oly rég látták a csillagok...
és szívem lángja sem lobog.

A régi tűz, mely bennem ég,
titokban ég, s a nemzedék,
mely látta még, most búcsuzik,
hogy engem hagyjon végül itt,
hogy ne pihenjek, jobb soron,
és múljék el a bánatom,
hogy legyek ismét gyertyafény,
mely hirdeti: van még remény!

AZ ALPOK ALJÁN

Feleségemnek

Az Alpok alján ránk köszönt az ősz,
s nekünk bölintott egy-két árva őz...
Megállt az élet, dermedt béke volt
a harcok végén, de még sírt a hold
s magára vonta felhő-fátyolát,
de hittük, Isten egyszer megbocsát.

A sarjú réten nem volt több virág...
elmúlt a nyár és a régi világ...
sok síron hervadt néhány barna szál,
mert rájuk szórta a kaján halál,

hisz negyvenötben minden összedült,
s az Úr csupán a holton könyörült.

Az erdőt járva szívünk hallgatott,
de zsongtak bennünk bánatos dalok.
Békére vágytunk... Bárcsak jönné már
a rég óhajtott, csodás kékmadár.
Hírnöke mélyen, halkán énekel
s a lét csodáját csendben hozza el.

Itt megtaláltam titkon a kezed...
Ez máig élő, szép emlékezet...
s nekiindultunk... róttuk az utat,
mit egy új élet száz csodája ad...
Most ősz van ismét... lassan jó a tél,
de ősz hajunk csak csodákról mesél.

AZ ÉNEKET SOSE FELEDD

Németh Veronikának

Ezt zengje hetedhét határ,
zengje folyó, tó, kismadár,
a Kárpát és a Balaton
s mindenik magyar rokonom,
hogy „a Haza nem eladó,
ezüst pénzre nem váltható,”
mert a Haza édes Szülénk,
éltető hit, melynek tüzeit
mindég magamban hordozom,
takarjon bár a sírhalom.
Hiszen tudom, hogy nem temet
a föld hűséges lelkeket,
mivel Anyánk ő és szeret.
Túlról is hallom éneked,
dalos szívű kedves madár...
Dalolsz, habár éjfélre jár,
mert hiszed, jobb kor fénye vár.

Hit nélkül mit sem ér a dal
és fény nélkül a diadal.
Dal nélkül mit sem ér a lét,
s e dal örök üzenetét
hordozzuk életünk során:
mennyegezőn, harcban, Golgotán.
Sose feledd az éneket,
s a dalban Isten lesz veled,
mert a zene mennyből való,
örül, buzdít, sír, nyugtató,
vigasztalja a bánatod,
gyógyír, amit az Úr adott.

Dalolj, s köszöntsd az égi fényt,
sose adjad fel a reményt,
sem hű, erős, bátor hited,
hisz tudod, hogy az Úr szeret
és megáldja az életed.

ERESSZ HÁT

A sírnak barna árnya van
s a fényből arra fut, rohan
minden törődött, földi test...
Hogy hova jut, azt ne keresd.
Fentről könnyharmat öntözi
és boldog, aki nem hiszi,
hogy mindörökre eltakar
a sírhalom és az avar.

Nyitott kapu, szent áldomás
az égbe vivő változás.
Porunkból azt a kis csirát,
amit az Úr kegyelme ad,
életre kelti majd a Szó,
mely megbocsát és biztató.
A Szó mit lelkeinkbe vés:
a boldogság s a szenvedés.

Ezért sose sirassatok...
a test-gúnyám már elkopott
és végre patyolatra vár
e szárnyszegett öreg madár.
Eressz hát, te vén sárgolyó,
dalod felednem volna jó,

s lehet talán, mert szárnyat ad
A Kegyelem s a Gondolat.

A GONDOLAT

Elhúztak már a vadludak,
s a csonka szárnyú gondolat
kihullt közülük, nem repül
és itt marad lent, egyedül,
fagy, zúzmara s holt lomb alatt,
ahol csak jég és hó maradt.

Repülne bár, de nem lehet...
a szárnyalás már szédület,
s hidegben vészről zúg a szél,
fel-felsikolt, amíg beszél.
A gondolat hát itt maradt
barázdált homlokom alatt.

Mégis, bár sose akarom,
orkánná válik a dalom,
mindegy, hogy mit mond, s hogy sose
jut el sok ember szívébe,
és mégis addig dalolok,
míg ragyognak a csillagok,

s biztat az angyali futár:
hűen dalolj, vándormadár,
szálljál, repülj az ég felé,
hisz tudod, lelked Istené,
s mikor szíved elébe hull,
az égen egy új fény kigyúl.

HA NEM IS ÉRTEM

A Kálvária kórházban
2001. július 9.

Eget ölel, de nem mozdul a tenger,
amint merítem, vödrönként a vizét,
hogy lássam ismét, mily véges az ember,
és hogy hiába törném szerteszét
agyam, hogy értsem végre a „miért”-et...
hisz azt sem értem, mért nem sikerül
látnom, mint válik valóra, ha kérek,
s mért ér kudarc, ha a hitem kihül?

Nem értem, mért szól énhozzám az Isten,
s miért csak néha hallom a szavát?
Kívüle más Úr, bizton tudom, nincsen,
aki, ha botlom, mégis megbocsát.
Ha nem is értem, tudom, hogy van Isten,
lelkem meg titkon, százszor érzi, él,
hogy lent a porban énrám is tekintsen
és biztasson, ha szívem néha fél.

ÉL AZ ÉLET

A Kálvária kórházban,
2001. július 10.

Az ablakomban néma szürkeség van,
s köszönt a hajnal a felhők felett.
Harmattal mossa vétkeim, s a gondban
biztat, hogy Isten örökké szeret.

A szürkeségből napsugár kacsingat
és simogat sok dombot, háztetőt,
amint az Élet lassan, csendbe pirkad,
látom, az éggel a föld összenőtt.

Együtt éneklik, százszor buzgó szívvel,
hogyan él az Élet, s amint égnek ível,
arról dalolnak, hogy a lét sugár,

mely beborítja a nagy Mindenséget,
s tiéd, ha néha talán nem is kéred,
de mégis, mégis szeretetre vár.

KINCS

A Kálvária kórházban,
2001.július 14.

Hová lettek a csillagok?
Az égen fönt egy sem ragyog.
Eltakarják a fellegek
mindet, s a földön fénylenek

lámpaként, s lángjuk csak lidérc,
mind csalogat, bármerre mész,
lüktet, kacsint, csaló, hazug.
Oda vezet, hol nincsen út.

Aztán kialszik csendben mind,
s ha pirkad, még búcsút sem int,
csak itt hagy, fáradtan, magad,

hogyan megkeresd az égi fényt
és sose add fel a reményt,
mely kincs és mindig megmarad.

KÜLDETÉS

Páter Békési Istvánnak 90. születésnapjára,
ami későn érkezett

Bánatra és örökre
küldött az Úr a földre,
hogy küzdjél a világgal
a Lélek szent szavával,
hogy legyőzzed a rosszat
és kincseid megosszad
gyengékkal, szenvedőkkel,
hogy mindég emelt fővel
állj ki s harcolj a jóér'
s azért, ki irgalmat kér,
hisz tudod, ott van Isten
az emberi szivekben,
sosincsen tőlünk távol,
de bennünk él és lángol.

Amint az évek múlnak,
az ádáz háborúknak
bensőnkben lassan vége,
s vágyunk az Úr kegyére,
hogy új erőt ad végre,
mert életünk reménye –
hisz másunk nem volt, s nincsen –
egyedül az Úr Isten.
Csak Ő segít, ha kérjük,
ha örökké reméljük,
hogy bármi lesz, megállunk,
mert nem kell jelre várnunk,
hiszen jelünk az Élet,
mely porból is feléled.

E földi, rozsdás testben
az ős-erő a szellem
és legmélyén a Lélek
kiáltja azt, hogy élek,
mivel az Úr ígérte
és megszenvedett érte.
Legyen hát Lelked áldott,
mert e konok világot
jobbá tetted egy kissé,
s a vétkezőt nemessé.
Adjon hát Isten néked
áldást, erőt és vértet
s azt, hogy a hit palástja
boruljon a világra.

VÁRJÁL, VERGILIUS

Levél Fáy Istvánnak

Várjál, Vergilius,
Dantéd még nincsen készen!
A szellem húzva-húz,
de ne hajózz merészen
a Styx vizén, magadba...
Bárkánkat partra vonta
a mindent rendező
és megtartó erő!

Mikor feljött a hold
és hidat vert a vízen,
ne mondd meg, hogy ki volt,
ki ránk bámult irígyen,
hogy elrejtse a múltat,

melytől nem szabadulhat
senki, mégsem tanul,
s így végül földre hull.

Várjál, Vergilius,
mert él s van még reményünk,
bár sorsunk összezúz,
mégis nagy hittel nézzünk
a munkás jövődre,
bár testünk nyűtt és póre,
de szellem-kardunk éles
s még sok csatára képes.
Várj rám, Vergilius!

A SZÓ

Feleségemnek

Folyik a szó és lüktet, mint a vér,
az égen át száll, mígnem ideér
és áldott, amíg biztatva beszél,
s kimondja bátran, zúgja, mint a szél,
azt, hogy szeretlek, bajban is, Hazám,
járj bár a fájó, köves Golgotán,
vagy az élethez vezető uton,
s akkor is, hogyha lépned fájdalom.

Folyik a szó, de hol marad a tett...
miért ámítja sajgó lelkemet?
Szó, váljál kürtté, ha kell, hát rikolts!
Gyógyult sebekről hulljék le a gyolcs,
és ostorozzad, ki Hazámnak árt
és törbe csalná a Turul madárt!

Szent szó, kiáltsd, hogy lesz még diadal
és hogy rab többé nem lesz a magyar!

Folyik a szó és gyakran simogat,
és ha eléri a csillagokat,
szeretetről szól a nagy úrron át,
de lent a földön szegfűt, violát
ad s ezzel súgja, hogy nagyon szeret,
és százszor áldja szíved s lelkedet.
Szó nélkül élni: néma szerelem...
Hogy mondjam másként, hogy maradj velem?

Az Úrhoz szálló minden szó ima,
s szavaknak tetté kell majd válnia,
másként egy szent cél sosem teljesül...
Lelkem, imádkozz, nem vagy egyedül,
segít az Isten s véd az utamon,
míg elmúlik a vész és fájdalom,
míg el nem múlik gyűlölség, közöny,
s míg fel nem szárad minden cseppnyi könny.

Szavam, válj dallá! Zengd: elmúlt a tél,
s a viharfelhők az ég szélénél
sosem jelentik, hogy eljött a vég
s e vészben, minden, s mindenki elég!
Dalold, hogy lesz egy új feltámadás,
hol szeretet van, sosincs semmi más,
és mindig itt lesz, Veled és velem,
a megbocsájtó, örök kegyelem.

AZ ÉLET MÉGIS ÚJ TAVASZRA VÁR

A magyar októberek hőseinek ajánlom

Ha Októberre visszagondolok,
fájnak az ólmosszürke hajnalok
mikor felvillant s kialudt a fény,
lelkesezésbe öltözött remény...
Remény a jóban, s hogy van igazság,
nem csupán ármány, elnyomás, gazság.
De csizmájával taposott a tél
sárba és hóba mindent, ami él.

A jeges széltől megfagy a határ,
az Élet mégis új tavaszra vár...
Oly nehezen jó, bár a hó alatt
sarjad az új, szent, szabad gondolat,
s várja, hogy egyszer elmúlják a tél,
hogy zsenge nőjjön a hó szélénél.
Várja a százszor megígért tavaszt,
s hogy végre ránk száll az égi malaszt.

Szivünkben oly rég gyász keserve rág,
siratva, amit megölt a világ.
Száradj fel, könny, mert fordul a kerék,
s népedben újra a szerelmed ég,
szegény Hazám, mert nem vagy egyedül,
virág fakad a hősök vériből
s veled van Isten, aki megsegít,
de a te részed: bátor tett s a hit.

KÖSZÖNÖM SZÍVED MINDEN DOBBANÁSÁT

Feleségemnek

Bús októberben nálunk még tavasz volt,
piros virág nyílt zöld erdők alatt,
s ősszel, mikor a reménységünk megholt,
szívünkben mégis égi kincs maradt.
Szerelem kincse, ami átsegített
az élet annyi gondján és baján,
kikerülhattünk mocsarat meg sziket,
vészt – s hogy ne vesszünk el a Golgotán.

Köszönöm szíved minden dobbanását,
mely egésszé tett csonkából megint.
Köszönöm benned égi Angyal mását,
ki melegít, míg zord idő van kint.
Szóltál, s szavadból gyengéből erős lett,
ki végre tenni és helytállni mert...
hatalmak dőltek, menekülnünk kellett,
mert a világunk vérsárban hevert.

Együtt futottunk. Így volt ez megírva –
s itt begyógyultak a régi sebek.
Zsengét hozott a szenvedések kínja,
s e föld lesz egykor, ami eltemet.
Köszönöm szíved minden dobbanását,
s a megbocsájtó, nagy szerelmedet.
Az Isten áldón, szeretve tekint Rád,
és mindörökké itt marad Veled.

KOPOGTATOTT

Kopogtatott az ajtómon az Isten,
megrázta vállam, mikor fájt a lét,
mikor kerestem roskadozva vittem
s éreztem, lábam botladozva lép.
Kezét, csodáját éjjel-nappal érzem,
hallom a hangját... olyan biztató.
Mindig segít, ha néha nem is kérem,
s megőriz, hogyha elborít a hó.

Hozzá csak csendben s halkán tudok szólni,
hogy hálát adjak minden kincsemér,
amit adott, bár mára avult holmi,
és minden nappal kevesebbet ér.
De földi kincsnél többet ér a Lélek,
amit oly régen énbelém lehelt,
ezért hálásan köszönöm, hogy élek,
s szeretet fűti ezt a vén kebelt.

Isten két otthont s egy hazát adott rég,
s ezt bent a szívem mélyén hordozom.
Ott él sok álmom, tervem és sok emlék,
s ott van a halkán dúdoló dalom.
Ott van családom, egy darab a Mennyből,
áldás, hogy soha sem feledjem el,
bár egyszer még az ég sarka is megdől,
Isten örök és mindenre ügyel.

IN MEMORIAM

Páter Békési István SJ

Míg könnyes szemmel reád gondolok,
felbúgnak bennem régi dallamok...
emléket hordoz mind, meg bánatot.

Emlékeimben békéről szóltál,
s önzetlen Lelked túlról se dorgál,
hisz minden gyenge támasza voltál.

Letöröltél sok, sós, magyar könnyet,
szavad nyomában küzdenünk könnyebb,
s hirdetted, ember csak hittel győzhet!

Öreg Barátom, fekete bojtár,
ajkadon minden epedő zsoltár
az Urat kérte, hogy jöjjön el bár.

Egy őszi reggel elküldött érted,
s hogy levethessed meghorpadt vérted,
Őhózzá tértél, ahogyan kérted.

Isten veled! Most csendben búcsuzom
ezen az árva, szürke hajnalon,
és könnyeim közt így imádkozom:

„Mikor kinyitsz egy élet-ablakot,
lelkünket mindig szent célból adod,
Uram... legyen meg az akaratod.”

Ámen

KÖNNYEDBŐL LASSAN SZÜLESSÉK MOSOLY

Czira Évának, Zsolt barátom emlékére.

Ne sírj, csak halkan, titkon, csendbe szólj,
könnyedből lassan szülessék mosoly,
hisz így akarta a jobbik feled,
ki mindig él és itt marad veled,
bár hamvait a földnek adtad át,
hogy így zenghessen új szimfóniát,
mely a szerelmet sose tépi szét...
ezért rád hagyta szívét s a zenét.

Borús az ég már, amint búcsuzom,
és biztos hallja elcsukló dalom
a teljes ember, jó férj, hű barát,
akit az Úr csak jókedvéből ad.
Hadd szóljak hozzá utoljára még,
bár tudom, őrzi az élet tüzét
a lelke mélyén és velünk marad –
mint hű, mosolygó, élő gondolat.

Ölelje hamvad zizegő levél,
öreg barátom, vagy vigye a szél
a fenyves erdő szálfái között,
hol fű, bokor s fa díszbe öltözött,
hogy megölelje bujdosó fiát,
s lágy öle legyen végső nyoszolyád.
Onnan köszöntöd a virágokat,
mindegyik tarka, illatos, szabad.

A lét nem fáj már, s mikor véget ér,
olyan, mint csendben fonnyadó babér:
suttogva biztat, hogy nincs vége még

s csupán a testünk az, ami elég,
s ami marad, az Lélek és mosoly,
és Élet, bármi messze vándorolj.
A Lélek egy és mégis mindig más:
Szeretet, hűség, égi áldomás.

Viszontlátásra! – ezzel búcsuzom
csatáink végén... hiányzol nagyon,
s mikor az arcom könnyel áztatom,
csendben vigasztal a vén Balaton,
kőszegi erdő, hol Zrínyi nyoma
szívünknek volt a tüzes oszlópa,
s hegyek lábánál őz-járta csapás,
mely végén ott vár a feltámadás.

SOHA EL NE HAGYJ

2001. október 31. hajnalán,
amikor Frank barátom elköltözött közülünk.

Uram, csak érzem... sejtem, hogy ki vagy...
Mégis, könyörgök, soha el ne hagyj,
s amint megállok egy vak éjjelen,
vergődve vár még halkuló szívem,
hogy Néked adjam, vajon kell-e még,
hogy eldalolja fájó énekét
s aztán megálljon csendesen, maga,
hogy elborítsa a bús éjszaka.
Ekkor levetném megtépett ruhám,
sarum, mely rég már járt a Golgotán,
s letenném lassan megkopott övem,
mely mögött most már nincsen szerelem,
csak földi jaj van, mely nem biztató,

s egyszer talán csak ellepi a hó.
Alatta egyszer lét csírája kél,
mely jövőről és a múltról mesél.
De addig, Isten, hogy tudnám, ki vagy?
s mert tudom, jó vagy... soha el ne hagyj.

NE BÁND, HOGY LASSAN JÓ AZ ESTE

Barátomnak

Állunk a sorban, éjjel-nappal,
csökig a hóban és avarban
és könny-folyóban gázolunk még...
álmunkban s ébren minden emlék.
Várjuk, hogy egyszer üt az óra
és másutt leszünk virradóra.
Várjuk, ne fájjon már az élet
és hogy szűnjék meg az ítélet.

Közülnk sokat búcsúztattunk...
és sokszor könnyes volt az arcunk.
Ilyenkor fájva álljuk harcunk
s kinnal, sajogva él kudarcunk.
Bár megvétettünk élet árán
magunk' siratjuk, önzőn, árván...
hiányunk fáj... örülnünk kéne,
hogy megtértek az Úrhoz, végre.

Nem is volt olyan réges-régen,
hogy velük szálltunk, fent az égen,
szivárvány-íven, mint az álom,
mely szétfoslott... és nem találom.
Mégis tudom, hogy mindig élnek:

bennük örök a fényes Lélek,
és rozsdált testünk bús anyagja
egy új Mindenség magját adja.

Állunk a sorban, éjjel-nappal,
csökig a hóban és avarban.
Álmunkban s ébren minden emlék...
nem akarunk már, csak szeretnénk...
Várjuk, hogy egyszer üt az óra,
és másutt leszünk virradóra.
Várjuk, ne fájjon már az élet
s hogy megtaláljunk, Uram, Téged!

Ámen

ALKONY

Beköszöntött hozzánk az alkony
s bontott haját, fent, a Nagyasszony
fölénk teríti... csillog fénye,
munkára biztat és reményre,
s hogy sose féljünk, bármi érjen,
sem fényben, árnyban, sem sötétben.
A zöld hegyek lilává válnak,
s a pőre sziklák még a mának
intenek egyet, utoljára,
mintha mind a kék éjre várna,
álomra, szürke takaróra,
és csendre, hol repül az óra.

Végül csodás, szép ébredésre,
ahogy az Úr azt rég ígérte.
Addig a nap megalvadt vére

a földet festi feketére...
Tudjuk, mihelyt leszáll az este,
sóvár szemünk új fényt keresne...

Egy útmutató csillag fényét,
nagy, szent csodák hívő reményét...
Aztán kigyúlik néhány csillag,
s a föld méhében serkenő mag
bizton alussza hosszú álmát,
létet ringatva, mit az Úr ad.

Beköszöntött hozzánk az alkony,
s az égen fent a Boldogasszony
ringatja csendben a vén földet,
s az embert, kinek gyógyír kellett,
hogy erős hittel ébredhessen,
s szeretetmagból hitet vessen.

ELJÖN MÉGIS

Új, szent Karácsony éjszakáján,
amikor várjuk, vágyva, árván,
hogy eljöjjön az égi gyermek,
reményt hordozva és kegyelmet,
úgy várjuk s mégis, mégis félünk,
hogy nem jön el égi Reményünk.

Várjuk, kegyelmet hoz és biztat,
hogy egyszer felvirrad a holnap...
és vége lesz a gyűlöletnek;
bár amíg fegyverek dörögnek,
szólamok csak a cifra elvek,
s azt aratják, amit vetettek.

A pásztorok remegve félnek,
és Betlehemben nincsen élet.
Heródes minden rongy pribékje
nagy tetre készül, véres éjre,
hogy kérdés nélkül eltíporjon
mindenkit az élet-porondon.

Az angyalok sem zengnek zsoltárt,
s Háromkirályok mára nem várt
szikkadt pusztába menekültek,
meghúzódva nagy sziklák mellett,
ajándékukat földbe ásták,
s ajkukon halk lett az imádság.

E szenvedéssel telt időbe'
benéz-e hozzánk az Úr végre,
hogy Ő legyen a fejedelmünk
és hordozza a földi terhünk?
Igen – hiszem, hogy eljön hozzánk,
hogy letörölje fáradt orcánk.

Karácsony nélkül nincsen élet,
se születés nincs, sem ítélet.
Új élet nélkül nincs jövődő,
s e nélkül földi létünk meddő.
Jövel Karácsony, jöjj el ismét
s hozd el nekünk az Élet kincsét!

KARÁCSONYRA

„Ha nem jönnek meg új borra,
megjönnek majd Karácsonyra...”
Így küldték a katonákat
minden frontra... ezret, százat.

De sohasem vált valóra...
ma sem, s mikor üt az óra,
hogy az élők hazatérnek,
mind örül, mind, hogy még élnek.

És amikor visszatérnek
a megfáradt, bús vitézek,
maradt-e közöttük bátor,
hogy küzdjön új behíváskor?

De sosincsén más megoldás,
akár király, vagy bárki más
lenne az, ki harcba hív majd,
hogy legyőzzünk ármányt és bajt.

Egyikükből sem lesz vádlott,
mert nem adja fel az álmod,
hogy kivirul majd az élet,
vérből, porból újraéled...
csillagok vallanak róla,
s megérkezik Karácsonyra.

VÁRJAM-E?

Kajár felett megáll a szellő,
a nádas sem susog tovább,
Tihany mögött egy csillag feljő,
s rám pazarolja sugarát.

Fényesen kelő csillagokkal
mit kezdhetek, Uram, megint?
Köszöntsem-e vágyó dalokkal,
mindegyiket, ha rám tekint?

Vagy várjam-e a csalfa holdat,
amint a felhők közt lapulgat
s a tóban mossza dús haját?

De én inkább a napra várok,
hogy nyíljanak ki a virágok,
s élet szálljon az Égen át.

AZ ANYAGELVŰSÉG KORÁBAN

Emlékeim közt kutatgatva
sárga papíron, fakó, barna
tintával írott oldal hátán
egy verset leltem, ott ült árván...
Nem is volt régi – hatvanéves –
fiatalon mindenre képes
az ifjú szellem, ifjú testben...
Az igazságot úgy kerestem,
miként ma is, töprengve, halkan,
kósza betűk közt s az avarban.

Ha néha-néha leltem egyet,
az alkalom ünnepnapom lett.
Azt hittem, hogy már szabad szállnom
hegyen, berken és rónaságon
keresztül fel a magas égbe,
az Isten trónusa elébe.
Mikor a tollam elrepedve
vérét papírra csepegtette,
az volt a legnagyobb igazság,
hogy elbűvölt az ifjú vakság.

Nem láthattam, hogy amit írok,
többet kíván, mint amit bírok.
Várja, hogy tartalommal teljen
minden sorom... és vers szülessen.
Azóta eltelt az évek,
az ifjú szellem öreggé lett...
megint előkerült a tollam,
s megírhattam, hogy rég ki voltam.

De ma sem vagyok szürke árnyék,
nem repülök... bár néha járnék,
s eldalolhatnám halk-szerényen,
hogy most is él hitem s reményem.

SZENT LÁSZLÓ NÉPE

Pétery Miklósnak, búcsúzóul

Amikor bízni és harcolni kellett
és Csaba népe olyan messze volt,
Lászlónkat hívtuk, a vitézt, a szentet,
s megnyílt az ég és elsápadt a hold...
A napból szállott seregek elébe,
a kardján villám fénye csillogott,
és Magyarország lakott a szívébe'
s az, hogy megérjen sok új holnapot.
Amikor róla neveztek sok embert,
megnyirbált szárnyú, fáradt katonát,
kik között annyi tán már hinni sem mert,
s mégis az Égre bízta a hazát.

A test megfáradt, bár erős a lélek,
s szavára ismét küzdött a magyar.
Nem erdőtűzként, de reménnyel égett
sok ember-láng, mely még élni akar.
Szent László népe... jött, de semmivé lett...
sok emberlángból kialudt a fény!
Bajtárs, a jussod nem hiába kéred,
mert mi tiéd volt s lesz, az a remény.

László királyunk hívott hadba minket,
s mikor kezünkéből kihullott a kard,
adott helyette győzhetetlen kincset,
mely azt kiáltja: ne bánts a magyart!

De lassan, lassan megfáraszt az élet
és csendben várjuk a nagy behívót...
amikor megjön, gyorsabban, mint kéred,
kiáltanál, de földdé vált a szó.
Szent Lászlót kérted, hangtalan szavakkal,
adna helyet jó vitézi között,
hogymint ismét szállhass, felhők közt a haddal
és győzz, légy hű és fénybe öltözött.
A vérözönre sokszor gondolok még,
amikor, Bajtárs, Tőled búcsuzom.
Mi összeköt, az becsület, meg emlék,
és halkán dúdolt, vágyódó dalom.

BETAKARTÁL

Feleségemnek

Ezerkilencszáznegyvenötben,
Karácsony-váró téli ködben
valóra vált egy szent ígértet:
egybefonódott kettős élet
lett két magányos földi lángból,
amely azóta együtt lángol.

A lángod mellett melegedtem,
míg a világ eszeveszetten
tombolt felettünk – s békét adtál,
meleg szíveddel betakartál.

Együtt álmodtunk új tavaszcól,
hol rügy fakad és ki se harcol.

Köszönöm a sok közös álmot,
melyből annyit valóra váltott
a segítséged és szerelmed,
s hogy megállhattunk egymás mellett,
kezünk egymás kezében tartva,
ahogy az Úr azt rég akarta.

Köszönöm.

ÉGŐ KARÁCSONY

Az önkéntes tűzoltóknak ajánlom

A szélben lassan borzongott a hátam,
bár hőség fojtott fát, füvet, virágot...
a vad megrezzent és magasba szállott
a sok madár, hang nélkül, megriadtan.

Forróvá vált a déli szél, s az alkony
szikrát csiholt, két kézzel, nagy titokban...
s mihelyt a fű közt lassan lángra lobban
a holt avar, már ég is szent Karácsony!

A láng-repítő orkán csókja éget...
s a lombok közt a forró pernye száll már.
Ugrik, repül a láng és sohasem vár
a vést hozó kín, keserű ítélet.

Nagy robbanással öleli a láng át
a gumifákat, égig fellobogva...

Bár esne zápor, ne tűz harmatozna,
s ne rágná pernye már a házak lábát.

Az erdőtűzben izzanak a házak:
sok tűzhalálra kárhoztatott mécses,
mely ellenállni sohasem volt képes,
s csak jele volt a teremő csodának.

A pernye száll a hetedik határba,
s bár emberhangyák ellene szegülnek,
a halál itt jár... mégsem menekülnek,
mert bátor harcuk soha sincs hiába.

Karácsony éjjel senkinek sincs nyugta,
hogy lássa, lángból vészt terem az ember...
A jobbik mégis ellenáll, amíg mer,
s győzne, ha végre imádkozni tudna.

A tűz piroslott messze a határban,
és fojtó füst szállt, merre a szem látott...
Legyél, Uram, a bajokért is áldott,
s engedd, hogy minddel szembenézzünk bátran.

AMIT SZERETNÉK

Hol itt a béke,
amint ígérte
minékünk Jézus?
Megváltás bére
bár kíahalál volt,
békéért harcolt
minden atomja,
s az volt a gondja,

hogy mások terhét
Ő maga hordja,
s hogy ne tiporja
senki a gyengét.

Itt van a béke,
amint ígérte,
bent a szívünkben...
Test-börtönünkben
dalol az élet,
s bár semmivé lett
tengernyi álom,
túl a halálon
majd megvalósul...
Könnyünk kicsordul,
s marad az emlék...
amit szeretnék!

Isten országa
jött a világra...
Kérded, hogy hol van?
A csillagokban,
vagy másutt látod
e szent országot?
Olvassad bízvást
a szentelt Írást,
mely bátran mondja,
Isten Országa
tibennetek van...
ne tartsd titokban.

MAGYAR AKARAT
2002

A SZABADSÁG TÉR RÉGI SZOBRAIHOZ

Epedve váró négy szobor...
emlék ma már, halotti tor,
és mégis, mégis álmodik,
mert bennük él a régi hit.

Hit abban, hogy jó új tavasz,
új ébredés, s hogy régi gaz
nem fojtja el kábult szívünk
akkor se, hogyha szenvedünk.

Kelj hát életre, négy szobor.
Ébreszd fel ismét sok botor,
csonka fiad... mert mind remél!

Emlékeztess: örök a lét,
s hogy szívünk égő, hű tüzét
kell adnunk egy új életért!

SZÍVDOBOGÁS

Feleségemnek Szent Bálint napjára

Szívdobogásod csöndben hallgatom,
s mélyről fakad a sóvárgó dalom.
Belőle szól a tegnap és a ma...
bár a jövő is egybehangzana.

Az Istent kérjük, maradjon velünk
örömben, búban és ha szenvedünk,
és adjon hosszú verőfényes őszt,
s hogy búdat, gondod mindenkor legyőzd.

Ha néha meg is torpan a szívem,
megindul, mikor Neked elviszem
piros szegfűmet, szeretet jelét,

hogyan simogathasd – tudod mit jelent...
szerelemről szól a szívünkbe bent,
s nem szakíthatja soha, senki szét.

AZ ESZTENÁN

Bor Gyurinak búcsúzóul

A tűz, ott fönt az esztenán,
füstté, parázssá változott,
izzott, élt és imádkozott...
Halkan beszédre nyílt a szám,
jövőnkbe láttam ott talán...
a rőt zsarátnok-fény mögött
minden bíborba öltözött...
Láttam kanyargó életünk'
e földön és ha elmegyünk.
Láttam sok botlást, jót, hibát
és a gonosz diadalát,
s a baj mögött a szebb jövőt,
s hogy élet-fánk az égbe nőtt...
a főkajári hajlatot,
s hogy mosolyunk már megkopott...
Hallottam zúgó fák dalát,
s tudtam, az Isten megbocsát.

A havason, az esztenán
az élet álom volt csupán,
csakúgy miként az Alpokon...

s álmomban minden rokonom.
A csermely hangja kacagás,
a fák dala megnyugtató...
Jelen s a multunk összefolyt
s könny váltja fel a sok mosolyt.
Amint a tűz elhamvadott,
nem várva meg a holnapot,
csak annyit mondtam: jójtszakát...
álmodj tovább, Te hű barát...
én még nézem a csillagot,
amit az Úr nekem adott.
Aztán... lehunyom a szemem,
s elalszom én is csendesen.

Isten veled!

MAGYAR AKARAT

Az új évezred magyar választóinak

Ébredjetek! A nap kél, tenni kell!
Ébredjetek, mert várja a világ,
hogy bírtok-e az idők terhivel,
s fakadhat-e már otthon a virág?

Ébredjetek, mert kezetekbe' van,
ha akarjátok, a kormánykerék,
és hirdessétek mindég, hangosan,
hogy szolgaságból s járomból elég!

És akkor is, ha a halál arat
és mindenhol ármány fenyeget,

hangozzék fel a magyar akarat
s ragadja el a magyar lelkeket!

Szóljon a lélek s hit belőletek,
bár veríték ül nyűtt arcotokon,
ti fáradt s mégis vágó emberek...
Érzitek-e, hogy a szívünk rokon?

Mondjátok ki, a nemzet mit akar;
hogy lélek nélkül magyar élhet-e?
Földre akar-e hullni, mint avar,
vagy nem akar tán még csak élni se?

Ébredjete! A Némák sorsa sír,
a nem-szólók közt szolgaság arat,
amíg a szóból lesz tán balzsamír,
ha benne van a magyar akarat.

Ébredjete fel, s fennen szóljatok!
Ha nem szóltok, úgy elfagy a vetés
és nem hasadnak rózsás hajnalok...
csak gyász lesz, sírás, néma szenvedés.

Mondjátok ki, a nemzet mit akar:
életet-e, vagy méregpoharat?
Bár zengene a győzedelmi kar,
és zengene a magyar akarat!

KOSSUTHHOZ

Egy ismeretlen angol költő verse 1856-ban. Részlet.
Új fordítás

Ne hallgass el! A hangod trombitája
lángba borítja mind a szíveket!
Sok kételkedő is kapjon tőle lángra,
hogy a hazáért együtt küzdjenek!

Ne hallgass el! és ne törődj a gánccsal,
ha árulás, baj rontják is ügyed,
csapásuk vért csal, éget korbácsával;
és mégse bándd – jobb, hogyha megveted.

Ne hallgass el! Már közeleg az óra,
amikor gyorsan ismét tenni kell.
Ne hallgass el, hisz bűnök bűne volna,
ha Kossuth éppen most némulna el.

Ne hallgass el! Az erőselelkűeknek
mint te, hálás a föld, ahol szabad.
Szóljál hát bátran nyugatnak, keletnek,
hogy ellenséged elnémuljanak!

Ne hallgass el! hisz tebeléd vetette
a szent Szabadság bizalmát s hitét.
Ne hallgass el! míg zsarnokok szerelme:
trónjuk leomlik szürkén, szerteszét.

Ne hallgass el! Szavad szívünkbe hintsd...
csírázzon magként, a lelkünkbe benn,
bár idő kell, míg megéri e kincséd,
jó gyümölcsöt hoz – vallom és hiszem!

KÜZDJÉL HÁT, NÉPEM

Az Antipodiumról haza üzenem 2002. április 14-én,
a választás második fordulója előtt.

Tavasza van, s mégis úgy süvít a szél,
hogy a rügy borzad: vajon meddig él,
s a szürke égből megered a könny,
mert Isten látja, hogy győz a közöny.

Ember, mért adod fel a harcodat?
Jövendő mért lett félő gondolat?
Vagy harminc pénzen eladod magad,
s hiú reményből más rabság marad?

Bízzál inkább, hogy érik a vetés
s egy jobb jövőben nem lesz szenvedés,
ha testünk, lelkünk s szellemünk szabad...
akkor az Úr majd győzedelmet ad.

Mért vered ismét bilincsbe magad?
Idegen nótá idegen marad,
ha mást hazudnak is az emberek...
Önárta sírod éppúgy eltemet,

mint az, amit a vak nyugat megett
rőt kelet vájt és lelked sírja lett.
Imádkozz inkább erőért, hitért,
s ne add fel harcod soha, semmiért!

Küzdjél, hogy többé szolgák ne legyünk!
Az Élet lelke legyen fegyverünk!
Csak ezért küzdjön, kinek lelke van...
elől... zászlónkkal Szent László rohan!

Küzdjél hát, népem, hisz vár a jövő,
nem süppedt sírú, néma temető,
s bár gonddal terhes felettünk az ég,
sohase oltsd ki reményed tüzét!

CSÖND VAN

Vasárnap, 2002. április 21-én
a magyar választások második fordulóján.

Csönd van, s e csöndben
ver a szívem,
nem kínoz vágy már,
titkon viszem.
Mégis él bennem,
itt nyugaton,
honszeretet, mely
most haza von.

Szólnom kell véled,
bús nemzetem...
Teérted küzdtem
s ma is teszem,
mert utoljára
indul roham
az Ármány ellen,
s már este van.

Lement a nap már,
de csillagok
nem világítanak,
s én hallgatok,
bár mélyen, belül,

szívem beszél,
s dalom viszi a
bús déli szél.

Hozzád viszi és
tán búcsúzik,
sirat, hogy nem élt
benned a hit,
s feledni látszol
nagy harcodat,
és semmivé válsz,
mint gondolat.

Ha feladod most
az életed,
az idő nem vár
és eltemet.
Kárba vész múltad,
nem lesz jövőd,
s önásta sírral
vár temetőd.

E sírből nem lesz
feltámadás...
Ha halni készülsz,
nem bánja más!
S e síri csöndben
fáj a szívem:
Érted zokog ma,
bús nemzetem.

AZ ÉGRE KIÁLTOK...

A magyar választások után, 2002-ben

Az égre kiáltok és csodára várok,
s ütközzenek bár most össze a világok,
csak a jót remélem itt lent, messzi délen,
és hogy nem veszünk el még most se egészen.

Nincs már többé vágyunk, nincs savunk, se borsunk
nincsen többé, amért annyi hős vért ontsunk.
Elveszett reményünk s harminc ezüst pénzünk,
amiért megvettek, égő teher nekünk.

Teher, gönc meg átok a csalárdság bére...
jövőnket adtuk el ezüstért cserébe,
délibábért, hogy tán egyszer végre jobb lesz
és hogy bűneinkért az Úr megkegyelmez.

De az örült tettért nincsen megbocsátás,
mert bolond az, aki önmagának sírt ás,
bűnös pedig minden magát eláruló
és a csalfán ejtett mindegyik hazug szó!

Nem mentség, hogy ármány fente a fogát ránk,
ha nem halott-sápadt – piruljon el orcánk...
Nem mentség a csalárd, idegen hírverés,
meg hogy gyenge volt még a jégverte vetés!

Kérünk, kegyelmezz meg, bűneinkért, Isten...
Kérünk, hiszen másnál még reményünk sincsen,
hiszen miértünk is meghalt a Jézus Úr,
bár úgy tűnik, népem önkárán sem tanul.

Bocsássad meg, Urunk, halálos vétkünket,
azt, hogy cserbenhagytuk árva nemzetünket...
Gondolatból, szóból váljék toll meg fegyver,
mi ellen az ármány még harcolni sem mer!

Adjál erőt s hitet, acélos gerincet,
ezer új csatához szívünk erősítsed,
s kérünk, borítsál be lélek-paizsoddal
és hogy Benned bízva küzdjünk meg magunkkal.

JENIN

Ki most a hős? Az-é, ki házat védi
utolsó cseppnyi piros vérivel,
vagy az, aki ma halálra itéli
a csecsemőt is, bár mitsem mível,
mert a testvére csúzlizott egy tankra,
vagy félve, magát robbantotta fel,
mert nem volt külön eszköze a harcra,
s mert halál árán is, de élni kell!

Ki most a hős? Az-é, ki földjét védi
s elvet egy beteg, rossz gondolatot,
vagy az, aki ezt másoknak itéli,
s a régieknek csak nyomort hagyott?
Állig fegyverben békülést ígérni
könnyebb, mint várni, míg a sírhalom
kitárul egyszer... nem menekül senki...
mert végítélet lesz ama napon!

Miért mondod, hogy mindaz terrorista,
ki magát adva neked kárt okoz,

de a felrobbant Dávid Szálló „tisza”
elpusztítása – valahogy – nem az?
Neked a bosszú szentelt kötelesség
akkor is, ha a kezdő bűn tiéd.
Így nem lehet, hogy tetted meg ne vessék,
mert meggyaláztad a törvény szívét.

Ha már megölted önnön vezetődet,
csak hogy elérd, hogy béke ne legyen,
mit akarsz most? A fák sohase nőnek
égig... s kereszték állnak a hegyen.
Nem voltál méltó soha, de nem hitték,
csak vándorlásra – nem felejttem el.
Kérd hát az Úrtól dühödnek bilincset,
s hogy újabb vétkeid ismét nézze el!

SÖTÉT CSERJÉK KÖZÖTT

Feleségemnek Anyák napjára

Te vagy az élet záloga,
egy földön járó nagy csoda:
Olyan, mint Égi ékszer –
nem mondhatom elégszer,
hogy mint szeretlek Téged –
és mikor reád nézek,
hogy megsimítsam arcod,
s feledjek sok kudarcot,
szivem dalolna szépen
és esdve is merészen,
hogy melegítsd továbbra
szivem rejtett zugába’
lüktető lelkemet,
amely nagyon szeret.

Szeret, mint réges-régen
a fenyvesek tövében,
hol köszöntek az őzek,
s álmomban nagyra nőnek
a schirmitzbühli árnyak...
s az erdőn őrsök járnak
az éjszakai portyán –
a jámborok – mogorván
lőnek a zöld harasztra,
ha megrezdül a balga,
mikor Tőled jövök...
sötét cserjék között...
Te vagy az élet záloga,
Te, hús-vér angyal, jó anya.

TALPRA ÁLLUNK

Elszabadult az Ármány...
szenvedés s kínok árán
legyőzte a világot,
és eddig sosem látott
fekélyt hozott a földre,
hogy győzhessen örökre.
A neve Trianon volt...
még él, bár népünk harcolt
ellene és a harcban
leroskadt az avarban...
Szívében tőr a bánat!
Urunk, mentsd meg Hazánkat!

Az Ármány csalva jött el,
nagy iszákjában kővel,
hogy összezúzzon minket,
s ellopjon minden kincset,
ólom váljék belőle:
hadd lássa minden dőre,
hogy meghalt már a jóság,
s a mennyei bíróság
nem néz le a világra,
se tegnap nem, se máma,
és jobb jövő sosincsen...
hacsak nem rabbilincsben!

Az ember fáj a földnek,
bár ágyúk nem dörögnek,
de kormos jég verése
zúdul le a vetésre...
Elfagy a rügy s a lomb is,
és ledűl egyszer Párizs

a ködös éjszakában...
s ha összegyűlünk hárman,
szétver minket az Ármány,
e telhetetlen sárkány,
mert ellenzék nem nőhet,
s tölti a temetőket.

Mi mégis ellenállunk,
hogy ne vesszék világunk
hűtlenség mocsarába,
lelkünk pedig a sárba.
Meghirdetjük a harcot,
nem fizetünk több sarcot
a kapzsi, nagy gonosznak,
s bár gyakran foszladoznak
ruháink már, de vértünk
ép még és él reményünk,
hogy nem lesz többé rabság,
s végre győz az Igazság!

TINÓDI ÜZENI:

Egy Lapszerkesztőnek és a Magyar Népnek

Ne hidd a látszatot,
hogy nemzetünk halott!
Igaz, sebet kapott,
azt hitték, elbukott,
s bár kínban hallgatott,
meg mégsem halhatott.

Jaj, elárultatott
pénzért, s amit kapott
Júdás, eldobta ott

és sírt könnyharmatot,
de csak gyalázatot
s bűnhődést aratott.

Népem, mert elfogyott
könnyed, s a tetszhalott
tested megváltozott,
lesz újabb holnapod,
hiszen már álmodod,
hogyan enyhül bánatod.

Kaptál „harmadnapot”,
amin feltámadott
az Úr, s megáldatott
az ember is, s kapott
hitből mustármagot,
új létet, holnapot.

Mihelyt megvirradott,
az Égen ablakot
nyitnak az angyalok
és Isten jelt ad ott,
hogyan múljék bánatod,
mert megbocsáttatott
vétked, s nem vagy halott.

JÁTEKOSAN, JAMBUSBAN

Jambusban szólj,
ne légyen másra gondod,
úgysem találsz
más ilyen jó bolondot,
ki olvas is
jambusban firkált verset,
bár csak kevés,
ki ebben vall szerelmet.

Az életed
úgy tűnik, sokszor meddő,
aki szeret,
elborít, mint a felhő,
s a könny folyik
két álmodó szemedből,
tán boldogit,
hogy Párkád új sorsot szól.

Jambusban sírj,
másként nem gördül könnyed,
és így is írd,
poéta nem köszönhet
senkit ma még,
csak szépen csengő szóval,
mi benne ég
a szívében, mint szép dal.

Rím is legyen
a lüktető sorokban,
olyan legyen,
ahol a szellem lobban...

sorok között,
vagy véginél, ha csókol
szavak mögött,
s az értelemnek hódol.

SOK SZÉK MÁR ÜRES

Kortársaimnak, 2002.június 10.
Tollas Tibor emlékére.

Isten veled, vén, csüggedt nemzedék...
az idő néked azt súgta: elég...
sokunk megfáradt, beteg vagy halott,
s mondanivalónk mára elfogyott,
mert amit mondunk, alig érdekes...
s ha nem szólsz újat, önmagadra vess.

De szólni kell még! Felednünk: halál,
elvesztett ösvény, mely csak sírt talál
a csapás végén; de mégis közöny
ül annyi szívben, s kiszáradt a könny,
mert nem őrzünk meg semmit, ami szent,
s magányunk titkon fáj, szívünkbe bent.

Ébredjetek! Bár fáj, emlékezünk...
Látjuk, hogy porlad árva nemzetünk
és halkán szólunk... jertek... jöjjetek
ismét közénk, ti, árva emberek,
hogy emlékezzünk. Múltunkból ered
a jobb jövő s a fényes kikelet!

Szóljunk-e ismét, lelkesen tovább?
Erőt ehhez csak Isten Lelke ad!

Ha nem vetünk jó, élő szó-magot,
úgy, népem, nem lesz újabb holnapod,
s bár ünnepünkön annyi szék üres,
Testvér, ne hallgass el, csak egyre vess!!

KÉK VOLT AZ ÉG

Fancsik Esztertől búcsúszom
2002. június 27.

Kék volt az ég a gond-felhők alatt,
s a földön kín és fájó gondolat,
mely régi múltból s emlékről mesél,
míg számonkérően fújdogált a szél.

A verőfényben árnyékom sötét,
a koporsóra veti gyász-színét,
s mivel egy régi társtól búcsúzik,
zsoltárt mormolva vár, imádkozik.

Megköszön minden értem-szólt imát,
a szeretet és a hit zálogát,
mely az Úr Isten trónjához vezet,
és mindig őrzi az emlékezet.

Amint nyikordul a lapos kötél,
mely a földről az üdvösségig ér,
a szemfedél nagy-lassan elmerül
és a lakója fénné nemesül.

Nincs kínja többé, csak égi remény,
új élet, új test, Isten-adta fény.

Gyász sincsen többé, csupán változás,
s az útunk végén hit s feltámadás.

ÜZENET

Üzenem messzi, köd födte hegyeknek,
hogy nemsokára kél a déli szél,
s a köd eloszlik, a magok kikelnek,
mert jó az Isten ahhoz, ki remél.

Üzenem minden száradó fenyőnek,
hogy jó a zápor, s egyszer égis ér,
se gaz, se kóró nem fojtja meg őket,
s bár vágja balta, még él a gyökér!

Üzenem minden mélység-szülte kőnek,
ha veri is a villám és a vész:
ha kell, rendülj meg, mutasd meg erődet,
s a világgal is bátran szembenézz.

Üzenem minden talpalatnyi földnek
és könny-folyónak, mely mélyből fakad:
jön a tavasz, a hegyek, völgyek zöldek,
mert védi őket egy szent akarat.

Üzenem minden ember-testvéremnek,
hogy bennünk él az isteni erő,
és bár naponként újabb sírba löknek,
lelkünket mégsem földi temető.

Tudja az Isten földi tetteinket
és felemel, ha néha elbukunk;
nem veszítjük el nagy, lelki kincseinket,
ha földre sújva is imádkozunk!

AZ ŐRÜLET

Akkor is barátom maradsz

Nem kalapál már... fáj s üget
az agy felé az őrület...
a félig-gondolt gondolat
bent zakatol, mint vén vonat,
csattogva, hajlott síneken...
Úr Isten, kegyelmezz nekem!

Az agyvelő villámival
sujtottan egyedül rohan,
pedig sohasem sikerül
a csontboltozaton belül
elkerülni a végzetet,
akárki... bárhogyan szeret.

Örvény, amelynek szeme nincs,
átok, mely több, mint rab-bilincs,
sors, mely elől sosem tudunk
megfutni, bár imádkozunk,
mert azt hisszük, nincsen kiút,
s imánk Istenhez sose jut.

Megváltozik tőle az „én”,
s poklot érez Menny közepén;
mint kormány nélküli hajó
azt hiszi: mélyben volna jó,
s kínjában árván sír, dalol,
s ez hörgés lesz kék ajkakon.

Rozsda-mart szőlő... a szüret
itt van, s bora az őrület.

Ez az ital oly keserű
a könnytől. Többé nincs derű,
csak elveszett „én” – nincs tudat,
s akkor... megáll a gondolat,
mert úrrá lett az őrület...
de Isten így is hív s szeret!

NÉPEMNEK, FÖLDRENGÉS UTÁN

Szemem csípi már az este,
s könnyem a földet kereste,
amint pergett értetek,
mert mikor ütött az óra,
öncsalás, sugallott szóra,
lett megint a vétketek.

Ezért kérem most az Istent,
fent a Mennyben, mégis itt lent,
hogy rázza fel népemet.
Szabadítsa meg a mától,
földrengéstől: önmagától,
szolgává vált lelküket.

Önmagatok megcsaljátok
és így magatoknak ástok
sírt, ti gyenge emberek!
Elnyel romlás, ördög-árok,
s alatta csak kint találtok,
mely örökre eltemet.

De ha végre most kiálltok,
feloldódik majd az átok
s szabad föld, mely eltemet,

küzdjete munkával, dallal,
és az Úr majd megvigasztal
s megbocsátja vétkeket.

REQUIEM DUDÁS IMRÉÉRT

A messziségben énekelt a tenger,
s a parton állt egy vén, megfáradt ember.
A messziségben kóbor tüzek égtek,
s alig hallatszott a bujdosó ének,
s mikor a rőzse vándor lángja lobban
és búcsúzó e fájó, bús dalokban,
a válás kín és olykor meg-megállnék,
hogy elmúlják e várt, de kínos játék,
de nincs kiút, mert ez a végkifejlet,
a törvény, melynek teljesülni kellett.

Kerested, távol, messzeség mögött
a célt, hová sok vándor költözött,
s amelyen túl csak sóvár szem kutat,
hogy meglelje az elszállt árnyakat,
hogy megtalálja múltunk s a jövőt,
hogy lássa, amint árnyunk nagyra nőtt,
hogy beborítson mindent, ami szép
és hogy kioltsa szerelmünk tüzét,
hisz sóvárgásunk kihűlő parázs,
melyet az éjjel végül sírba ás.

A parton lassan beborít a köd...
nem látlak már a sós-bokrok mögött...
Ma elindulsz a Végtelen felé,
örömmel – a gyász csak az emberé –

a többi mind, mind mennybéli öröm
s hálával zengi: Uram, köszönöm
e bajban, szépben gazdag életet,
mit adtál, Isten, és most elveszed,
hogy ráadj egy új, patyolat-ruhát,
az örök élet jegyét s zálogát.

Isten veled!

REQUIEM FOR IMRE DUDÁS

The sea sang softly in the fading distance
while someone stood lost, weary on the shore...
Leaping, pale ghost-lights faintly flickered, askance
in errant song of quiet monotone,
while I, like long-lost flotsam, brittle brush-wood,
say sad farewell in burning, painful song,
as parting aches and I had hoped that rest would
ease all the grief, for which we dearly long.
But in the end we have to pay the bill
and must obey the law of Supreme Will.

The aim you sought: whereto all souls were gone
beyond all distance – known to only One –
past Whom but roving, longing eyes would search
for shadows lurking past ghost-gums and birch,
where future dwells, which also hides our past,
to see the darkness that our presence casts,
covering all things – matter is fading,
yet old love's fire is ever abiding.
Maybe its longing turns into ember,
life past the grave can never surrender.

The fog rolled in to cover, on the shore,
your tired shape, relief worth waiting for:
You're on your journey to Eternity
with joy, as grieving is man's fallacy.
Your soul finds nought, but great, heavenly joy
and sings to God: „I thank Thee for the ploy
of life, endowed with beauty, joy and pain,
yet, never futile and less so in vain.
What you gave me, Lord, you take it away
and robe me in your Grace's shining day!”

Farewell.

JÖJJ, FÉNY, VEZESS...

Ötvenhat hőseinek ajánlom

Csodára vártunk véres harc után,
nem új keresztre, újabb Golgotán...
Reméltük, eljön majd a kikelet
s emberré edzi a rab lelkeket.
De megrontották álmaink javát,
s meg kellett járnunk az új Golgotát,
mert álom-magból korcs kóró fakadt
és elfojtotta a virágokat.

De ötvenhatban új tavasz virult,
s hogy nyárrá váljék, hősök vére hullt.
Fáj, hogy hiába hullt sok drága vér,
s börtönbe zárva epedt a honér'
egy csodálatos, bátor nemzedék.
De jól tudom, hogy nincsen vége még,
mert mindnyájunkban él még a remény,
s előttünk jár a pusztában a Fény!

Jöjj, Fény! vezess a kínos utakon,
át börtönön és régi átkokon,
s mutass utat, hogy ne feledjük el
a hősöket, és lelkünk még tüzel
mindig, amikor rájuk gondolunk,
s a vérükből nőtt, újabb századunk
köszöni majd meg az áldozatot,
amelyet annyi bátor hős hozott.

Köszönjük!

GETSEMÁNÉ KERTBEN

Kenessey Csabának

Hosszú életen át őrködtünk sokáig...
Getsemáné kertben – hajnal hasadtáig,
s mégis elaludtunk, nem álltuk a vártát,
mikor kellett volna, s álom-tengeren át
vén, elgyengült testtől szellemünk lett tompa,
s elbolyongott lassan, föl a csillagokba.

Kit őriznünk kellett, az őrizett minket,
mivel elaludtunk, míg az idő tellett.
A test kiáltását nincsen, aki hallja,
s hogy csodára vártunk, ki az, ki bevallja?
Mégis felkiáltunk, szabadítást kérve,
s ciprusok zenéjét halljuk a sötétbe.

Elmosódik lassan minden földi határ,
de kezünkben marad a keserű pohár.
Kiisszuk, mert tudjuk, nincsen más megoldás:
sz szenvedés után jó csak a szabadulás...
amikor a testünk megkopott ruhája
lehull, s lelki testet ad az Isten rája.

Az imádság erő, és ha imádkozol,
az Úr Jézus kinéz egy égi ablakon,
és amikor kéred – jaj – erősen kéred,
és lelkedben hit van, nem csupán reményed,
megteszi, amit kérsz, ha a szíved tiszta...
ne kívánj senkinek fájó testet vissza!

Ha esdő lélekkel imádkozol Hozzá,
meg is adja az Úr, s szolgából szabaddá

változtathat téged... ha nehéz a terhed,
helyetted is hordja – Ő, a Fejedelmed.
Begyógyítja lassan mélyen sajgó sebed,
s reád árad végül az égi Szeretet.

TEMETŐBEN

Nt. Beglecz Árpádnak

Fúj a szél a temetőben,
lábunk porát hordja csöndben,
s minden fejfát betemet.
Csönd van, s mégis égi ének
súgja, hogy örökké élnek
az itt nyugvó emberek.

Itt jártamban elsirattam
a sok régi szépet, s lassan
peregnek a könnyeim.
Búcsúzom az emlékektől...
valami megroppant belől,
túl az élet vágyain.

De a kín örömmé válik,
bár az Isten nagy csodáit
nem érti meg senki se:
Semmiből létet teremtett
és az Ige emberré lett
s fényt hozott a földre le.

Bár sír lett az ember sorsa,
Krisztusunk tisztára mosta
ami foltos, szennyezett,

s újra fehér patyolatban
fénylünk, mint az izzó napban
a hű s örök szeretet.

MA ESŐÉRT IMÁDKOZUNK

A puszta ajka cserepes...
az állat hiába keres
egy csöppnyi, rég vágyott vizet.
Ha nem esik, úgy eltemet
a szárazság s homokvihar,
bár ami él, lenni akar.

Verítékem, por és korom,
száradtan fáj az arcomon,
vízért küzdök, amíg lehet,
s védem benne az életet.
Árnyék sincs már és fent az ég
kékjével öl s rezegve ég!

Aztán zöldeskék, szürke lesz
az alkony, és mégsem ereszt
a hőség, bár a csillagok
mindegyike hívón ragyog,
s pajkosan könnyet rejtenek
sok kő alá a fellegek.

Ma esőért imádkozunk,
másként kihál földünk s dalunk;
kiszárad minden fa s virág,
és elpusztul e nagy világ,
ha könny se lesz, mely sírni tud,
és nem lesz többé válaszút!

A földünk ajka cserepes,
és vizet hiába keres
minden teremtmény, Jó Uram!
Kérünk, őrizz meg, koldusan,
ha kell, és végre adj vizet,
másként az aszály eltemet!

BETLEHEMBEN

Betlehembben szól az ágyú,
menekül okos s a bárgyú,
sötét a nap, és a füstben
az igazságot kerestem.

Egyenruha, szakadt köntös...
minden tettért más a bűnös,
de mind küzd, s bosszút lihegve
torra indul, vért keresve!

Pedig régen, csillagfényben
Jézus született itt éppen:
az anyján égszín keszkenő...

hogy önmagát feláldozza,
s mindőnknek a békét hozza,
hisz a bocsánat Lelke Ő.

HÁROM KIRÁLYOK

Jöjjetek, Három Királyok...
Rátok olyan régen várok,
jertek halkan és rangosan,
de mégis alázatosan.

Hadd tartsak én is veletek,
egyedül aligha merek
leborulni a jászolhoz,
mert szívem sok gondot hordoz.

Békét kérek a világra,
s betlehemi jászolába'
rám nevetne tán a gyermek.

Uram, Tehozzád kiáltok:
Jőjjön el a Te országod,
s adj békét az embereknek!

NÉZZ TÚL AZ ÓCEÁNON

Nincs vége a csodáknak,
s tudom, hogy megsűgöd,
mikor nappallá válnak
várandós hajnalok,
hogy mint szeret az Isten,
s próbára tesz megint...
Erőt ad, hogy segítsen
s legyőzd a földi kint.

Sosem veszi el tőled,
amit egyszer adott:

a szépet s jót a múltban,
s a fénylő holnapot.
Ez már nem a hit dolga,
és mindig megmarad:
az égi kar dalolja,
hogy Isten mindig ad.

Ha megpróbál az élet,
ne add fel harcodat.
A szellem újra éled,
mert csak így lesz szabad!
Nézz túl az óceánon –
erdőn, rónán, hegyen,
s repülj bátran, Barátom,
a szellem-éteren!

FOHÁSZ CSATA UTÁN
2003

AZ ÓÉV ÉJJELÉN

A csillagok kihunytak,
sötét van itt a földön.
Mért nem biztat a holnap?
S mikor végtére eljön,
látom, az élet börtön.

Szememen kín a hályog...
Börtön az ifjú láng is,
s amire máig várok,
csalfa a szabadság is...
a fények... New York... Párizs.

Ember tákolta falhoz
bilincselte, őrült horda
retteg, de rosszul céloz
s magát hajtja pokolra...
Soha sincs megnyugodva.

Félelem-kalodában
dermedten él a lélek,
mert nem hisz a csodában,
csak azt mormolja: félek,
s szívébe fagy az ének.

De én mégis remélek,
s az Úr Istentől kérve,
epedve, buzgón kérek
erőt egy újabb évre,
amint az Úr kimérte.

Égre fordítom arcom,
és célomat keresve

nem félek, s a kudarcon
úrrá is válok végre,
csonkán, de célhoz érve.

MERT NEM BÍZTAK MAGUKBAN

Nyüzsögnek itt napestig,
s csupán a pénzt dicsérik,
csupán Mammont imádják,
s mint gyenge testben kór s rák,
megölnék minden embert,
hitet, s mi jó és még szent,
de nem ölik meg Istent!

Mégis, hogy olvashassák,
betűvé lett a gazság,
a mozgókép is ármány,
sziporkás, fényes látvány,
és sokat elvakíthat
a csalfán fénylő holnap,
s mit az újságok írnak!

De él még az igazság,
noha a hegyek barnák,
a gát vize kiszárad,
s könny nélkül ég a bánat.
De küzdenek a hősök,
hívók és eszelősök,
a költők és regősök.

A bűvész pénzt varázsol
szegények tarsolyából;
a kufár lopni sem rest,

becsap, hogy többet költhess,
s csak későn lásd, a béred
adós, keserves élet,
s szabadságod mivé lett.

De már dereng a hajnal,
s a szél egy bűvös dallal
hirdeti, kél az új nap.
Régi írásból új pap
hirdeti az igéket,
és halkán szólít téged,
hogy lesz jobb, tisztább élet.

Addig, kenyér fejébe
eladja magát, kérve,
az ember, hogy vegyék meg,
hisz olcsó lett az élet,
s hogy mondhassák, a börtön
is szabadság e földön...
Cirkusz, hogy higgyél rögtön.

Mindent megtesznek önként,
koplalnak, túrnek szentként,
és néha, jutalombul
néhányuk sorsa fordul,
s eltűnnek csendben halkan
a sárguló avarban,
mert nem bíztak magukban.

Ha bízol, buzgón higgyed,
hogy lehullik bilincsed,
A jó s a szép győz végre,
amint az Úr ígérte.

Ledűl sok hamis bálvány,
s elmenekül az ármány
legyőzve, csonka szárnyán!

S ha eljön majd az este,
a gyertyafénybe lesve,
amint várod az éjjelt,
érzed-e, ott van véled
s kezed fogja az Isten,
ott álltok, csendbe, ketten,
hogy ismét megsegítsen.

FOHÁSZ CSATA UTÁN

Azért él és küzd a nemzet,
hogy amikor vész közelget,
védje meg minden fiát,
s fordítsa szemét Reád,
Hadak Ura, élő Isten.
Nélküled itt élet nincsen,
s győzedelmet más nem ad!

Ha el is bukott a harcban,
engedd, hogy majd egyszer, daccal
váltsa be szép álmait,
s legyen a szívébe hit,
akkor is, ha mai napság
lelke mélyén fájó kór rág,
s megnyirbálták szárnyait.

Tetszhalálból lassan ébred
a nemzet és fáj az élet,

mert magában nem bizik,
s Hozzád nem imádkozik.
Ezért fél a jövődtől,
s nincs ereje mélyen, belől,
hogyan lerázza láncait.

Emberekből népet gyúrtál,
ebből nemzetet alkottál;
ez természet szülte rend,
s e teremtet forma szent.
Ne engedd, hogy megbolygassák,
kigúnyolják, aláássák
az ember szívébe' bent.

Inkább adjál erőt néki,
és ha egyszer buzgón kéri,
tégyle, Uram, csodát,
hogyan emelje fel szavát,
s küzdjön újra és a szellem
győzzön a nagyvilág ellen,
s nézzen fel, Uram, Reád!

KÖRÜLÖTTEM A VÁROS ÉG

John és Gay Evansnak emlékül

A hőség ül a mellemen,
s a füsttől könnyes a szemem...
a pernye ég, mit beszivok...
az izzó gumifán szurok –
s olaj – levétől fáj a lomb.
Ki nem rohan, az mind bolond,
vagy bátor, észt-vesztette hős:
tűzoltó, rendőr, eszelős,
aki a lángnak ellenáll,
s jutalma, talán, a halál.

A tűzvihar lángot lövell,
s a megfutót találja el,
de sok van, aki ott marad,
védve a kertet, házakat,
megvédve azt, mi az övé,
arccal fordul a vész felé.
A láng lobog, nincs víznyomás,
robban kocsi és a garázs,
s kétségbeesett emberek
mentenek, amit csak lehet.

Fent valahol süt még a nap,
de gyászoló felhők alatt
csak füst van, pernye és sötét...
körülöttem a város ég!
Veríték ül az arcokon,
seb, sokszor kín, vér és korom.
S a fák között – a láng alatt
süvölt a vész és learat

mindent, mi útjába akad,
úgy is, ha fut, és ha marad.

Ha a szükség órája üt,
az ember védi mindenütt
a másét is: tett s gondolat
vállvetve küzd... sikert arat.
És láttam az Úr Angyalát,
amint a lángnak ellenállt,
s a tűzvihar elcsendesült,
s az angyal lábához leült.
És hallottam a szót: megállj!
Tűz vagy te csak, és nem Király!

És hallottam a szót: Megállj!
emberi hangon szólt a száj,
de égi volt a gondolat,
melytől a vész is megszaladt.
De hegy, völgy, erdő ég tovább,
hőség, orkán reményt se ad,
mert száradnak a gyökerek...
Légy velünk, Uram, s mi Veled.

THE TOWN WILL BURN AROUND ME SOON

To John and Gay Evans as a memento

The scorching heat sits on my chest,
my eyes are red, tearful at best...
I breathe in burning, flying ash,
the gum-trees glow, their fiery lash
aches, burning red, upon each bough...
They are insane, who don't flee now...
but those, who stay, forgo the fear...
police, fireman and volunteer,
resisting every leaping flame,
although they may bring death and pain.

The firestorm screams while spouting flames,
hitting the fleeing and who stays...
Yet, many stay – the skies are gray –
defending gardens, homes all day –
all that exists... belongs to him...
facing the flames with courage grim.
Burning trees wail... pressure is low...
the car explodes, the bushes glow,
and grim-faced, bold, desperate men
save from the flames... all that they can.

Somewhere above the sun still shines,
but here below, the grieving skies
cover but ashes, smoke and gloom...
the town will burn around me soon.
Cold sweat aches grimly on each face,
with soot, wounds, blood, no sign of grace.
Among the trees, under the flames
the devastation never aims,

yet burns all, which stand in its way,
whether it flees, or should it stay.

And when the hour of need arrives,
each man defends, at least he tries,
his lot and homes of fellow men...
Thought and deed fuse, and win they can.
And I have seen the Lord's envoy
resisting flames and fire's ploy,
and saw the storm suffer defeat,
sitting down at the Angel's feet.
I've heard the words; „Stop, rest your wings,
you are but flame, not Lord of Kings.”

I've heard the words: „Stop now, enough!...”
a human voice, strong, full of love.
Behind them each thought was divine,
which stopped the flames' thin, glowing line.
But in the hills forests still burn,
as if nothing were of concern...
There's little hope... the roots are dry...
Abide with us, good Lord, we cry!

BÁBSZÍNHÁZ

A világ fáradtan liheg,
megőrültek az emberek.
Nyüzsög mind, vádol, fenyeget,
és mégis fél, hogy már üget
e rettegés a vég felé,
s bár vallja, hogy minden övé,
nem tudja, hogy csak álmodik
még az is, ki uralkodik.

Zavarosak az álmai,
a másokét meg elveti;
de tudja, hogy csak úgy lehet
leigázni egy nemzetet,
ha ellopja öntudatát,
vagy megfojtja minden fiát...
Ha nincs egy népben öntudat,
gyávasága rabságot ad.

A hatalmas jogról mesél,
de ő is rettegésben él.
Nem tudja, ő is bábu csak,
dróton rángatott gondolat,
látszólag úr, sosem szabad,
és más, aki parancsot ad.
A báb-mestert nem ismerem,
de ments meg tőle, Istenem!

EMLÉKEK NÉLKÜL

Barátaimnak

Felnéztem a kék-bársony égre,
harmattól terhes volt a szél...
Kábít a csönd... tücsök zenéje
mégis az én múltamban él.
Ily tücsökdalt hallottam otthon,
míg szívemet vittem haza.
Reménnyel mentem, bár volt gondom,
mert soká fájt az éjszaka.

Száraz volt ajkam, szemem égett...
szép volt mégis minden megint,
így nem kutattam a miértet,
sok harc okát, s a földi kint.
Bár láttam, hogy nem javult semmi,
legföljebb talán változott,
mégis elmentem megkérdezni,
építhetünk-e holnapot?

Barátaim, mindenben társak,
kezemben volt a kezetek,
és elmondtuk a vén Dunának,
hogy van baráti szeretet,
hogy messze földről haza vágyik
a hon sok bujdosó fia,
de valami otthon hiányzik...
minek meg kell változnia.

Szabadság kell és tisztább érzés,
hogy mind szeressük a hazát.

Nem hatalom kell, több kísértés:
de Isten, aki megbocsát.
Az idő rég barázdát szántott
olyan sok fénylő homlokon,
és könnyek medrévé varázslott
arcokat rejt már sírhalom.

Régi Barátok! Fogytok lassan...
Jó volt látnom benneteket,
sokatok lépte az avarban
eltűnt s a hó is betemet.
Tavaszkunk hűvös, harmatos volt...
estére vörös lett az ég,
életre keltve annyi megholt,
kihűlt szerelem vad tüzét.

Várjatok rám is, vén barátok...
amíg itt lent emlékezem...
mert tükör által rosszul látok,
de jól megérez a szívem!
Emlékek nélkül nincsen élet...
ezért, ne hagyd felejtenünk,
Uram, bár Tied az ítélet,
kegyelmes vagy, ha elmegyünk.

KI TUDJA, MIRE VÁROK?

Forró a szél, de fádom,
és kopott test-gunyámon
összefogom a sált...
Ki tudja, mire várok?
Tán, hogy tarka virágok
díszítsék a hazát?

Túl verítéken, lázon,
a lelkemet kitárom,
Uram, Isten, feléd,
hogy szent, magyar hazámat
se gyűlölet, se bánat
ne tépje szerteszét.

Adjál erőt a harchoz,
és ha kell, a kudarchoz,
de győzelemhez is.
Engedd magam legyőznöm
ezen a forró őszön...
ha célom tiszta is.

Néha úgy fáj az élet,
mint rám sújtó ítélet,
de még keresni tud,
hogy megtaláljon Téged,
s Benned minden jót, szépet:
Feléd visz minden út.

HOMOKVIHARBAN

Homokviharban gyorsabban dobban
az ember szíve, és elhagyottan,
szomjasan szenved minden keservet,
bár rosszat és jót hiába kerget.

Mikor a régi, szép Édenkertből
kiűzött ember végzete eldől,
akkor sok kínnal, ezer keservvel
kiharcolt sorsban nyugtot mégsem lel.

Mert győzelem tán a vereség is,
s a vereség is győzelem lehet,
de az igazság sosem lesz hamis.

A puszta mindent, mindig eltemet,
hogy mégis válják belőle élet,
és győzzön végre az örök Lélek.

ATLANTISZ NÉPE

Atlantisz népe feltámadt megint,
felélesztette a sok földi kint,
lánggá csiholta a visszavonást
s megparancsolta, hogy a sírod ásd!
A múlt jegyében végső harcra kelsz
más zsarnoksággal, mert harcolni mersz,
égjen bár tőle a Közel-Kelet,
hogy megvédhessed ember-létedet,
oktondi lény. Lásd, bárhogyan veszed,
csak félsz, nincs benned hűség, szeretet.
A gyengeséged, jaj, mindent elad:
az ideált s a szentelt álmokat...
Erős légy inkább, s ne várd a csodát,
csak hited adja tetted igazát!
Hidd hát, hogy jóért s igazért küzdesz...
másképpen csalfa lidércet kergetsz!
De ha számodra minden önérdek,
hülő szivedből elszáll a Lélek.

ELJÖN-E EGYSZER?

Az élet vége mennydörögve jó,
s a kormos égből lenéz a halál,
hogy lássa, szívünk miként kalapál,
mikor betelik lassan az idő.

Mert, hogy betelik, az kétségtelen.
Az élet megfut és győz a halál,
megölve mindent, mit élve talál,
s az emberszívben úr a félelem.

Folyók közében kopár pusztá van,
ezt ismét vér és sós könny öntözi...
a víz a megholt arcát tükrözi,
ki vérbe fagyva többé nem rohan.

Az egyik folyót Diglatnak hívták,
a másik neve meg Puratu volt...*
Partjaik között sok nép vére folyt,
bár akkor zöld volt még a pusztaság.

E tájon béke egyszer volt talán
mikor Hold Isten volt Úrban király,
mikor imádta milliónyi száj
az Egy Erőt az élet hajnalán.

Neve azóta többször változott,
de itt a lényeg mindig megmarad:
Isten alkotja a határokat,
s Ő határozza meg a holnapot.

A földi úr, az többször változik,
de a pór népnek kínos sorsa egy,

s mint verítékük építette hegy,
örökké él, mint puszta-szülte szik.

Rettegés és az öröm frigyéből
csak újabb baj, kín, s munka származik,
de élhet, ha van még lelkébe' hit.
Ha nincs, hiába – minden romba dől.

Most tombol még a vész és a halál.
Eljön-e egyszer a kívánt béke,
amint az Isten régen ígérte,
vagy a remény is csonkán tovaszáll?

*Ma a Tigris és az Euphrates

HOMOK ALATT A MÚLTAM

Húsvétra váróban,
2003. április 17.

Keresem még a múltam,
mert nem tudom, ki voltam,
s vajon mivé leszek,
mikor a földre hulltan
egyszer majd megtanultam,
hogyan élni mért merek,
hogyan mából holnap válik,
s elveszünk mind egy szálra,
mi, vétkező emberek,
de a nap mégis felkel,
s ha elvesznék is, meglel
az égi Szeretet.

A kőbe vésett sírra
tudom, hogy fel van írva,
hogyan nem vár itt a vég:
amit itt látsz, az kezdet,
egy újabb szent lehellet,
új élő nemzedék.
Nagypéntek szent halála
megváltott valahára,
s hozta Húsvét hitét,
hogyan Isten új csodája
lehozza a világra
örök ígéretét.

Homok alatt a múltam
apró rögökre dűltan,
s alig marad jele...

mégis örömben, dalban,
vérgőzös sírba hulltan,
keresnem kellene.
Ha elmúlik az álmom,
tudom, hogy megtalálom
homályos múltamat,
s túl Óperenciákon,
repeső szívvel várom
a dalt, mely megmarad.

NAGYPÉNTEKRE

2003. Húsvétra virradóra.

Hittel a világon
minden legyőzhető,
mert a porszemben is
van isteni erő!
Még a leggyengébbnek
is nagy a hatalma,
ha van hite és ha
az Isten akarja.

Ki nem hisz, nem tudja,
mert úgy el van dugva...
e csodás erőre
Istennek van gondja.
Ez az erő tartja
e világot össze,
s belé vetett hitünk
megmarad örökre.

És ha elbuknánk is,
mert vétkesek vagyunk,
s megszakadt szívünkkel
tudjuk, hogy meghalunk,
mégis él reményünk,
és hitünk hatalom,
hogy nő ismét termés
a szikes ugaron!

Az élet legyőzi
az űrt és a halált,
és sóvár reményünk
bizonyosságot talált:
a halálnál nagyobb
szentelt áldozatot,
amit értünk az Úr
kegyelméből hozott.

„SEM EMLÉK, SEM VARÁZSLAT?”

Én is szomorúan emlékezem Radnóti Miklóstra

Egy csalfa évnek szép áprilisában
lassan halódott a hit, s a remény...
de szívem vert még... szerelemben, lázban
s titkos zugában tündökölt a fény,
és bár föladták akkor már a harcot
olyan sokan, mert sajgott, fájt a lét,
én még reméltem... nem vártam kudarcot,
csupán szerelmet, égi, szent zenét.

És amint vártam, rólad álmodott sok
reflektorfénnyel tűzdelt éjszakán
bolond szívem. Nem kínozták a gondok,

s nem tudtam, többé nem gondolsz reám
sok bűvös éjjel, bár a kankalin már
kidugta halkan fényt-váró rügyét
a föld öléből... de eldobtad immár,
s a hideg orkán tépte szertesét.

„Hol azelőtt az angyal állt a karddal”,
úgy éreztem, hogy most már senki sincs,
s mivel azt hittem, nem hasad új hajnal,
azt gondoltam, hogy életem bilincs.
Kockára tettem... s az Úr elvetette...
Most már tudom, más célja volt velem,
s egy újabb, gyászos őszön nagy kegyelme
meggyógyította összetört szívem’.

Meggyógyít Téged is az örök Isten,
ha nem is várod, hisz van balzsam ír
mindenik bajra, s könnyít a bilincsen
az Úr, s szívedbe lánglelkével ír.
Szólj angyal hangon, mit nem vettél kincsen,
zengjen az ének, Luther Mártoné –
mert erős várunk minékünk az Isten,
s a kegyelem – az csupán az Övé.

„Hol azelőtt az angyal állt a karddal”,
hidd, most is ott van régi őrhelyén.
Hadd mondjam ezt el e rövidke dallal,
és így búcsúzzunk, halkan, Te meg én.
Ha nem emlékszel, úgy nincsen varázslat,
a múlt szétfoszlik, elnémul a dal,
de hidd, szívedből elszökik a bánat,
s ami marad, az örök diadal.

TESTVÉREIM

Domahidy Andrásnak, a Perthi Magyar Ev.
Református Gyülekezet fennállásának 50.
évfordulójára.

Itt, idegenben,
Istenen kívül
nektek köszönhető,
hogy felhangzott a zsoltár
e nagy világnak déli szélénél,
várva – dermedten,
hogy a vész elül,
s mienk lesz a jövő,
hisz nem hagytuk el mind már
népünk, és sokunk magyarul beszél.

Kínban, keservben
új gyermeket szül
asszony és a költő,
és epedve csodát vár
Csabát kívánón, s mindörökre él
emberben s rögben.
Éltek – emberül,
s ha eljön az idő
és fröccsen is reánk sár,
az Úr kegyelme bocsátón ítél.

Az esti csendben
fájdalmunk elül,
létünk bár pihegő,
de ki se mondja, hogy kár,
hogy végre áldást hoz reánk a szél!
Erősen, hitben,

szívünkben, belül
a béke él, eljő,
s a hála hangján szól már,
és Köszönetről s Hűségről beszél.

A LÉLEK ÉL

Fáy Istvánnak

A világűr egy végtelen verem,
benne szállt hangod, túl az éteren...
s a kagylót tartva remegett kezem.

Csendesen szóltál... hét tengeren át,
mint ki megjárta már a Golgotát,
de csengő hangon, mit csak Isten ad.

Mert csoda történt, felébredhetett
Benned a fényes, égi szeretet,
életre keltve fáradt testedet.

E jel hirdette, hogy a lélek él,
és fent repülve, mint a déli szél,
mindent legyőz és örökké remél.

ELVÉGEZTETETT

Mohay Évának utoljára

Fájón tekint rám a fehér papír...
Az elmúlásra mért nincs balzsamír?
Az óra egyszer testünkben lejár,
akár a nap süt, vagy eső szitál,
vagy hó esik – de mért fáj oly nagyon,
ha megkönyörül egy-egy angyalon
az Atya Isten, s elhívja oda,
ahol örökké van az otthona?

Megtette dolgát, elvégeztetett ...
de lelke most is élő szeretet,
mely vágyik a fény, s csillagok felé,
és végül, Isten trónusa elé.
Amikor halkán azt mondta: megyek,
az égi ajtót így nyitotta meg,
és mikor végre elhangzott a szó,
amit talált, az új dimenzió.

Nem más ez most sem, mint régen: ne félj!
Patyolatodról lehullik a mély
erőtleneséged, mely erővé lett,
élet, amelyet én is remélek.
Szememben könny van, mert önző vagyok,
pedig kinyíltak égi ablakok,
s mögöttük minden oly békés, csodás:
sírunk mélyéről van föltámadás!

EURÓPA ELRABLÁSA

Mint Zeüsz régen, bikává változott
és Európát úgy rabolta el,
most más divat van: mára pénz a fő ok,
mert erre vágyik a legtöbb kebel.
Sóvárgásától rúttá változott a
rég szép királylány, s eladta hitét...
cédává így vált a vén Európa,
és megtagadta Urát, Istenét.

Vén Európa, hányan haltak érted,
hogyan szabadon és békén élj tovább?
De elfeledted, hogy ki védett téged...
és győzedelmed édes mámorát.
Igaz, oly sokszor ön-kebledbe martál,
vad ellenséged te voltál, magad,
de a zenéddel ég felé ragadtál,
szellemed szárnyalt, hős volt és szabad!

Sok örült láztól szenvedtél a múltban,
és sajog még sok üszkös mély sebed,
de mégis élsz, bár gyakran szomorúan,
míg pénzért nyújtod reszkető kezéd.
Anyag rabolt el, azt kezdted imádni,
feledve néped és a sok halott
kiontott véré, ... történjék akármi,
a föld alatt is ők a paizsod.

Most itt állsz kábán, elvetve az Istent,
a jó erkölcsöt, őstermészetet;
alkotmányt írsz és azt hiszed, hogy az szent,
tagadva törvényt, múltat, nemzetet.

Mert elraboltak, Európa, lásd be,
nemzetgyalázó negatívumok,
és régi szárnyad, lelked vasba verve
felébredni még mára sem tudott!

Talán nem késő, térj meg szellemedhez,
lásd meg mindenben, lent s fönt az Urat,
s tudd meg, nem az győz, ki Istentől elvesz,
hanem, ki hívón önmagából ad.
Más jogod nincs, mint tisztán, hűen élni,
míg kötelesség fénylik arcodon,
s jogod van hinni, túrni és remélni,
és hogy ne hagyd a szíved parlagon.

MÉRT ADJA ISTEN

Bor Gyuri emlékének ajánlom

Szivembe néztem és megidéztem
a múltat, mert nem értem egészen...
E múltban látlak, halkán dúdolván,
mintha az élet csak ének volna...
Látom magasan ívelt homlokod,
s mögötte minden új gondolatot...
Szemed nevetve nézi a csodát,
amit alkottál, de csak Isten ad.

Augusztus hó és február között
hetvennyolc éved elnyelte a köd...
de addig munkált, nagyon szeretett,
s a molekulák világa felett
kavargott benned ihlet és tudás,
titok meg álom, élet, változás.

Keresve vitted mindet felfelé,
az Egy, az Isten zsámolya elé.

Az esztenán még benned sírt a csönd...
tudtad, mi lent van, az van odafönt,
de ma átnyúlsz a lét s nemlét között,
hisz szellemed új mezbe öltözött,
melyben megérti, hogy mért fáj a lét,
s a szeretetnek lángoló tüzét
mért adja Isten, s mért égő szándék
az életünk, e csodás ajándék?!

Csupán virág él a hervadásig,
de a mi testünk sugárrá válik...
hisz bárhol lennénk, fogja kezünket,
Aki teremtett és megtart minket.
Addig sötétben és csillagfényben,
megfáradt testtel az Istent kérem,
adjon erőt, hogy itt lent a sárba'
is betelhessék a lét csodája.

NEM TEMETHETIK EL A LELKEKET

Fáy Istvántól búcsúzom

Nyugaton ősz van, csendes, bódító,
amíg minálunk kankalin fakad –
Nálatok halkan hullámszik a tó,
s a partjain tán egyszer nyugtot ad.
Az égen szürke felhőtakaró
gyászolja búsan az új elmúlást,
és mikor végre lehull már a hó,
alatta várjuk a feltámadást.

Fázva, remegve úrrá lesz a tél
Rajtad és rajtam, hűséges Barát!
Szemünkre álmom száll és úgy mesél,
hogy betakarja ezt a Golgotát.
De ébren küzdünk konokul tovább,
amíg erőnk tart, ameddig lehet,
tudjuk, a szívünk csillagokba lát...
s nem temethetik el a lelkeket.

Míg fáklyád égett, élt az akarat
Benned, hogy nekünk új utat mutass,
s minden, agyadból pattant gondolat
érvelt, tanított – s védett, mint a kas.
Tündöklő fényed itt hagytad velünk,
s magyar szivekben tükrözik tovább,
örömben, búban, és ha szenvedünk,
erőt, hitet, célt s önbizalmat ád.

Isten Veled!

PHILEMON ÉS BAUCIS

Szamosi Zoltánnak 80 éves születésnapjára,
2003 októberében

Amikor megszülettél,
esőt hozott a nagy szél –
úgy jöttél a világra,
mintha az hűen várna,
mintha szeretne téged,
s csak jót hozna meg szépet.

Aztán új szelek fújtak...
Sok bezárt égi ablak
mögött a lelkek fáztak...
vége lett a csodáknak,
s a gyermek felnőtt végre,
ha szenvedett is érte.

A menny ledőlt fölötted,
és vér mosta a földet,
minden úgy fájt... a lét is...
csak Isten tudja, mért is
maradtál szürke ködben,
éhesen – összetörten?!

De felszáradt a könnyed...
vállad igába görnyedt...
A népé is, mely várta,
bár nem hitt a csodákba',
hogy kegyelmes a végzet...
s tákol törtből egészlet.

Napod kisütött végre,
s lágyan szívedhez érve
meggyógyított két kis kéz,
s ma is, mikor reád néz
két szem, aggódik érted,
jobban, mint rég remélted.

Philemon – adjál hálát,
hisz meggörnyesztve hátát,
vállára vett az Isten,
hogy mindig megsegítsen,
s Baucist adta néked,
hogy imádkozzon érted.

Hogy varázsoljon otthont
a kevésből, mi még volt,
s félelem közepette
oltalmazzon szeretve,
s hitét átadja néked,
hogy tudd, van örök élet.

Éljetek mind a ketten
hittel, elégedetten,
s míg egymás kezét fogva
néztek a csillagokra,
érezzétek, hogy nincsen
más Urunk, mint az Isten!

OKTÓBER 23.

Az 1956-os Szabadságharc túlélőinek ajánlom

Csalfa remények fájó ünnepén,
mikor gyémánttá vált sok barna szén,
csak hogy a tűzre vettessék megint
s lángolva élje át a földi kínt,
tudjátok-e, a jó hír is csalás...?
hogy nincs jog, s hogy mért, azt nem tudja más,
csak néhány bűnös, ördögi csaló,
akik vétkétől véres lett a hó,
meg annyi árva, lehullott levél...?
De a Szabadság lelke mégis él!

Ősszel, emlékszel? Kankalin fakadt,
és fény övezte a virágokat.
Reményt hozott, a ködben is tavaszt,
édes volt, mint a mennyei malaszt.
És hinni kezdtünk a Nyugatnak is...:
„a rádió csak nem lehet hamis...?!”
Itt készülődünk, hogy megyünk haza,
hisz derülőben van az éjszaka!
Otthon sötét lett... meghalt a világ,
s reményünk máig: elfagyott virág.

Közben leomlott olyan sok határ,
s országokat szült Európa már,
csak mi nem mertük bátran vallani,
hogy Trianon kín, s fájnak láncai,
és bár szabadnak képzeljük magunk,
egy tál lencséért szolgák maradunk...

Kérjük az Istent: „Rázzál fel, Uram,
a szabadságnak, tudjuk, ára van...
de ezt az árat rég megadtuk már...
Add: ne maradjunk szárnyszegett madár!”

EL MERJEM-É

Jekler Irénnek és Bélának, Melbourne-ben,
2003. október 20.

El merjem-é csendesen mondani,
hogy vén szívem csak repesőn piheg,
hisz halk verését alig hallani,
s aki akarja, csak az hallja meg?

De van szavam, míg ver tákolt szívem:
Hozzátok szól, és halkan búcsúzik,
sivatagon át és a tengeren,
s elcsukló hangon most imádkozik.

Áldást kér rátok... jövel, szent Erő...
és ha árnyéktok egyszer nagyra nő,
hozzon az Isten békés változást.

A fény, mely minket öröké szeret,
a Mennyből árad: áldott szeretet,
Minden és Egy, s ád örök áldomást.

A NAPPAL BÚCSÚZIK

Szabó Irénnek,
Perthben 2003. október 23.

Hullámsírhába lebukott a nap,
s vérétől fényes lett az óceán...
az esti felhő sem soká marad,
és eltűnőben, fájva néz le rám.

Itt alkonyul, a nappal búcsúzik,
s a tintakék ég sötét takaró,
ami alatt a világ aluszik...
azon túl fény van, mely oly biztató.

Amint sötétül, jön az éjszaka...
sok gumifa... mély árnyak otthona...
bólintva kíván szép jóéjszakát.

De a vizen túl új nap fénye kel...
más ember mondja, hogy „Uram, jövel!”,
köszöntve mindég az újabb csodát.

A TENGHEREN

A hét tenger hajósának,
Vajda Gyurkának, Perthben, 2003. október 26.

Fehér vitorlák... szent, kék messzeség
hullámain fut pajkosan a szél,
és párás csókja addig nem elég,
amíg a tenger ringat és mesél.

Elmondja halkán titkos álmait,
majd zúg, rikolt és mint garázda had
vágat a hullám, de Isten segít,
és szavára a vihar megszalad.

A tengeren az ember oly parány,
s a fedélzeten olyan halovány,
mégis a hullám mesterévé vált.

A láthatáron a nap újra kél,
s az árboc ormán, bár süvít a szél,
fentről az őrszem már földet kiált!

POETA NASCITUR?

Domahidy Andrásnak, az ausztrál pusztában,
2003. október 27.

Felhők felett, ha szunnyad is az élet,
a földre hullva ismét újra éled,
mért van mégis, hogy Mennyről álmodunk?
Mért van, hogy itt lent mindig esdve kérünk,
és sok vesz közt is örökké remélünk...
talán, mert Menny s föld fiai vagyunk?

Vajon szívemben mért is hordom mindég,
és mért vár újabb tolmácsra olyan rég
sok ki nem mondott szó, mely fáj nagyon?
Minden hang bennünk csodás égi szándék,
terhes, de fénylő isteni ajándék,
csakúgy, mint minden sóvárgó dalom.

Tanultam-e? Vagy születik a költő,
mikor nagy néha, hajnaltájban eljő,
hogyan eldalolja lelke énekét,
úgy, hogy szavára hit-virág fakadjon,
s remény tükrözzék minden fáradt arcon,
hogyan azt az ármány ne téphesse szét?

Vagy lelkesítsen sok lankadó szívet,
hadd tudja mind: az Isten emberré lett,
létet adott és őriz, s megbocsát;
vagy szerelemről szóljon tiszta szívvel,
s írja meg azt, hogy majd az égnek ível
a költő is, ha elzengte dalát.

Tudom, hogy rég ezt gyakran megvitatták,
sok elvüket nagy kő-gúlákba rakták,
de összedőlt mind, mert rengett a föld.
Céllal van minden... és születnünk kellett,
hogy legyőzhessünk sok kint és keservet,
és hittel járjuk meg a földi kört.

Ember! Szívednek mélyén élő szándék:
a dal s az írás bűvös, szép ajándék,
mely szent, csodás és ritka rendelés.
Táltosként száll fel, fel a magas égnek,
ahol csupán az angyalok zenélnek...
áldott ajándék: öröm s szenvedés.

Ne némulj hát el, az alkonyi napfény
ég, melegít még - kinccsel-teli erszény –
tükrözd hát ezt, szép szavakban megint,
mert megszólalni édes kötelesség,
s hogy akik hallják, a szépet keressék
és elfeledjék itt a földi kint.

ATTILA, NAGY KIRÁLY

Orbán Istvánnak és Piroskának.

Lép ki, Attila úr, mondák, regék mögül.
Arról zengjen a húr, mint álltál, emberül
mindig helyt, gondban és bajban, s a vész felett,
és minden szenvedés győzelmedhez vezet.

Te voltál a Nyugat ösztöke, ostora,
de aki mégis ad és nem csal meg soha.

Kegyelmed végtelen, de kardod vért iszik...
bár ölni képtelen, s zablázza vágyait.

Példát adtál, reményt, önmagunkban hitet,
hogy kövessük a fényt, különben eltemet
az ármány s a világ, a lélek megtörik,
mint hervadó virág, mit nem táplál a hit.

Attila, nagy király, ősrünk, Táltos atyánk,
a csillagok mögül nézzél le újra ránk!
Segíts, hogy szellemünk hű és erős legyen,
s amikor elmegyünk, Turul madár vigyen!

AZ ÉGIG ÉRŐ FA

Vihar van, s mégis a fa áll ma még,
gyökere mély és lombja: messzeség,
hiába sújtja törzsét a villám,
biztatva néz le még most is énrám.
Él e fa puszták és hegyek felett,
mert tudja, eljő az új kikelet.
Addig csak biztat, vár, imádkozik,
s csendben álmodja mély, szent álmait.

Ez a fa él és fel az égig ér,
nem tudja senki, hogy vajon miér,
hisz minden ágát a szélvész marja,
pusztítani, törni, zúzni akarja,
s bár vész mardossa ősi gyökerét,
a nagy fa mégis, égig nyúlva szép.
Kínnal, örömmel kúszunk rajta fel,
hogy egyesüljünk a fa lelkivel.

Míg a fa orma végre ködbe vész,
amint lassacskán halad a merész,
egyszer az Isten elébe kerül,
ha megállta a helyét, emberül.
Az Élet Fája fölöttem lebeg...
bűvölten nézem, amint elmegyek,
s ha más vén tölgy tán majd egyszer kidől,
ezt a fát őrzi az Ég és a Föld.

EGYMÁSÉRT

Feleségemnek, születésem napján, 2003.
december 6.

Mint száraz ágon két ázott veréb,
mi, csonka, fázó, árva nemzedék
úgy álltunk, fogva egymás két kezét,
hogy még az orkán se téphesse szét.

Aztán lepergett annyi kedves év
a homokórán, s már közel a rév.
Lásd, összefont a végtelen idő,
és létünk árnya lassan összenő.

Kapaszkodunk egymásba szüntelen,
bár halk mosollyá vált a szerelem,
s mégis, a lelkünk arról álmodik,
hogy bent, szívünkben tovább is virít.

Csak akkor tudjuk, mit is akarunk,
mikor elhalkul epedő dalunk,
de akarásból álom vált csupán,
amit megéltünk egy szent éjszakán.

Az akarás ma élet, vágy, jövő,
mely együtt tart, mint örök jegykendő,
s bár megfáradtunk, cseng még a dalunk,
hisz egymásért még élni akarunk.

S mikor az árnyunk lassan nagyra nő,
s tél-apó pókja jégghálókat sző
fakult hajunkra, s beborít a hó,
az élet véled ott is biztató.

FELKIÁLTUNK

Bakonyi Lászlónak

Életünk együtt kezdődött,
s nyolcvanéves lett az árnya,
és bár gyakran elrejtőzött,
az Úr Isten megtalálta.
„Mért bújsz, Ádám?”, azt kérdezte,
és nem adtunk választ néki...
nem... nem néztünk a szemébe,
mert féltünk, hogy megítéli.

Hisz sokat vétettünk, tudjuk,
s kegyelemért sorba állunk,
szomjunk másként nem olthatjuk,
s csupán Isten erős várunk.
Hisszük, hogy megbocsát végre,
hiszen Ő maga a jóság...
Felkiáltunk, buzgón, kérve;
jöjj el, szent, örök Valóság!

Kegyelmedet esdve kérjük...
Nálad szeretet a mérce,
Urunk, Isten, maradj velünk,
s keltsd a jót fel a szívünkbe'.
Bocsássad meg minden vétkünket,
s szerethessünk ismét hűen,
segítsd meg árva népünk,
s ezt megérnünk, elmenőben.

AZ ISTEN ÁLDJON, ESZTER

Pálmay Esztertől búcsúszom, 2003. december 12.

Az Isten áldjon, Eszter...
tudom, még látlak egyszer,
mikor a fény s a jószág,
nem földi kín-valóság
árasztja el a lelked,
és ismét élned enged.

Mikor eljött az óra,
tudjuk, hogy nyugovóra
megbékéltél magaddal,
zsoltáros szívvel, dallal,
s imád felszállt az égre,
hogy megnyugodhass végre.

Amint a mennybe léptél,
hogy erős hittel menjél
útadon véges-végig,
hisz ösvényünk kimért itt,

az Úr kezedet fogta,
s felvitt a csillagokba.

Az Úr megáldott, Eszter!
és többé nem ereszt el.
Fényében él a lelked
és minden földit elvet.
Bár tudjuk, megtart Isten,
nekünk hiányzol itt lenn.

NEM BÚCSÚZOM

Bakonyi Lászlónak utoljára

Akkor megyünk, ha elszólít az Úr,
ha elszakad a kopott, földi húr,
s a hegedűnk már nem szólhat tovább,
mert újabb hűrt csak az Úr Isten ad.

De a lelkünkben újra kél a dal,
új fény világít, élet, diadal.
E fény legyőzte már rég a halált,
s patyolat gyúnyát és új létet ad.

E fény az élet, mely nem veszhet el,
bár meghasad a szívünk, s a kebel
mégis csak jóval, s fénnel lesz teli,
mihelyt az Istent színről ismeri.

Nem búcsúzom, hisz itt maradsz velem,
őreg barátom, bár nem lát szemem...
Egy égi test már rég a földre szállt
és itt legyőzte a bűnt s a halált,

hogy végre tudjuk, hogy az Élet egy,
bár néha kínos, édes égi kegy,
aminek mindég, most is, célja van,
s bár bandukolni látszik, már rohan.

Az ember test-gúnyáját dobja le,
s az örök szellem még küzd ellene,
de az is érzi végre, hogy elég,
mikor az Élet kapujába lép.

Ott várva várja a szent égi Fény,
múltat javító kegyelem s remény.
Ott fogadott el, mert hívtad, az Úr,
és hangszeredre készen várt a húr.

Nem búcsúzom, hisz itt maradsz velem,
öreg barátom – könnyes bár szemem –,
de itt a földön magam siratom,
mert nincs halál, csak élet van, tudom.

A CSILLAGLÁTÓ EMBER

2003 Karácsonyán

Akinek semmi sem szent,
de porban járva itt lent
mégsem mer égre nézni,
az parány voltát érzi.
Éjjel remegve alszik,
s mást kárhoztat napestig,
hogy mért is nem lett gazdag...
Ki nem vet, nem arathat...
Kár, hogy nem jut eszébe,
hogy mindez önnön vétke.

Nincs senki, hogy segítsen?
Reményünk miért nincsen?
Merjünk az égre nézni,
hisz múltunkat idézi,
s mutat egy jobb jövőndőt,
zöldelő hegyet, erdőt,
utat, mit meg kell járnunk,
bár fáradt már a lábunk,
s ha felnézünk az égre,
csillagot látunk végre.

A csillaglátó ember
megbocsát hetvenhétszer,
és küzd a jóért, bátran,
gyakorta önmagával;
küzd, hogy jeleket lásson,
megértsen és csodáljon.
A csillaglátó ember
köztünk is élt nemegyszer,

hogy az Úrhoz vezessen,
s hogy senki el ne vesszen.

Rajta nem győz a gazság,
hisz fényt lát – s ez igazság –
és tudja, e fény – élet,
s az Úr Lelkéből éled.
Szívünkbe száll, ha kérjük,
hisszük, tudjuk, reméljük.
Három ily látó ember
útra kelt, mivel egyszer
látta a fényt, s az utat
megmutatta a csillag.

Messze keletről jöttek
ezek a régi bölcsek,
s önnön szívüket hozták:
aranyat, tömjént, mirrhát,
hogy e földön imádják
a Fényt, az Isten mását,
mert tudták, hogy közénk jó
a megszentelt jövődő,
kegyelemből és ingyen,
mert így rendelte Isten.

Én is nyomukba járok,
mögöttem is határok
húzódnak, százszor tiltón,
s előttem, boldogítón
fénylik egy csodás élet,
miután semmivé lett
e porhüvely... a testem,
amit sosem kerestem,

de a Fényt, ami Lélek,
keresem, amíg élek!

ÚJABB KARÁCSONY

2003 decemberében.

Mindenütt vér van, könny áztatta sár,
az ember mégis új csodára vár.
Csodára, melyből élet születik,
csodára, melyet létre kelt a hit.

Van-e a földön szebb, nagyobb csoda,
mint az új bimbó zsenge rigmusa:
egy verő, új szív? Van-e hatalom,
melynél nagyobbról zenghet a dalom?

Akkor sötét volt, mikor született
a dobogó szív, a szent szeretet,
s a vak sötétből új fény ragyogott,
hogy megmutassa az új holnapot.

A csillag fénye akkor földig ért,
hogy megjelentse, ma az emberért
vált testté Isten s született ide,
és sosem győzhet senki ellene.

Ínség jászlából született e fény:
az erő, szentség, kegyelem, remény:
az Úr, ki minket magához fogad,
s szívünkbe békét, áldást, álmod ad.

Pirkad már újra, múlik a sötét,
s félelmünk álmát csak az tépi szét,
miből az új lét: ember született –
újabb Karácsony, örök szeretet.

AZ ALKUVÁST NEM ISMEREM
2004-2005

ROVÁS

2004 újévén

Beleróttam az Égigérő Fába
nevem, amit csak Isten mondhat el,
és mikor hallom, szívemben a hála,
reménnyel együtt, csendben énekel.

Tudja, hogy Tőled jó, Uram, a hívás,
arcom Reád néz engedelmesen,
s nem mondhat búcsút, se szó, sem sok sírás
mert a szívünkben él a szerelem.

Szeretettel van mindig összekötve,
habár az ég már zordonan dörögne
és nem ígérne sok új holnapot.

Lelkünket régen így alkotta Isten,
és mikor könnyít a földi bilincsen,
tudja, hogy nekünk nagy kincset adott.

POZSONY FELETT

Pozsony felett a Korona ragyog,
büszkén köszöntve az új holnapot,
de inkább újabb századot köszönt,
s amerre ellát, megrezdül a föld.

A váron fehér, ünneplő palást,
amiben várja az új pirkadást...
de míg éntőlem gyászban búcsúzott
oly régen, mára már feltámadott,

és él, mert rajta Korona ragyog,
fényesebb, mint az égi csillagok,
s a fény előtt nincs, nem lehet határ,
jőjj Koronánk, itt oly sok árva vár!

Mert vár a nemzet, s vágyó kezeit
Tefeléd nyújtja! Gyógyítja a hit,
hogy mindőnk felett ismét felragyog
Szent Koronánk és hoz új holnapot.

AKI VELEM TART

Szerződünk újra, nemzetem...
aki nem kész rá, megvetem!
Aki velem tart, s nem henyél,
hegyet mozgat meg, ha remél,
és kezében a munka ég,
hogy mentse, védje az övét,
hogy megteremtse a jövőt,
és teremjen az anyaföld.

Aki velem tart, társam ő:
így rendelte a Teremtő.
Váltsunk valóra álmokat,
bár ehhez vér kell, s áldozat,
de elsősorban hinni kell;
szívünk e hitben égjen el,
mert ez az, ami célba visz,
hiszen az győző csak, aki hisz,
s akit gyávának nem talál
sem élet, sem harc, sem halál.

Fogjunk hát össze! Nélküle
az Atya Isten bús szeme
pillantásával elsöpör...
körülöttünk már zárt a kör.
A nemzetet sírba löki,
ki most védeni nem meri.
Merj hát kiállni, nemzetem,
s ha egytestvér leszel velem,
védjük meg együtt a jövőt,
a bölcsőt és a temetőt!

Védjük a zsenge életet,
a hagyományt, ahogy lehet,
s ha összetartunk, nemzetem,
együtt győzhetünk mindenén.
Megállhatunk és győzhetünk,
mert tudjuk, hogy az Úr velünk!
Jer, álljunk hát helyt, nemzetem...
Az alkuvást nem ismerem.

NE SIRASD HÁT

A gyertyád csonkig égett,
mégsincs sötét. Az élet
elhagyta bár a tested'...
nem vártad be az estét...
s bízva néztél a sírba,
tudtad, hogy meg van írva,
hogy életünk ítélet
és ismét újra éled,
bár létünk éjszakáján,
mikor tántorgunk kábán,
az Egy kezünket fogja,
s felvisz a csillagokba.

Odafent fény az élet,
kegyelem, s nem ítélet.
De itt lent – meg van írva,
ha megtört testtel, sírva
el is bukunk nem egyszer -,
maradhatunk még: ember.
Mihelyt elnyűtt a testünk,
nem lesz nehéz levetnünk,
s széthullik, mint a kéve,
az Úr lába elébe,
s terem belőle élet,
de egy örök: a Lélek.

Ne sirasd hát a testet...
kaptad, bár nem kerested,
mikor egy nyoszolyába
letett egy öreg bába,
és csendesen megáldott,
hogy ültethess virágot,

s tedd szebbé a világot,
hiszen az Isten járt ott.
Ő vezetett a sírig,
Zenittől a Nadírig,
s harmatot szórt a földre,
hogy lábnyomod befödje.

NEM MÚLIK MÁR EL

Zúg már a szél, a zsenge élet
új márciussal újra éled...
A hó elolvadt, sarjú fűszál
mögül az első fecske felszáll.
A nap oly lágyan simít, csókol,
a pára meg száll, száll a tóból.
A köveken gyíkok rohannak...
s a zöld mohán ragyog a harmat.

Ébred a föld. A felhők szárnyán
jön a tavasz... illata kábán
borul virágra, fűre, fára,
a völgyekből az esztenára.
A városra is jut belőle,
bérházból száll a temetőbe,
hogy elmondhassa a világnak:
bimbó fakad, elmúlt a bánat.

Hiszen tavasz van, újabb kezdet
és emberek, akik szeretnek,
uralkodnak majd a világon...
valóság lesz ez és nem álom,
s nem múlik már el soha többé,
nem válik fojtó, szürke köddé,

s azt hirdeti a Mindenségnek,
hogy él az Úr, örök a Lélek!

De itt lent egy vén, csonka gárda,
szerteszóródva a világba
azt reméli, hogy megnyugodhat,
s elringatja a mát a holnap,
azt álmodva, hogy hazatérhet,
levethet minden göncöt, vértet,
s az anyaföldben megnyugodhat,
hol patyolatban jó a holnap.

KOKÁRDÁVAL EURÓPA TORNÁCÁN

A Dunáról ma ködök szállnak,
s a szél susogja a virágnak,
hogy itt, mint rég, csodára várunk,
sóvár szívvel. Hozzád kiáltunk,
teremtő Isten: Add meg nekünk,
hogy ne veszítsük el reményünk,
s legyen erőnk a küzdelemre,
hogy megmaradjunk mindörökre.

Hány mellen van itt még kokárda?
Hány szív maradt, ki hajnaltájba'
elvándorol a múzeumhoz,
és aki lelkén sebet hordoz,
amért reményünk semmivé lett,
amért nektárból lett a méreg,
s akiknek fájnak a holt hősök,
az elnémított hegedősök?

Vannak-e még, kik gátat vetnek
a terpeszkedő idegennek,
mikor földünket bitorolja?
Élethalálharc ez, nem torna.
Vannak-e még, kiknek a véglet
vétek marad, nem cél, sem élet,
bárki is vallja, és csírája
mérges gyümölcsöt terem mára.

Ha van, titokban bontson zászlót
s vessen a vízbe olyan hálót,
ami csodás, mert embert foghat...
s akkor új létet hoz a holnap,
s meghozza a szent szabadságot...
erőt, hitet, s a százszor áldott
szeretetet. De ki kell állnunk
s kokárdával kell hajnalt várunk.

Kokárdát tűzz hát a melledre
s népedért újra szálljál perbe,
hogy országod ne legyen csonka,
ha el is várná Európa!
Higyjél a jogban, szabadságban,
s az élő, örök Igazságban,
s bárhogy vajúdjék Európa,
állj ki, ha talán más habozna!

BÚCSÚZZUNK

Időnk már eljárt, búcsúzzunk el,
s bár harcoltunk, e vén föld elnyel,
de nem tart fogva, s mint madárdal
szállunk virágok illatával.

Az idő eljárt, búcsúznunk kell,
hogy végre, angyali sereggel
repülhessünk a magas égbe,
s ott boruljunk az Úr elébe.

Ott majd bevalljuk minden vétünk,
s bocsánatot Őtőle kérünk,
hisz csak Ő tudja, hogy a lélek
bűnös testünkből újraéled.

LESZ MAJD VÁLASZ

Nemzetemnek utoljára Trianon napján

A forgó örvény egyre gyorsul...
nem enged, húz le, országostul.
Küzdj ellene bénult kezekkel,
megtörten is, ha tudsz, mert elnyel.

Régi csatákon elvéreztél,
új börtön s eszmék rabja lettél,
most meg csalóka örvény vonzott
a mélybe le, mint sok bolondot.

Belátod-e, hogy öl e forgás,
sok idegen közt a feloszlás?

Lásd be, kegyetlen ez a végzet,
imádkozz inkább, hogy túléljed!

Kérd az Urat, mikor az örvény
szívébe szí, mert ez a törvény,
egy bátor tettel szabadulhass,
imádra, hidd, hogy lesz majd válasz!

De elpusztulsz, ha nem teszed meg,
és fiaidból árva gyermek
válik, nem tudva, van-e őse,
és önnönmaga eszelős-e.

Azt tudja csak, hogy csupán szolgál,
s nem vágyhat fel a csillagokba.
De hogyha bátor vagy s cselekszel,
ahogy lehet, úgy nem veszünk el.

Újabb kor jó, mely nem lesz meddő,
s termést hoz majd az új esztendő,
sok vén síron rózsák fakadnak,
és jobb jövődőt hoz a holnap.

HÚEK MARADUNK

Hidd el, hogy lesz még, égi győzelemmel
feltámadás, egy újabb, szent csoda,
új kegyelem, mely mindig élő szellem,
mely véd, szeret és nem hagy el soha!
Szerződünk ismét, mert hasad a hajnal,
hős nemzetem, s ha él bennünk a hit,
felébredünk új, százszor szentelt dallal,
mely élni, várni, győzni megtanít.

Hogy megmenthessük szenvedő hazánkat
munkával, karddal, s vérünkkel, ha kell,
hogy sose éljen szívünkben a bánat
és hogy az Istent sose hagyjuk el.
Hogy beválthassuk, akárhogy is essék,
eskünk szavát, hogy húek maradunk,
hogy unokáink népüket szeressék,
ha messzi délen árvák is vagyunk.

TE SE ÍGY AKARTAD

2004. Szent István napján

Jól tudom, István Úr, Te se így akartad,
hogy bús temetőkre hulljon le a harmat,
sok elhajtott magra, lankadó erőre,
kiállni se képes, őszbe hajló főre.

Talán nem is harmat, ami most hull... már dér...
szomorú fejekre megfelelő cégér...
görnyedő vállakon szakadt már a köntös...
vesztett csaták után házunk romja füstös.

Elesett vitéznek kicsorbult a kardja,
vértől rozsdás élet földanyánk takarja...
fehérlő csontjait ringatja az álom,
de a lelke túl szállt e sáros világon.

Aki nem esett el, bujdosik a balga,
s bujdosó vitéznek elveszett a kardja,
ajkán halk az ének, duruzsol a dallam,
és csak ébredésről tud dalolni, halkan.

Sír a sötét éjről, világ elejéről,
könnyel megöntözött, öthangú zenéről.
Aztán felrikolt, mert felrázza a lélek,
hála legyen érte az ősi zenének.

S a fölébredt dallal fölébred az ember,
szélbe rikolt, amit eddig senki sem mer,
és felkél a sárból, meg sok régi sírből
felkelti a hívás, s öröm lesz a kínból.

“Segíts, Uram”, így szól, „Adj erőt a karnak,
fiaid e földön még élni akarnak!”

Adj erőt, hogy mindig megálljunk a vártán,
s Veled lehessünk, hogy ne maradjunk árván.

Tudom, István Úr, Te is így imádkoztál,
magad marcangolva, messzi a nagy pusztán,
s mikor beláttad, hogy öreg tested gyöngé,
mentetted mit lehet – az idegen földre.

Onnét jött az élet... s mikor visszatértél,
holt Imre helyébe rokon herceg lépett,
hogy megmentse az ős Árpád-nemzetséget,
ármány elől futott résszel az egészet.

István Úr, bocsáss meg, nem mind megyünk vissza,
bár oly sokunk szomját nem csillapíthatja
idegen folyóvíz, idegen ég alatt,
s fáj, hogy sokunk csontja e sós földben marad.

De a föld alatt is otthonról álmodik,
Kárpátok ölére elröpíti a hit,
s délceg táltos-lován hazafelé vágat...
Mentsd meg, Uram Isten, elhagyott hazánkat!

SZÜLETÉSNAPODRA

Szabolcsnak

Öregszünk, látod, kedves, jó öcsém...
Nem járunk már a világ kezdetén
és lassan őszül ritkuló hajunk,
de mégis újat s szépet akarunk.

Egy régi földről jöttünk mind ide,
mivel nem tudta soha senki se
Pápán, hogy délen száraz, sós a föld,
mely annyi álmod, vágyat már megölt.

De adott újabb s szabad életet,
mit megbecsülnünk csak szívből lehet...
s világot járva telt az életünk,
titkon remélve, hogy visszamegyünk.

De a homokban mély lett a gyökér
és bár az ember lelke esdve kér,
hogy oda térjen, ahol született,
visszatartja a család, szeretet.

Köti a gyermek meg az unokák,
s a temető, mely hűvös nyugtot ad.
De Te szabad vagy és bátran repülsz,
amint az álmok táltosára ülsz.

Kívánunk boldog születésnapot:
hogy ne lehessen többé bánatod,
ne kelljen futnod, s vágynod sem soha,
maradj itt bátran, nem vagy mostoha!

De, hogyha mégis haza hív szived
s egy régi dallam, csendesen vigyed
s érezd, hogy délen is vár rád a föld,
és várják, hogy a könnyük letöröld.

PHILEMON ÉS BAUCIS IMÁDSÁGA

Áldunk, hogy adtál örök folytatást,
verő szívet és létet, mely csodás,
hajnalt, amelyből felmerül a nap,
hogy ragyogjon a kéklő ég alatt,
hogy megtaláljuk Feléd az utat...

Köszönjük annyi, bő áldásodat,
s hogy nem ragadtak el a vágy-lovak,
hogy adtál nyugtot, kegyelmet megint,
és hogy szivünkben most is él a hit,
s szeretni, adni, várni megtanít.

Maradj velünk ma, Hozzád fordulunk,
hisz lassan éltünk végéhez jutunk.
Kérjük, maradjon bennünk még erő,
habár az árnyunk lassan nagyra nő,
s elmúlt felettünk már a nagy idő!

Add, hogy megálljuk végig a helyünk,
s ne féljünk, mikor egyszer elmegyünk,
de adjunk hálát minden életért,
s hogy ne hiába hulljon már a vér
a százszor csonka, magyar nemzetért!

FELÉD REPÜL

Ha néha napján meg-megáll a szívem
s ismét megindul lassacskán megint,
Feléd repül a csillagfényes égen,
hogy elfeledje a sok földi kint;
amint kinyújtott, görcsös ujjaimmal
az égbe markol mind a két kezem,
bárcsak elérne, hogy ha kell, úgy kinnal,
s Nálad lehessenek, Uram, Istenem.

Oly lassan ver már, csendesen morajlik,
és nincsen benne új melódia,
csak régi van és mint a patak hangzik,
hűen csobogva, mint hegyek dala.
Aztán kiszárad az utolsó csepp is...
nem dobog többé, mert megfáradott...
Megtörött fényű, elkopott kaláris,
hisz álma elszállt, vagy tán már halott.

Hogy mikor szólít csendesen a hangod,
azt csupán csak Te, Istenem, tudod...
akkor megkondul bennem a harangod
s érzem, hogy ezt a harcost szólítod.
Maradjál velem most és mindörökké,
hogy el ne essek élttem alkonyán...
változtasd testem létet termő röggé,
s lelkem sugárrá sötét éjszakán.

SOHA SINCS KÉSŐN

Szabó Bandinak

Belehördül az éjszakába
a fájdalom s a jaj magánya,
az égő könny, vagy tán varázslat,
szemből és szívből egyre árad,
s későn bár, mégis kér kegyelmet...
a kemény szív egyszercsak enged.

Soha sincs későn könnyet sírni
s a kibírhatatlant kibírni.
Soha sincs későn imádkozni,
s mikor már testünk elnyúlt holmi,
belátnunk – bár rövidre mérték –,
hogyan életünkben mi az érték.

Tudd, hogy bár régtől sok a vétünk,
az Úr Jézus meghalt miértünk,
s megmutatta, hogy nincsen vége,
amikor elhí innen végre,
mert odaát ébred az élet...
s a sír porából újraéled.

NÉHA CSAK NEVETNEM NEHÉZ

Ha bentről nehezen szakad fel
és fátylas is a kába szó,
s nem rikolt együtt a szelekkel,
még akkor sem, ha biztató,
mégis, mint földi őrzőangyalt,
Temelléd rendelt rég az Úr,
s azért adott szívembe még dalt,
hogy Néked zengjen bent a húr
erőről, szépről, jobb jövőről,
még akkor is, ha nehezen
sikerül sokszor mosolyognom,
s mint sziklákban a hegyeken,
néha megrendül bent az élet,
noha úgy tűnik, hogy kemény,
mégis elporlad... s újra éled,
mint új kő, vagy egy költemény,
vagy meg se hal, örökké élve
segít s éleszti a reményt...
Mit lehet szólnod ily zenére,
ha a sötétbe hoz ma fényt?

Ilyenkor magamra haragszom,
hogy nincs ma már elég erőm,
és ráncba görcsösül az arcom,
mint szürke kéreg vén fenyőn,
és nem sikerül gyengéd szemmel,
s értő lélekkel nézni Rád,
s leszednem Néked s tennem elébed
minden virágzó orgonát.
Hidd el, nem vagyok borúlátó...
néha csak nevetnem nehéz,

mikor tudom, hogy vén, varázsló
szívem ma már a múltba néz.

PÁVA

Czira Zsolt emlékére, Évának,
egy hangverseny műsor margójára,
2004. szeptember 16.

A tolla fényes, tarka, drága,
és büszkén lépkedik a páva,
de belül sír, hiszen búcsúztat,
felénk int, meg a csillagoknak,
szomorún és az égre nézve,
bohó múltunkat megidézve,
hangját vesztetten, mégse gondban,
szívében tán mindentudóan.

A tánca lassú, méltóságos,
egyedül lüktet, mégis páros
aki csak járja, s szeme könnyes,
ha a lelkében él a kedves,
s múltba ringatja, fájó szívvel
éjszakánként, és hogyha felkel
a messziből az újabb holnap,
egyszer a páva megnyugodhat.

Ha felsír Ravel halk „Paván”-ja,
mint ma a déli éjszakába,
rád gondolok, és mindig látom
mosolygós arcod, hű barátom,
még akkor is, ha ez a dallam
elszomorít ma s minden nappal,

s míg viseljük az élet-terhet,
oly jó, hogy mindig emlékeztet.

MÉRT VAN

Mért van, hogy bár rég fáradt már a testem,
várva, mikor kell végtére elesnem,
s mikor szólítasz, tán a széllal, halkan,
míg fázva lépek itt lent az avarban,
mégis itt tartasz, amíg mások mennek...
társául tán a vándor fellegeknek,
hogy ne kérdezzem mindég, hogy miért is,
inkább tegyek már, amit lehet, én is.

Tudom, feléd szállt álmomban a lelkem,
és mikor reggel új munkába kezdtem,
a meleg fénnel visszaküldted hozzám,
hogy munkálkodjék, csak Tebenned bízván,
újat teremtve, ápolva a régit:
erőssé téve, mit a kezem épít,
jó szívvel, szóval, erős akarattal...
és ha dologban találna a hajnal,
megtudjam, hogy rég s most is érdemes volt
élnie annak, ki a jóért harcolt.

ÉVFORDULÓ

Zeöld Károlynak, 90 éves születésnapjára,
2004. október 8-án

Szép asszony régen hívott úgy, hogy „édes”,
de nemhiába lett kilencvenéves
szürke szemednek pajkos villanása:
jég alatt égő kő talán a mása,
vagy a művészet szent, örök varázsa.

Köszönjük mélyen, tisztán zengő hangod,
amit búgattál mint érző harangot.
Köszönjük azt is, hogy mindig csak adtál,
ha üres is lett ettől már a kaptár,
és érte néha még pelyvát se kaptál.

Köszönjük vállalt, sok önkéntes harcod,
s hogy megosztottad velünk a kudarcot,
népünkért küzdve, soha fel nem adva,
ígét vetettél, s ha az Úr akarja,
népünket védi az Ő erős karja.

Köszöni szódat sok-sok versfaragó,
hangodtól bűvölt, felrázott hallgató,
hisz a lélekbe titokban behatol,
s a szívekben már hangosan zakatol,
ha szerelemről s szabadságról dalol.

Kár, hogy oly ritkán halljuk már a szódat,
pedig új vers még – bár ritkán – adódhat...
Legyen az élted boldogsággal tele,
hiszen még soká szólanod kellene...
Soká éltesen őseink Istene.

HITBŐL PEDIG

Az ősz úgy fáj, és didereg a lelkem,
száradt barázdán megremeg a szél,
húsomba mar, mint testet vesztett szellem,
s múltam helyett csak kínomról beszél.

Nem hull a hó még... őszirózsa nyílik
s rázza a szél vén, kócos üstökét.
Alatta tépett szirmaitól fénylik
a föld, s a lombját orkán tépi szét.

De a szabadság mégis kivirágzik...
Átlótt sziven már vér-szegfű virít...
Tudjuk, hogy mégis lesz majd jobb világ itt,
mikor a vérből feltámad a hit.

A hitből pedig kikel a szabadság,
új, jobb világ és szebb, igaz jövő,
amiben nem lesz többé soha rabság,
s ahol csak hőst rejt minden temető.

MÉLY ÁLMAIMBAN

Mély álmaimban szólított az Isten,
s veríték-gyöngyös lett a homlokom,
mikor szólított, és e test-bilincsben
remegett szívem... Hogy mért, nem tudom.

Amikor szólott, zöld erdőben jártam,
nyugtót keresve a fenyők között
fáradt testemnek. Alig vitt a lábam,
s vártam, hogy elnyel majd a szürke köd.

Amint hallottam, megkövülten álltam,
nem tudtam többé még csak sírni se.
Éreztem, gyengébb ember nincsen nálam
mikor megszólalt az Úr szelleme:

„Ha nem bánod, hogy porrá váljék minden,
megfáradt testtel borulj le a földre,
és ha nem látsz túl a nyugalom-kincsen,
ne bándd, hogy megtört maradsz mindörökre.

Ne bándd, hogy csendben kiszáradnak fáid,
s gyümölcs helyett csak tüskéket teremnek,
s hogy ne legyen jobb, szabadabb világ itt,
és villám magja lesz a fellegeknek.

Ne bándd, hogy fentről csak vér-harmat hullik,
hogy reng, morajlik már a föld alattad...
hogy nincs szabadság... csupán annak látszik...
nincsen, mert gyöngén, de mégis eladtad.

Nyugalmat vártál – cselekedjék más is –
mondtad, s a tollad kihullott kezedből...

Ragadd meg ismét, sose legyél áspis,
s rengesd a bálványt, amíg végre megdől.

Légy bátor harcos, míg elmegyek érted,
ne add fel harcod, bármi ára van,
és akkor, bátran küzdve, amint kérted,
nem küldök érted... elmegyek magam!”

Napsugár csókolt, már hasadt a hajnal,
szívem dörömbölt bordáim mögött...
új napra ébredt a természet, dallal
és ismét áldott fénybe öltözött.

És felébredve kézbe vettem tollam,
hogy áldást rójak a nap szélire,
s hogy felkiáltsak, hisz eddig csak szóltam:
Hozd, Uram, Isten, – mert kész a lelkem –,
szabadságunkat e vén földre le!

BARÁTAIMNAK

Hányan maradtunk, sok vad év után is,
mint szikkadt földre ledobott kaláris?
Kopottan, csonkán, meghajlott gerinccel,
de élünk, s hisszük, új napunk még felkel.

Hisszük és várjuk, jó az égi harmat,
s hervadt virágunk mást nem is akarhat,
mint kivirulni, emelt fővel, ismét,
ha levetettük por-testünk bilincseit.

Fogyunk, mert ezt így rendelte az Isten,
s munkánk végeztén több dolgunk már nincsen,
de az új évnek úgy nézünk elébe,
mintha az tőlünk új tetteket kérne.

Megyünk előre, fáradtan, de dallal,
a lelkünk bátor, s képzeletünk nyargal,
és a jövő év akármit is hozna,
egyszer elérünk majd a csillagokba.

Addig is áldjon mindnyájunkat Isten.
Erősítsen meg akarattal s hittel,
hogy megharcoljuk minden egyes harcunk,
és ne legyen ma és sosem kudarcunk.

ÚGY DÜBÖRÖG

Úgy dübörög fejemben
a fájó semmiség ma,
de lüktető szemekkel
vergődő szívem néma.

Elég a kínból s örvény
ragadta szédülésből...
de tudom, ez a törvény
és baj les a sötétből.

Bár les, csak arra vágyom,
hogy szemem legyen tiszta,
hogy lássam a határon
túlról mint térünk vissza.

Bátran és bízva nézzünk
önnön magunk szemébe,
amikor haza térünk,
s az Úrhoz érünk, végre.

Ha visszaküld az Isten,
ad újabb reménységet,
melynél jobb fegyver nincsen,
és megáld engem s téged.

ON THE LAKE

In memory of Betty Joan Longmore SRC,
Thursday, 18 November 2004.

When leaving us, the breeze was dry,
cikadas sang their lullaby,
the lake was steely, calmly blue,
like phantom's mantle, friendly, true –
and far, beyond the tired hills
your soul gathered some daffodils
and wandered towards brighter lights,
where life will ask and love replies.

Past open, weeping window-sills,
so far beyond the lilac hills,
your spirit rose and left its cell
and heard our feeble fare-well bell
when leaving us, so full of light,
birdsong and fragrance, grace and might,
while bushes whispered as you went
and birds have wept with their crests bent.

In yonder-land there is new light,
with wisdom rich and good-will rife,
so don't look back, as those, who love,
will be with you here and above.
And when we breathe the evening air,
we all are in our Maker's care.
Don't wave fare-well – a new beginning
comes with each bird-song and new stirring.

HAZA NÉLKÜL NINCSEN ÉLET

Az ember fagytól veres kézzel...
hangos torokkal, dühös ésszel
üvölti, hol van itt szabadság?
Csak csalás van és örök rabság!

Az ember, mert nem úgy hisz mint te,
gyűlölve üldöz. – Eleinte
talán azt hitted, hogy türelmes,
pedig csaló, vad, veszedelmes.

Tán te se vagy, nem is voltál más,
s ha gyomrodban a hangos korgás
jelzi, nem ettél napok óta,
akkor a szádban vad a nóta.

És ha elvették a hazádat,
lelked gátat dönt és túlárad,
s nem nézed, hogyan veszed vissza,
csak visszavedd, a célod tiszta!

Ha belehalsz is, megkísérled,
hisz Haza nélkül nincsen élet,
és felkiáltasz, fel az égre:
„Adjad hazánkat vissza végre!”

Az Istent kérded, mi a vétked?
Tán nem élsz úgy, ahogy ígérted...
mért félsz, mért fájó minden lépés,
sikertelenség, múltba nézés?

Az Istent kérded, s válaszol rá,
hisz a lelkéből váltál porrá,

és azt mondja: „ki fél, az elvesz,
ne félj hát, s legyél lelkedben kész,

s kövesd a törvényt hívő szívvel,
amiben kétely s bosszú nincsen.
Törjél a célra emelt fővel,
sziklára építs, s napod fölkel.

Akkor te, ember, győzhetsz újra
s felkerülhetsz a csillagokba.
Magad felett győzz, és meglátod:
nincs ellenséged, csak barátod!

Az égben meg a helyed készen...
álljál ki hát, bátran, merészen,
és győzni fogsz, mert meg van írva:
hogy győz, kinek a szíve tiszta.”

TESTET ÖLT A HIT

Ha egyszer, bűnünk ellenére eljön,
s megáll a fény az istálló felett,
igazság s béke lesz ezen a földön,
hogy érezhessük, hogy az Úr szeret,
akkor szívünkbe elér a Karácsony,
a fény közénk, a földre érkezik,
s a megnyílt égből, tudjuk, hogy nem álom,
lelkünkbe száll és testet ölt a hit.

Szent Fény, jövel, hisz olyan régen várunk,
teljesüljék be e nagy, szent csoda.
Legyen tavasz majd egyszer végre nálunk
s ne sújtson többé Isten ostora.
A magas Égből alászállt a Lélek,
s fényttestet öltve utat mutatott.
Mondd hát, testvérem, bátran azt, hogy „élek”,
s utam végeztén csak testem halott.

Karácsony hozta azt, hogy mégis élünk,
hogy végre egyszer fordul a kerék,
s ha valamit is erős hittel kérünk,
megkapja majd... egy újabb nemzedék...
Talán mi nem, mert gyenge még a szívünk,
ami soha meg nem bocsátható,
de hogy ha kérőn fel az Égre nézünk,
új patyolatba ölti majd a hó!

ÁLLJ KI!

A népszavazásra biztatóul.

Nem látod még, hogy nem lehet
préselni új szőlőlevet,
ha termés nincs, és nincs szüret?
Nem látod, hogy nem érdemes
azt hinni csak, mi kellemes,
mert öncsalásod kiderül,
ha nem állasz helyt emberül...
Minek halasztani tovább?
Mi szíveden, azt mondja szád...
Töltsd ki a voksos cédulát!
Magunkért állunk sorba most,
hogy egyszer végre már lemosd,
népem, a régmúlt bűneit...
másként az Isten nem segít,
és béred lesz az elnyomás...
mert lásd, nem jöhet változás,
új kenyér, ha nincs aratás.

Állj ki, szavad legyen merész–
nem sikerülhet ez, ha félsz
és légy már végre harcra kész!
Ne félj, hogy jön a pusztulás,
mely mindig öl és sírba ás.
De hogyha mégis gyáva vagy,
még az Isten is cserbe hagy.
Ne félj, bár messze reng a föld,
s nincsen hatalmad, hogy megöld,
sem arra nincs, hogy menekülj,
vagy kedvenc palánkodra ülj,
várva, ki győz, s ki bukik el

küzdve az Isten Lelkivel:
A nyugat vagy a vörös vész,
mely máig él? Legyél merész,
válassz, s mindig előre nézz!

Győzünk, ha most nem hallgatunk,
s ha küzdve, mégis elbukunk,
új harcra hív a bánatunk,
hisz megtettük, amit tudunk.
És akkor magához ölel,
s úgy visz, repül a mennybe fel
egy sasmadár, a szent turul,
csak hidd és várjad konokul,
s az Úrnak énekeld dalát,
és akkor győzedelmet ad,
mert szeret, áld és megbocsát.

REPÜL A NEHÉZ KŐ

2004. december 5.

Odahaza még a népszavazás előestéje van

Repül a nehéz kő, lehullik az égből,
ilyen volt a sorsa már az elejétől
szegény magyaroknak, és hogyha haboznak,
rongyos ruhájukból s mindenből kikopnak,
és sohasem jutnak fel a magas Égbe,
s nem borulhatnak le az Isten elébe
segedelmet kérve, szabadulást várva,
éhesen, megtörve, mint elhagyott árva.
Félnek önmaguktól és a jövődtől,
attól tartanak, hogy még az ég is ránkdől.
Nem tudják, hogy mindőnk erősnek született,
amihez csak hit kell, imádság s szeretet.

Szólj! Hol vagy, Testvérem? Álljál most ki, kérem.
A jobb, szebb jövődt megvettük már régen,
munkával, fegyverrel és tengernyi véren!
Ne add fel hát harcod sohasem egészen,
mert már megnyikordult az élet kereke,
és fordulnak lassan a csillagok vele,
hiszen győznünk kell már, és szent kegyelem vár,
ha ajkunkról szól a százszor elsírt zsoltár,
hogy „Tebenned bízunk eleitől fogva”,
s elragad a Lélek, fel a csillagokba.
Higyjél az Istenben és bízz önmagadba,
s becsüld meg, mit netán az Úr Isten adna!

ÁLMOMBAN, KARÁCSONYKOR

2004. Karácsonyváróban

Álmomban, Karácsonykor
oly puhán hull a hó.
Álmomban, Karácsonykor
minden oly biztató.

Csillag fénylik a mennyben,
alatta földi csendben
felhangzik a zsolozsma,
a hangját szellő hozza
a Mennyekből idáig,
és lelkünkben világít.
E dal nem marad árva,
lelkünk benső zugába,
mert angyalok dalolnak
arról, hogy jó a holnap,
s az Isten szeret minket,
s a fényt hordozó kincset
elküldte, le a földre,
hogy kövessük örökre.

Oly régen, Karácsonykor
a fegyverek dörögtek...
elesett oly sok bátor,
s vér áztatta a földet.

Most veri a világot
az Úr, s bár csodát látott
az ember, öldököl még...
ezért fáj oly sok emlék.
S mégis az égre néztem,

szomorúan s merészen,
egy jobb jövődőt várva...
Nem küldhette hiába
az Úr a fényességet,
ki jót hozott és szépet,
igaz szót, megbocsátást,
mindenikőnknek áldást,
akkor is, ha nem értjük,
bármennyire is kérjük.

Ma, ébren, Karácsonykor
nincs már itt hó a földön,
de erdők tüze lángol,
s foltos szívem dörömböl.

EZT ÁLMODTAM

2004. december 5-6.
az otthoni népszavazás éjjelén...

Álmomban lehullott egy üstökös csillag,
remény volt a neve, s várta, hogy megvirrad.
De a föld megcsalta, tán el is feledte,
a nép megtagadta, bár élni szeretne.
Meghasadt a szíve, úgy fájt a kudarca,
hisz a fényből jött, és készen volt a harcra.
De félrevezették, s mint rég elnyűtt kellék,
semmibe se véve, durván elvetették.

„Nem kellesz minékünk, ha fénylesz is, csillag,
kiszáradt gyökérből úgysem terem új mag...
Félünk, bár ne lenne gond és felelősség
akkor se, ha ára netalán az egység...

Maradjunk önkéntes, százszor megvert szolgák,
s tegyünk úgy, amint azt új uraink mondják...
Félünk az élettől, bár talán csak álom...
s át se merünk nézni a csonka határon.”

Mégis, árva csillag, amott túl már virrad...
kelj ki a sírodból, s új törvényed írd!
Bár sok jele nincsen, van ki szeret téged,
s ha kell, önmagunkkal is megküzdünk érted.
Sokan cserben hagytak, bár kértél, hörögve...
szégyenünkben kezünk szorul csak öködbe...
Elmúlhat-e egyszer e kegyetlen álom?
Bárcsak átnyúlhatna kezünk a határon!

KARÁCSONY 2004-BEN

Északon tél van és sötét,
s az önzés átka tépi szét
a jót, a szépet és nemest...
és béke sincs, azt ne keresd.
Uralkodik a vész s a rossz,
a hatalom már eloroz
mindent, amiért élni jó,
s lassan beföd mindent a hó!

Délen meg nyár van, perzselő
tűz, de a csillag erre jó,
hogy ne legyen az éjszaka
olyan sötét, bár mostoha.
A déli ég is vaksötét,
s e sötétséget tépi szét
a fény százszor szent csillaga,
s belőle szól az Úr szava.

Mikor elnyelné a sötét
az embert és szakadt szívét,
megszólalnak az angyalok,
mondván: a lélek nem halott...
s ha él szivünkben a remény,
hogy ma leszáll az égi fény,
a sötétségből kivezet
a szent, isteni szeretet.

VÉGÍTÉLET

2004 ó évében.

Izzál, parázs, a hegyek vemhiben,
erőd ha nincs, az Úrtól kérjed el...
Törj fel a mélyből egy vak éjszaka,
mikor tajtékkal szól az Úr szava...
rengj hát, te föld, pusztítva zúgj, te ár,
nincsen kiút és meghal a határ.

Az Úr megannyi népet eltipor...
a vesztük véres, vad halotti tor,
vihar utáni, fájó némaság,
elmúlt tavasz, kitépett vadvirág...
Úgy fojtogat a gyilkos, szürke köd,
élőt és holtat lassacskán beföd.

Aztán keményen megrendül a föld...
pokol hordái hirdetik, hogy: öld!
s vértől piros a rengő hegy s a sár.
De ember-létünk megváltásra vár,
s vágyva rohan a reménység felé,
tudva, a holnap mégis Istené!

Ránk virrad lassan a kor hajnala,
e kint ígérő, földi mostoha...,
de mégis, lassan éled a határ,
s e pusztulásból Isten haza vár,
bár megkínzott a vész, zsarátnokok,
velünk az Úr és el sosem hagyott!

Küzdjél hát, ember, ha a félelem
nem futamít meg, harcoljál velem,

hogy visszakaphasd, ami a tiéd,
s törjék bilincsed végre szerteszét.
Legyél szabad és a kék ég alatt
tán nem lesz nálad senki boldogabb.

NEM VÉLETLEN

2004 ó évében

Megállt a síró, fáradt, déli szél,
és görcsbe dermedt a tengerfenék...
Hullám se mozdult, a víz tán nem él,
s színén pihent a türkisz-arcú ég.
Aztán kitört a tűz a föld alól,
mint vizek mélyén dörgő robbanás...
hullám taraja az égbe hatol,
és elsodor az űrült pusztulás.

Büntet az Isten, elsodor a víz...
sok megmaradtnak nincs mit innia,
bár dől a zápor... Van-e aki hisz,
s tudja-e, mért halt meg Isten fia?
A vész hatalmas. Százötvenezer
halt meg egy éjjel és egy nap alatt...
A világ borzad és csak félni mer,
s vétkét tompítja azzal, amit ad.

A vén természet megmozdult alant,
de akad, ki az Úrnak rója fel
ön-büntetését, vagy fájó kaland
és véletlen van csak és végtelen?
De nem emlékszik sok régi pimasz,
amikor ennyi volt az áldozat

egy bombától, jaj, nem véletlen az,
s ma sincs segítség a kék ég alatt.

MADÁR SE SZÓL MÁR

Mindenki várja,
hogy tenger árja
megint a partnak
ront, és ugatnak
a vész kutyái...
s elveszhet bárki.
A föld már mozdul,
halk jajjal mordul,
de a szél hallgat.
Mi mást akarhat,
mint megpihenni
és elfeledni,
hogy tegnap vész volt
és annyi megholt!

A csillagokban
egy fény se lobban.
Madár se szól már
az erdő lombján.
Ezer mecsetbe
sírni szeretne
százezer ember,
de szíve nem ver.
Az őrült árral
a halál szárnyal,
hogy eltemesse,
mély sírba vesse

a gyenge embert,
kit tegnap megvert.

Ezernyi halva,
tömegsírokba
taszítva ég el,
s e nemzedékkel
elpusztult minden,
kegyelem nincsen.
Holt rom maradt csak,
s fájdalmas holnap.

Kitépett pálmák
a halált várják,
mindenki béna,
szenved, alélva,
és sír a lelke,
nyugtót keresve.
Az új vészt várják
gazdagok s páriák...
de jön-e hajnal,
mit madárdallal,
s vajon kacajjal
zeng-e az élet,
mikor feléled?

Várjunk-e mára
az új csodára?
Hisszük, hogy eljön...
s a pusztá földből
kikél az élet
és újra éled,
ha buzgón kérjük,
hisszük, reméljük:

ha szívünk tiszta,
az Úrban bízva
az Égre nézünk,
s kegyelmet kérünk.

ŐSZI LEVELEK

Csak akkor hull le az őszi levél,
ha a viharban letépi a szél,
vagy elengedte az élő gallyat,
mert megfáradt és mást nem akarhat.
Lent betakarja a nedves moha,
nem úgy, mint irigy, gonosz mostoha,
de mint anya, hogy elringassa végre,
és föld legyen az erdő közepébe.

Őszi levélként pompáztunk minden,
de mára kedvünk sem erőnk nincsen,
bár hitünk él és van még reményünk –
mert kör az élet, s mi benne élünk –,
csak azt nem értjük, hogy mért nincs vége,
s elmúltával mért az elejére
jutunk megint, s bár lehullunk a porba,
e porból mért száll fény a csillagokba?

KÖSZÖNÖM ISMÉT

Hányszor botlottam, hányszor estem,
mégis felálltam és kerestem
újabb megoldást, új kegyelmet,
melyben a vétkem görcsbe dermed,

s kiléphetek belőle bátran,
egyszer – tán patyolat ruhában.

Hányszor köszöntem Néked buzgón,
Istenem, mikor facsarítón
megrázta szívemet a markod,
hogyan elértem a túlsó partot,
s úgy rendelted, hogy megmaradjak,
szemébe nézve minden bajnak.

Köszönöm ismét, hajtott fővel,
érdemelten megdobva kővel,
a kegyelmet, mit ma is adtál,
s hogy tele van mézzel a kaptár.
Engedd, hogy útjaidon járjak,
s hogy Hozzád szálljak, adjál szárnyat.

Köszönöm.

AZ ÉLETET TÁN SOSE KÉRTEM

Feleségemnek,
Szent Bálint napjára

Hörögve szívta be a mellem,
s a levegővel szerteküldtem
a szent erőt, mellyel a lélek
betör a testbe, melyben élek,
hogy tegyen, míg inaim bírják,
s ne féljem az elmúlás kínját.

Panaszkodni már nincsen kedvem,
ami ma fáj még, az a testem,
mivel már nyugalomra vágyik,
remélve, hogy lesz jobb világ itt,
több szeretet és megbocsátás,
új élet, s benne örök áldás.

Az életet tán sose kértem,
de mégis volt, ki meghalt értem,
s ön-életét kéretlen adta,
hogy ne legyek örökké szolga,
hogy terhem hű emberként hordjam
a földön és a csillagokban.

Az életet tán sose kértem,
mégis van, aki él még értem,
a lázas arcom megsimítja,
s velem az élet vizét issza.
Köszönetet mondok ma érte,
s hálával nézek a szemébe.

EGY BESZÉLGETÉS MARGÓJÁRA

Más ínségében adjál,
ha kong is már a kaptár,
s a fényes arcú Isten
könnyít majd a bilincsen
és megszabadít téged,
ha van hited s reményed,
s nem leszel többé csonka,
mások keresztjét hordva.

Ha nehéz is már, jót tégy...
ne azért, hogyha elmégy,
könnyebb legyen az utad,
amint azt rég tanultad,
de azért, mert jót tenni,
úgy, hogy ne tudja senki,
jó érzés, és a lélek
ilyenkor mondja: élek!

Az égig érő fával
ima száll fel s madárdal,
s az égből választ hoz ma
az embernek a porba,
mely arra biztat... küzdjél
a néped igazáér,
s ha kell, érette élj még...
Uram, én így szeretnék!

TÖRVÉNY

Széljegyzet

Csillagporból gyúrt test – célra adott élet –,
ha megteszed, áldás, hogyha nem, ítélet.
Célokért születünk és nem is lehetne
levetnünk, míg nem hív az Ég fejedelme,
hogy dolgunk végeztén újabb munkát adjon,
s puszták homokjából új virág fakadjon.

Fönt, a magas égen tenger csillag fénylik,
közöttük is fény van – bár távcsővel mérik.
Ott fönt igazság van, s az igazság fényes,
de ez az igazság itt lent is érvényes,
mert törvény csak egy van, az Isten törvénye,
majd az emberi ész is belátja végre.

Amíg be nem látja, addig hiú, büszke,
önmagával sokszor árván, kínban küzdve,
de hogyha megérzi, nem fut már a lába,
szíve is alig ver, az agya is kába,
leküld az Úr Isten egy hű angyalt érte,
s magához öleli, megbocsátva, végre.

AZ ÚR ÜZEN A CSILLAGOKKAL

Még hull a hó,
de már tavaszra, fényre várunk,
mert bódító,
s belőle kél a szabadságunk.
E szent tavasz
hirdeti, hogy van újabb élet,
és hogy igaz
a benne rejlő szent ígélet:
Hit s szeretet
győz végre vészen és halálon,
s ez a keret
egy képet rejt, mely mégis három.

Jövel közénk,
Te, tavaszt hordó Égi Nagyság,
így lesz miénk
az újabb élet s a szabadság.
A Mennyből fent
az Úr üzen a csillagokkal,
s lelkünkbe bent
a szabadság e fényes angyal,
szabadság, mit
nem vehet már el soha senki,
mert megtanít,
hogy kell szeretni, hinni s bízni.

EGY KÍNAI VERS MARGÓJÁRA

Szabó Ricsinek, válaszul,
2005. március 15.

„Keserűn siratom
a hulló virágot”,
a sziromképp hervadt,
megkopott világot;
a végtelen égnek
sok hulló csillagát,
s minden hőst, ki másért
feláldozta magát.

Keserűn siratom
régi szabadságunk,
éltük adták érte
sokan... nem volt másunk...
Hittünk a jövőben,
a jóban, a szépben,
mégis koncul dobtak,
eladtak egészen.

De szabadság nem kelt
a holtak véréből,
csak urat váltottunk,
s undok vált a szépből.
Eladtuk magunkat,
megtörött derékkal,
s elhittük, hogy másként
a nemzetünk meghal.

Nem bíztunk magunkban,
nem szeretünk tisztán,

az Úrban sem hittünk,
erejében bízván.
Nézd el, Uram, Isten,
gyengeségünk vétkét,
és adj szabadságot,
mint őseink kérték.

TEMETÉSEN

Karol Vojtyla emlékére. 2005. április 8. Protestánsként
lélekben Rómában egy emberórási temetésén.

Mikor vállalta, hogy megáll a vártán
s önmagát adja mások vétkiért,
remélte, hogy győz, akkor is, ha árván
mártírhálál lesz tettiért a bér.

Vitte az Igét, világszerte hordta,
s az Úr helyett szólt: „győz a szeretet!”,
és újra élve kenyérbe és borba,
Jézus Úr hívott minden nemzetet.

Mikor a testét százszor összetörték,
és fegyver tépett vérző szerveket...
körülte szürkén kavargott a körkép,
szenvedésében minket szeretett.

A jóért küzdött... hogy éljen az ember,
mint Isten képe, békében tovább,
s ne kelljen járjon,... félve; „Isten megver”
se Kanosszát, se örök Golgotát.

Szabad legyen, és ne vigye a bűnre
sem kísértés, sem kín, sem gyűlölet.
Szessen inkább, s ültessen a földbe
konkoly helyett dús, termő kertet.

Jár-e szabadság, ha igazság nincsen
és közben elvész a szent szeretet?
Oly emberség kell, mit nem lehet kincsen
megvenni, de mit mindenki szeret.

Oly szabadság kell, mely testi és lelki,
s szegletköve a hűség és család,
mely Isten útját tudja még követni,
és együtt jár meg minden Golgotát.

Hirdette ezt, míg a világot járta
és megszenvedte sok kín iszonyát,
miközben Jézus Urunk szavát várta,
hogy elszólítsa fáradt harcosát.

Mikor a láb már nem hordja a lelket,
mikor a gége nem zengi a szót,
a szív még mindig áradón szerethet,
és hűn sugároz tenger biztatót.

E szent hitvallót százszor összetörték,
és golyó tépett vérző szerveket,
sok betegség is gyötörte a testét
és mégis él és örökké szeret.

Jézus a vállán felvitte az Úrhoz
fáradt, elaggott, hű, szent harcosát,
s zarándok térden, hol semmi se kínozt,
a világ sírva nézte e csodát.

NE KÖZÖLD

Zas Lórántnak

Mért keltsek visszavonást?
Fáj-e a fakuló emlék?
Nem hallok már zokogást...
hisz sírunk színpadi kellék.
Kérlek, ezért ne közöld
versemet, bár amit érzek,
nem temeti el a föld,
s értve bocsájt meg a lélek.

A VÉNSÉG NEM LESZ ÚRRÁ

Feleségemnek, Anyák napjára 2005-ben

A nap pajkosan csillog,
s amíg mi ketten boldog
mosollyal nézünk föl rá,
a vénség nem lesz úrrá
fölöttünk – s Anyák Napján
nem kell búsulnunk, árván
az elmúlt, szép időkért
és mert rajtam a vas-vért
ugyancsak megrozsdált már,
vagy megvette a kalmár
s lyukas pézt adott érte,
bár tán kutya se kérte.

Örüljünk minden napnak,
és hogy most már nem adnak
nagy kincseinkért semmit,

de lelkünkben maradt hit,
hogy a jövő él még,
s nem minden csupán emlék.
De ami rég volt, szép volt,
varázslatos remény volt
és benne ezer áldás...
Sok hajnalunk volt párás,
de kisütött a vén nap,
s tegnapból vált a holnap.

Megköszönöm a múltat,
s a lét fénybe borulhat,
ha nem adjuk fel harcunk
s sikerré lesz kudarcunk.
Köszönöm a jövőt,
amit egy jó Tündér szőtt,
úgy mondják, réges-régen,
s nem készült el egészen
a jelenben se, s adja
zálogul... napról-napra,...
amit úgy hívnak: Élet...
Áldom az Istent érted.

MÁJUS 8.

Az európai fegyverletétel emlékére

Ma hatvan éve volt...
nem kelt fel még a hold,
elhallgatott az élet.
Leáldozott a nap
a Kárpátok alatt,
s hitünk; vesztett kísérlet.

Ma hatvan éve volt...
vérsáros volt a holt,
de nem halt meg a Lélek,
s bolyongtak szüntelen,
hegyeken, tengeren,
vert katonák s remények.

Talán igaz se volt,
hogy véres lett a hold,
mikor kegyelmet kértek,
akiknek vérbe fúlt
jelene – sárba hullt
jövője és az élet.

Mert leszakadt az ég,
ontva gyilkos tüzét,
s így rosszabb lett, mint rég volt.
Meghalt a becsület,
igazság, szeretet,
s elhervadt, mi remény volt.

De nem hiába élt
az, aki másokért,
s a szent Hazáért küzdött,
hisz hű a szelleme
s nem bírhat el vele,
akit az ármány küldött.

Keservünk éje mély,
de hajnalt sző az éj,
biztatva, jó a nappal.
Higgyed, hogy van remény,
új lisztből új kenyér,
jobb jövő, boldog dallal.

IGAZSÁG - ÍRT KÉRÜNK!!!!

2005. május végén, erős hittel

Rég úgy éreztem, elhagyott az Isten
s megtartott mégis, noha rabbilincsben.
Emlékeimben él még a bukásom,
de mért is sírok megcsalt ideálon?

Másként reméltem, tudtam, nem lesz könnyű,
nem gondolhattam, hogy az ember szörnyű,
hogy Nyugat megcsal, s élve sírba dobna,
s népestől lökne tüstént a pokolra.

Csak hasznuk fontos, bármi is az ára,
szavuk hazug most, vagy lesz nemsokára.
Mikor láttam, hogy mit a szó rejt, börtön,
tudtam, az ármány lett úrrá a földön.

Ígért igazság, jog és béke köd lett,
s a győztes párduc hiénákat ellett.
Biztattak, csalfán, sok jóval és széppel,
tetszetős elvvel, ígért segítséggel.

De érdekekkel lehet-e vitázni?
A győztesekkel oly kár parolázni!
Meghunyaszkodnunk mért kellett hiába,
kitátott szájjal, sült galambra várva?

Mi is vétettünk... Barátaink öltek,
de másnál soha nem vétettünk többet.
Mi nem hazudtunk, és nem döftünk hátba
senkit, harácsot és bosszút kívánva.

Mégis bennünket hirdetnek bűnösnek!
Bűnösök, akik szerződéssel ölnek.
Határunk csonka nem marad örökké,
ha kell, rengéstől változik át köddé!

Mások vétkéért már rég megszenvedtünk,
s a vész, úgy hisszük, elvonul felettünk.
Addig vigyázunk, ha kell, küzdve, bölcsen,
szilárdan, hittel, bárha meggyötörten.

Igazság ídját kérjük a világra,
kegyelmet minden megkínzott határra,
s mikor az ármányt kiűztük e földről,
a Jó uralma leszáll majd a mennyből.

Uralom, ami szeretettel együtt
ember- testünket, bár oly régen elnyűtt,
fénné teremti, s országába várja,
higgyed Testvérem, patyolat ruhába!

AZT ÁLMODTAM

Azt álmodtam éjjel, gonosz szelek jártak,
megőrült az ember, vége a világnak...
felforrott a tenger, és látát okádnak
a hegyek a földön, s hogy késő a bánat.
A nyögő, vén földön sötét lett a nappal...
csillagtalan égen nem hasad a hajnal,
míg a világ fájón, kínkeservben meghal,
és bent a szívemben jégbe fagy az új dal.

Hamuból s hóból kél a hideg, s a halál
mindenkire lassan, biztosan rátalál.
Minden fényes otthon, palota romban áll,
s a magasban a szél sikoltva messze száll.
Hol vagy, emberi ész, hatalomra vágyás?
Miért nincsen benned bűnbánat és áldás,
pedig tudtad, gőgöd a világnak sírt ás,
s kegyetlen agyadból mért árad a rontás?

Ember, ez feletted keserű ítélet:
megfulladsz a ködtől, hamutól, a véred
kiömlik, és senki sem keres már téged,
és eltűnsz a földről. Ez lesz méltó béred.
De az Úrtól újra földre száll az élet,
s porból, sárból, szóból ismét ember éled:
Lelkedből vett Lélek, Uram, mint ígérted...
addig bocsássál meg, Uram, esdve kérlek.

TRIANON 2005

Trianon óta
annyi bitófa
állt a határon –
ma is áll három,
és virradóra,
ha üt az óra,
keresztnek tűnik,
és arra buzdít,
hogy emlékezzünk,
sose felejtünk:
Isten így vert meg,
s a magyar nemzet
itt száll a sírba,
vérkönnyet sírva!

Három bitóból
a fájdalom szólt
s három kereszt lett.
Áll egymás mellett,
de a középső
üres, s a szélső
lator is vallja,
hogy a Magasba
szállott az Úr már,
és minket is vár.
De hamar eljön,
s égen és földön
fényesség leszen,
s ragyog merészen.

Mormold imádat,
s szívedből bánat

szóljon az Úrhoz,
ki mindent gondoz,
s hordja a terhed:
kérjél kegyelmet.
Kérd, Jézus vére
mossa le végre
vétkünk, s a szolga
legyen szabad ma,
Trianon napján.
Álljunk a vártán,
erővel, hittel,
hogy nem veszünk el.

A LÁNCOD ELSZAKADT

Régi vers, amit emlékezetből írtam le,
mig még itt tart az Isten

A nap még fent sütött
az égi kék mögött,
de szeptember lett lassan,
és nem volt már remény,
elszállt az égi fény
itt lent és a magasban.

A láncod elszakadt,
s borongós hangulat
homályosítja arcod,
pedig kívántalak,
de bent az indulat
nem tűrte a kudarcot.

A szívem bús tüzét
tapostad szerteszt,
s lángja nem ébred többé.
Ha egyszer elszakadt
láncod, mi is marad,
mi összefog örökké?

Üzenet tárgya lett
létem, s az életet
többé nem is kívántam.
Utászcizmámban kő
a múltam, s a jövő,
és feltörött a lábam.

A sárguló levél
lehullik, jó a tél,
s én már avarban járok.
Az életem sivár,
és még reményt se vár
a lét, mit nem kívánok.

Csalfán sütött a hold,
véredben vágy dalolt
s vidám, szerelmes ének.
És eljött a szüret,
kérőből hitvesed...
s itt vége a regének.

De életben marad,
kinek még harcokat
harcolnia ítélet.
De a virágokat,
s elszakadt láncokat
elsodorta az élet.

Aztán hullott a hó...
és nem volt biztató
sem télen, sem tavasszal.
Alatta a nyomom
eltűnt egy hajnalon,
bánat-kergette jajjal.

Álomszőtt életem
az Istenhez viszem,
hogy újabb létet adjon,
mely tetszhalál mögül
új létté testesül,
fejem, mikor lehajtom.

Lelkemben megmaradsz,
virág leszel a gaz,
s konkollyal telt időben.
Úgy hívják: „ifjúság”,
és mint minden virág,
az is lehull a szélben.

KÜZDJÉL

Óvári Attilának és Kogon Károlynak, 2005...
Trianon 85. évfordulóján

Másként nem tudnám, hogy élek,
s hogy nincs vége a regének,
mit régen táltosok róttak,
s nincs vége a véradónak,

ha nem volna ma is szükség
áldozatra, mert sok emlék
s dal többé nem elégséges,
olyan kell tán, mi nem véges.

Azt add, vérem, amid még van,
reméld, egyszer jó a hajnal,
s áldozatra nem lesz szükség.

Addig küzdjél rendületlen,
bármit is tesz, szól az ellen,
vagy gondolnak fényes elmék.

KÖVEKET FARAGTAM

Azt hittem, ha vérrel, könnyel
építék fel minden tornyot,
szegletkövem sose dől el,
s villámokkal is megvívok.

Ezért köveket faragtam,
kínnal, jó alapra raktam
mindegyiket gonddal, szépen,
hogy megálljon, viharkészen.

De rengett a föld alatta,
és falaím harmadnapra
reám dőltek, eltemettek.

Büszke voltam s balga ember,
aki már küzdeni sem mer,
csak a dalai perelnek.

TALÁN

Talán Isten megbocsájtja,
s ez az élet nagy csodája,
hogy elnézi kevélységem
és nem aláz meg egészen.

Nekifeszültem a szélnek,
s mint ki része az Egésznek,
szívem mindig többre vágyott,
hogy legyőzze a világot.

De lassan bölcsebbé váltam,
tudom, megrokkant a vállam,
s szívem is oly gyengécskén ver!

Véges voltom ma már érzem,
bár nem hiszem el egészen,
mert Lélek is minden ember.

UTAM GÖRÖNGYÖS

Repedt a hangom s nem dalol már,
göröngyös utam végén nem vár
új tavasz többé – hóban járok,
s kezemben nincsenek virágok.

Csupán zúzmarát hoz a hajnal,
szél játszódik jégcimbalommal,
a hangja sír, oly bús az ének,
és addig szól csak, amíg élek.

Aztán elhallgat ez is lassan,
s tűnő nyomomként az avarban
semmivé válik virradóra.

Csupán a lelkem él tovább is,
fény, mely az égbe vágyik máris,
hisz otthon lesz a csillagokba’.

MAILÁTH JÓZSITÓL BÚCSÚZOM

2005. május 31.

Ha egyszer mégis el kell menned,
nem tarthat vissza kincs, szerelmek,
sem ezer könyv, hártára írva,
sem asszony szem keserves kínba.

Mikor az Isten reád nézett
és önmaga elé idézett,
tudtad, hogy egyszer meg kell essék,
és hogy elmennünk kötelesség.

Búcsúzzunk hát, az Isten áldjon,
és mikor átlépsz a határon,
borulj az Úr Isten elébe.

Mit kérnél mást, mint örök áldást,
szeretetet és megbocsátást?
és hogy nyugalmat adjon végre.

Áldjon meg és maradjon Veled az Isten!

ADDIG

Míg fáj az élet – élek,
s lángolhatnak remények
szívembe bent – bár lassan
repülnék... fent, magasan
szállnék sasként az Égbe,
az Úr Isten elébe.

Addig hiába fáj itt
szívem, míg bent világít
szeretet s hűség fénye,
és hömpölyög a vérbe'
erő s igazság végre,
mely sugárzik az éjbe'.

Ha nem sugárzik többé,
elporlad, barna röggé
válik, ha jó a hajnal,
eggyé lesz az ugarral,
s várja, fölszántják egyszer,
s bevetik élet-szemmel.

A LELKEM

2005. június 4.

Ha egyszer nyíltan mernék sírni,
és magamat le tudnám bírni,
nem győzhetne semmi felettem,
ami anyag, bent s körülöttem.

Hogy mire jut ezer kísérlet,
azt megmutatja ma az élet,
mely fájni nem rest, győzni nem mer,
hiszen a neve „gyenge ember”.

De küzdök mindig, s megkísérlem,
s ehhez az Úr kegyelmét kérem,
hogy egyszer győzzek s az ugarban
meg tudjak vívni önmagammal.

Ma éjjel, végre, mertem sírni
minden felett, mi szép és régi...
és gyengeségem elfeledtem,
s új csillag gyúlt ki bent: a lelkem.

DE ISTEN ITT TART

Hiába fáj még sajogva a szívem,
és nehéz göncként hordom a bilincsem,
lelkem szabad és fel az égbe szárnyal
a csillagfénnel, meg a napsugárral.

Nem húz a testem, akármerre nézek,
itt lent is látom tisztán az Egészet,
bár a Tejútról jobban lehet látni,
s oda szeretnék végre egyszer szállni.

De Isten itt tart, hogy végezzem dolgom,
hogy könnyíthessek annyi kízó gondon,
s hogy szerethessek tisztábban, mint régen.

Itt tart, hogy lángként a sötétben égjek,
s utat mutassak, ameddig csak élek,
sohase félve álljak meg keményen.

NEM VÉG VAN ITT

Egy délutánon elgyengült a testem,
nem vitte lélek – s akárhogy kerestem,
nem volt erőm, hogy önmagamon győzzek,
csak bólogattam, mint alpesi őzek,
és levegőként szívtam be a semmit...
Ami fenntartott, tán úgy hívják, hogy hit,
hogy csak az ember teste lehet gyenge,
s lelke ragadja el a fellegekbe.

Aztán hörögve markoltam az Égbe,
és új erővel telt meg szívem vére,
és körülnézve a világot láttam...
s megmozdult végre görcs-markolta lábam.
Vér lüktetett a tompult agyvelőbe,
hogy meginduljak, nagy-lassan... előre.
Ekkor a szívem lassan verni kezdett,
és nem a vég jött, hanem újabb kezdet.

Bár tompa volt, de agyam mozdult, lassan...
Hallottam, mint szólt bent hozzám egy dallam,
és csendben, halkán énekelni kezdett...
s éreztem, nem vég van itt, hanem kezdet:
ragyogó élet, csacsogó madárdal,
megáldva fénnel, a föld illatával.
Szívem hálásan dobbant – élve... élve,
hiszen jó helyt van Istenünk kezébe.

FÉNYESEN ÉGJEK

Vak éjszakákon lassan ver a szívem,
emlékeztetve, éljek mindig híven,
és lassan, lassan, mikor jó a hajnal,
Hozzád kiáltlak, jó Uram, egy dallal.
Sok mindent adtál, és remélem, adsz még,
de a világban minden üres kellék,
ha nem tudom, hogy Tőled jövő áldás,
szeretetéppen adott megbocsátás;
ezerszínűen fénylő kincs: az élet,
s a vágy, hogy egyszer eljussak Elébed.

Így, halkan, csendben imádkozom Hozzád,
hogy hadd végezzem idelent a munkát,
amit rám bízál eleitől fogva,
mikor fent laktam... fent a csillagokba',
hűen végezzem, erős akarattal,
szavam zenghessen, mint egy ősi kardal,
hirdetve, Te vagy az Egyetlen Isten,
s Te könnyíthetsz csak a földi bilincsen,
és bár próbára teszel olyan gyakran,
mégis segítesz, hitet adva, halkan.

Engedd, Uram, meg, hogy fényesen égjek,
mint aki tudja: része az Egésznek –
és hirdethessem, bár elcsukló szóval:
Hozzád visz majdan, fénylovon, egy angyal,
s tudja mindenki, ha felnéz az Égre,
vagy embertársa vágyódó szemébe,
hogy mindenütt vagy, Égen és a földön,
és mikor szívem többé nem dörömböl,
hadd szálljak én is csendesen a fénybe,
egy harmatcseppként, Hozzád érve végre.

CSÍKSOMLYÓI BÚCSÚN

Az Antipodiumon, de lélekben Csíksomlyón,
2005 tavaszán

Csíksomlyói búcsún, a vén Somlyó hegyén
sok ezren voltunk, Testvér, Te is meg én,
s felnéztünk az égre, fel a magasságba,
tudtuk, imádságunk most se lesz hiába.
Ott fent, Téged láttunk, szent Babba Mária,
könnyezett szemedben a Lelked bánata,
és Hozzád fordultunk, Boldogasszony Anyánk,
fájó ínségünkben egyetlen Pátrónánk,
könnyörögjél értünk, Istenünket kérve,
bocsásson áldást az árva magyar népre.

Csíksomlyói búcsún csendben folyt a könnyem,
és alig volt erőm, hogy le is töröljem.
Láttam Boldogasszonyt, napba öltözötten,
holdon volt a lába, és az égi ködben
tizenkét csillag volt feje felett, körbe,
s ajkáról imádság szállott az Egekbe:
„Szent Fiam, bocsásd meg a magyar nép bűnét,
sebeire adj írt, könnyítsd szenvedését.
Adjál szabadságot e megkínzott népnek...
hadd lehessen vége sok szenvedésének!”

Csíksomlyói búcsún énekelt a fenyves
arról, hogy az Isten erős és kegyelmes...
Nap sütött, tavasz volt, föld s ég ölelkeztek,
hargitai széllel fogadalmat tettek...
Az emberi ének csatlakozott hozzá,
fogadva, nem leszünk –Úr Isten – gonosszá,

s küzdünk nemzetünkért és egymást szeretve,
hiszen mibennünk is rejlik Isten Lelke...
Egyezség született a Csíki Havason,
Lelkek egyezsége. Ezért imádkozom.

ÁRADÁS

A Bega gátja átszakadt 2005 májusában

Az árvíz elmos minden életet,
elér, ha futsz is, mented kincsedet...
Nem állhatsz ellent, mert az áradat
áttört a gáton és halált arat.
Nem állhatsz ellent, a gát átszakadt,
s a termőföldből semmi sem maradt.

A vályogházak térdre csuklanak,
mert az ár mindent elmos, mint halad.
Mikor a nap kél a vizek fölött,
ami rég kincs volt, szemétté törött,
s bár nincs már itt, csak kín és pusztulás,
mikor sötét lesz, ezt nem látja más.

A csillagfény a vizeken remeg,
vész meg rom van csak; síró emberek.
A gyilkos ár, jaj, innen hova fut?
A túlsó gát tart, és nincsen kiút.
Amint megáll a töltés-zárta víz,
az ember vár és imádkozva hisz.

Aztán nagy hittel az Égre tekint,
munkához lát és végre magot hint,

hogy újabb termést hozzon a határ,
és új gyümölcsöt, ami még ma sár,
hogy talpra álljon, aki elbukott,
s lásson csodát is, ne csak bánatot.

1514

Szomorú emlék Magyarország dolgairól... 2005. július 22én
Dózsa György megégettetésének 491. évfordulóján

„Meghalt Mátyás király, oda az igazság”,
ami helyette lett, vasvessző meg rabság...
Szegény ember bőrén mért lehet elverni
vétkét és szorgalmát, s többet követelni?

Már Zsigmond király is megtapasztalhatta,
hogy Budai Antal pór, de kész a harcra;
mert nem lehet túrni az úrhatnámkodást,
gőg s kapzsiság szülte terhet s ostorcsapást.

Megszentelt Koronánk nem ült méltó fejen,
Mátyás után nem volt magyar fejedelem...
Harácsoló urak önérdekük nézik,
s egymást sanyargatják, míg a nemzet vérzik.

Közben török dúlja a déli végeket...
Országot árulni, vagyont lopni lehet...
Bakócz bíboros meg pápa akart lenni,
s e harc elvesztését nehéz elviselni.

Fájdalomdíjképpen hadat hirdethetett,
hogy keresztes zászló alatt az emberek

melessenek víni a vad török ellen,
de mindenki korgó gyomorral kell menjen.

Ezernyi keresztes jobbágytól meg féltek
birtokért aggódó nemesi legények,
s attól is, hogy nem lesz jobbágy, aki arat,
s ezután a pór nép mindig szabad marad.

Mert a keresztesek nincstelenek voltak,
semmijük se lévén, szereztek, oroztak.
Ezért a nemesek a hadakra törtek,
és sok fegyvertelen bocskorost megöltek.

Felzavarták őket, mint dühödt hangyabolyt,
s tengernyi keresztes jobbágy vére kifolyt.
Szegény Dózsa Györgynek vezérség volt bére,
de hogy is tarthatta volna dühük kézbe?

Őt is elragadta szíve, s az indulat,
igazságra vágyott az őrült gondolat,
és amikor Bakócz vak megálljt parancsolt,
Dózsa nem állt már meg, és csak harcra gondolt.

A sok bocskorost a bosszú elragadta,
s öldökölt, ha a föld rengett is alatta,
és ha vérbe is fúlt Temesvárnál minden...
Mennyit szenvedjünk még, hogy Isten segítsen?

Ne nézz, jobbágy testvér, semmit levegőnek,
Dózsa György tűz-trónján levegővel ölték,
Zápolya rakatta máglya lángjaival...
semmivel, ami a mai napig rivall!

Szégyenként borít be meghurcolt lelkeket,
kik csak azért élnek, mert az Isten szeret.
Dózsa György trónjánál én is tüzet raktam,
és szabadság helyett bánatot arattam.

Bánatot aratott a magyar nemzet is...
Zápolya szívében minden zsiger hamis,
s késedelme miatt Mohácsnál halt király
vére is kiáltja: százszor gonosz, megállj!

Ezután sötétség borult a nemzetre,
ötszáz éves sötét – nyomasztó a terhe.
De ha hiszel s küzdesz, népem, lesz jövőd,
hiszen szenvedtél már éppen elegendőt.

HALKAN

Feleségemnek

Már levegőm sincs lassan,
s ha nem jó meg tavasszal,
erőm se marad semmi.
Oly halkán ver a szívem,
s a megroppant gerincen
nehéz már terhet vinni.

Ha ma még fel is állok,
s szememmel messze látok,
új harc már nincs előttem,
csak mit magammal vívok
s a szívemből szakítok,
vagy kimos tán a könnyem.

Talán Uram, az Isten
megáld még erős hittel,
hogy önmagamon győzzek.
Hogy ne roskadjak össze
egy sáros, barna rögre,
ha vége lesz az ősznek.

Holnap s a ma ugyanaz
a kusza érzékhalmaz,
s mikor végére érek,
égő kérdéseimre
választ kapok majd végre,
mert megadja a Lélek.

NAPKELTE

A déli féltekére
lehull a hajnal vére,
s piroslik, félve, lassan...
Hogy végre megnyughassam,
kibúvik a nap is már,
s a sugara csak rám vár.

Sziporkázik a harmat,
s ha cseppjei akarnak,
felszállnak majd az égbe,
az Úr Isten elébe,
hogy imádhassák híven
egy tarka sugáríven.

Mint sárgán omló kéve
cséphadaró elébe,
úgy omlik szét a fénnyel
az élet, és reménnyel

köszönt mindent a nappal
egy hívó, boldog dallal.

A gallyak közt az ének
csendesen újraéled,
s a föld, mert fázik, rezzen,
s hogy semmi el ne vesszen,
föl-fölkacsint a napra,
hogy kacagni akarna.

HIROSIMA - NAGASAKI

2005. augusztus.

Köddé válhat-e annyi emlék?
s hogy elfakul-e, nem tudom még.
A létből mikor lesz kísértet?
Talán, ha porrá vált az élet?

Emlékszem, így volt hatvan éve,
mikor mindenki Istent kérte,
nehogy reánk is mákony szálljon,
és uralkodjék a világon.

De ármány jött, hogy erőt adjon,
és fájó, vak rabságba hajtson
önkezelével mindegyikőnket,
félünk, hogy ő győz, – csak ő győzhet!

Ismét használni nem merik még,
oly keserű az első emlék,
amit hozott, az nem megoldás,
mert fél mindaz, aki már sírt ás.

Aki meg nem, az fél, de büszke,
nem mer felnézni az egekbe,
de még a földön sem lapulhat,
ki tudja, mit hoz az új holnap?

Hirdetik mégis, vétek ölni,
és náluk már rég nem öl senki...
Nem öl, mert mindenki halott már,
s atommá bomlott minden oltár.

Jaj, másoké csak, s nincsen bűnös,
csak titkon tépett minden köntös,
de fájó lelkiismerettel
a kín nem száll el a szelekkel.

Elszabadult a bűn, az ármány,
pokolból hozta egy találmány,
s fájó hatalmat adott. Ember,
félsz tőle már, mert tudod, megver.

GYÁVÁN

Soliloquium - ignave

Ha egyszer meghalt bent a szellem,
s félelem borzad a szememben,
gyáva vagyok, ki tenni nem mer...
hogyan lehetnék így teljes ember?

Bárhogyan is szenvedtem érte,
bűnhődnöm kell, az Úr kimérte,
és mikor szívem gyáván reszket,
hogyan érdemelhetnék kegyelmet?

De ha megállva szánva-bánom,
hogy gyávaságom lett a károm,
talán az Isten könyörülhet,
s lelkem végül Hozzá repülhet.

Foltos szívemben él-e bálvány,
vagy kiűztem már és a sárkány
átdöfött szívvel fekszik halva,
vagy rejtőzik csak az avarba?

Erős vagyok-e most vagy gyáva,
hogy helytálljak ma a világba;
szétfoszoljak-e, mint a pára,
vagy legyek sok más erős vára?

Megkísérlem a lehetetlent,
legyőzve a legyőzhetetlent,
s önmagamot megzabolázom,
és sebzett lelkem visszavárom.

LEVÉL, MIT ÍRNOM OLY NEHÉZ

Sárközy Csabának

Mi az, amit elmondhatunk?
Leírhatjuk-e bánatunk?
Mit taníthat egy tanár most
ami „modern” s „tudományos”,
mégis igaz, mégis nemes
s megtanulásra érdemes?
Ha a könyvek is hazudnak,
lesz-e igazságos holnap?
Miért is fáj az igazság,
hogy ennyire meghurcolják?

Ha nem is szólhatnék semmit,
szólok, mert kikényszerítik
belőlem a tudós bábák,
akik fent a csepűt rágják,
nyelvünk gyötrik, ölni készen
minden szavunk, fent a légben,
megfeszítve mondatunkat,
s a tanuló nem tanulhat
mást, mint fájó hazugságot
mindenről, mi ősi, áldott.

A történész meg hazudhat,
ha a csalfa nyomorultnak
állásban kéne maradni,
hogy családja tudjon enni.
Hogy mi lesz az igazsággal,
s hogy elhallgat a madárdal,
arról nincs szó mostanában.
Ritka, aki kiáll bátran,

az is fél, hogy feljelentik,
s űzött vadként leterítik.

Mért törik nyelvünket porrá?
Bölcsőnk mért lett sírhalommá?
Mivé lett sok szavunk? Emlék?
Csúrték-csavarták, gyötörték,
s felette, mint éhes vércse,
csapnak minden zsigerére,
boncolva, atommá zúzva,
egészét karóba húzva,
s részecskékből, harmadnapra
képzelt, új nyelvet faragva.

Nyelvünk lassan mért lesz emlék,
színészeknek való kellék?
Hisz nélküle nincsen élet,
mert ha néma, szerteszéled
a magyar nép, s nem lesz nemzet,
mely magot s rózsát teremhet.
Őrizzétek éjjel-nappal,
és megküzdve az ugarral
szántsatok fel minden telket,
s verítéktek felemelhet.

Munkátokban reményt látok,
hiszen nincs turáni átok,
de visszavonás volt sokszor,
mikor szorított a bocskor.
E helyett ma tartsunk össze,
új vetésünk megöntözve,
s példaként nyúljunk a múltba,
kérve, követelve, sírva,

s nézzünk fel a csillagokba,
onnan új erőket hozva.

Mert van erő, hit meg áldás,
s minden bűnre megbocsátás
a lelkünkben. Oly nehéz ma
erről írnom, búcsúzóba.

Éljünk bátran mi is mindig,
és szívünkben maradjon hit,
hogy már élednek remények,
s vége lesz a szenvedésnek.

Lent a hó alatt, a mag már
csírázik, hisz új tavaszt vár.

LÉLEKBEN MÁR OTTHON VAGYOK

Siklósi Andrásnak

Egy jó marék hazai földdel
a síromban, ha távozom,
tudom, hogy a nap mégis felkel,
bár elhallgatott a dalom.
Hisz mások dalolnak helyettem,
nem tudva tán, hogy éltem is,
hogy dalban sírtam, s a szerelmem
szívembe bent nem volt hamis.

Azt, hogy a népemet szerettem,
s szeretem síron túlról is,
bilincsbe vert, rozoga testben
és fent a csillagokban is,

a Hadúr tudja csak s az árván
hullatott könnyem cseppjei,
amint ülök szobámban kábán,
s lelkem a véget megveti.

Azt, hogy a nemzetem szerettem,
s szeretem majd az égben is,
tudja az Úr, hogy tenni mertem,
fű közt énekli sok haris.
De fenn, magasban nem szól róla
senki, mert halkán dalolok,
s ha néha fáj is minden óra,
aki dalol, az én vagyok.

Régen, hazámból üldözötten
menekültem az éjen át,
bár ősök várnak ott a földben
és hallom vérük dallamát,
nem repülhet már gyenge testem,
de a szeleknek dalolok,
hogy elvigyék haza a lelkem,
hiszen a lélek én vagyok.

CSAK NEVETÜNK

Többé már nem panaszkodom,
nem válik könnyé a dalom,
hisz mosolyog szájam szöge
és nem sirat még senki se,
csak nevetünk, mert kék az ég
és felgerjeszti a tüzét
a régi lángnak annyi dal,
és sok jövőendő diadal.

Csak örvendünk, hogy nincs hideg,
s nem kell, hogy jég őrizze meg
a régi hóvirágokat
és sokszor fájó áldozat.
Csak boldogság kell, égi fény,
hit kell, s csodás, örök remény,
mely mindig biztonságot ad,
ha orkán fú és vész arat.

Meghallom a tavasz dalát
a messzi óceánon át...
Érzem, amint a rügy fakad
a zöldülő fenyők alatt.
Látom, amint sarjad a fű,
s pázsit mezében gyönyörű,
s tudom, az élet megy tovább...
Igyuk fenékig a kupát!

Csak boldogság van és öröm...
éltemet Néked köszönöm,
Uram, s a dal csak ráadás,
s könnyem mögül is oly csodás

a lét, Uram, a csillag út,
mely eloszlatja a borút
s Hozzád közel, az Égbe visz...
Boldog, ki mindörökre hisz!

HADD KÖSZÖNTSELEK

Szöllősy Szabolcsnak

Éltessen Isten, jó öcsém,
köszönt a fél világ ma,
a másik fél, mely délen él,
visszhangot zeng reája.

Töltsd meg kupád, az Isten ád
áldást, ha egyszer kéred,
hogy elzenghesd a lét dalát,
mikor pezsdül a véred.

Kívánunk mindent, ami jó:
sikert és víg esztendőt...,
amit csak elvihet a szó:
áldott, fényes jövőndőt.

Ne feledd, vannak emberek,
kik itt is várnak téged,
terád vár erdő és berek,
s felvillanó remények.

Kiloccsantom kupám borát
a szomjas anyaföldre,
mert tudom, hogy az Úr megáld
ma itt és mindörökre.

ISTVÁN VÉGNAPJAI

Szomorú rege.
István király halálának 967. évében,
2005. augusztus 15.

Duna zugában a szél járt bátran,
nem félt az őrtől, mint belép,
s megsimogatta királya alva
is oly szép, beteg, ősz fejét.
István felébredt, amint belépett
az őr a tőrrel, s meg-megállt,
hogy legyilkolja – vérébe fojtsa
az ország felszentelt urát.

Amint felébredt István, a képet
szomorún nézte, s csendesen,
mert a gyilokkal a remegő kar
lopódzott, mint vadász lesen.
A szél hűtötte a vétek szülte
verejtékező homlokot,
sebtében botlott, s a tőr kihullott
kezeiből, s csendben zokogott.

Istvánban kór volt, mióta megholt
Imre, a szeretett fia.
Emberi kéztől, ami csak vést szől,
orvul kellett meghalnia.
Neki is adtak s nem boldogultak
a rég felbújtott pipotyák,
hogy Árpád véren s méreg levével
orozzák el a koronát.

Leszállt az alkony, s Gizella asszony,
lelkében gög s nincs irgalom,
önhúsa árán követte kábán,
mit követelt a hatalom,
hisz Konrád császár már oly régen vár
egy újabb hűbéres királyt,
és ha a bére egy emberélet,
eltüntethetik a nyomát.

Hogy fia nem volt... mindenik megholt...
kínoztá István úr szívét,
hiszen szert tettek, vérrel esküdtek:
örök az Árpád nemzetség
az ország élén, és Vazul lévén,
bár fogságban volt, az utód
érette küldött, kit láncban őrzött,
hogy tőle hallja meg a szót.

Buda, akit most István Úr küldött
a jó hírrel Nyitrába fel,
a királynéval rég mérget főzött,
most meg urát árulta el.
Ezért Gizella, sem szent, sem balga,
előre küldötte Seböst,
hogy megvakítsa, félholtra rontsa
Vazult, a jogos örököst.

Így vén Budával csak vérruhában
látta meg István vak Vazult,
s mindjárt belátta, hogy nem csatában,
de orvul vennék birtokul
a magyar földet, és fátylat szőnek
álnok kezek szeme elé,

s trónja elébe Béla, Levente,
s Endre Vazulfit rendelé.

Futást parancsolt a hercegeknek,
hisz a Pilisben vész az úr,
István remélte, hogy megfizetnek
érte is egyszer, bátorul.
A csapda kattant... külföldre nyargalt
a három herceg sebesen,
hogy majd beváltsa jogát – új hajnalt –
ha kell, úgy csatatereken.

Velencés Péter, mindenkor éber,
tudta, most ismét tenni kell,
s Istvánnak mérget tálalt a némbér,
ha gyilokkal nem érte el.
A Mennyre várva hitt a csodákba
István s látta Nagyasszonyát,
s gondjára bízta, felajánlotta
neki népét s a koronát.

És meghalt István, Istenben bízván,
s bár sokszor botlott, jót akart,
ha nem is értjük, s ott ragyog tisztán,
s róla zengem most ezt a dalt.
Sok hazugságot összeírhattak
róla, túl folyón, hegyeken,
s az igazságból kevés maradhat,
bármennyire is keresem.

Tagadja Győrffy és nem így véli
Pauler, Hóman s annyi más
e véstörténet rajzolta képet,
amelyben nincsen áldomás.

De Krónikáink ma még regélnek,
bár a szavukra ki sem ád,
ezért én zengem, arcom az égnek,
régí regéink dallamát.

UNA FURTIVA LACRIMA

Esti fohász

Egy titkon ejtett könnycsepp
szemem sarkában ég,
elsírat bút, szerelmet
s honvágyam szent tüzét.

Úgy fáj a gyengeségem,
nem csábít már a hús,
de szent, konok reményem
őriz, mint Cerberus.

Ilyenkor felkiáltok
Tehozzád, Istenem,
hogy múltjék el az átok,
akármi lesz velem.

Jövel, és vigy magaddal,
honom a csillagok,
ajándékozz meg dallal,
hisz Rólad dalolok.

S ha eldaloltam volna
mára minden dalom,
ha nem is vár már többé,
csak kín és fájdalom,

adjál erőt, hogy éljek
a csillagok között,
mint diadalmas lélek,
ki hazaköltözött.

ELRENDELTETETT

Nt. Péterffy Kundnak

Köszönöm biztató szavad,
azt mondtad, Jézus eljő
és mindig áld és mindig ad
és gazdag életet sző.
Tudom, hogy elrendeltetett,
hogy itt, e földön küzdjünk,
de végre mégis elvezet
az Úrhoz a reményünk.

Ameddig szívem még dobog
és levegőt ad Isten,
addig én halkán dalolok
és hordom a bilincsem,
ami ma székemhez kötöz,
de szellemem szabad még,
s bár testem itt bebörtönöz,
hitem szabad s az emlék.

Szabadon tart a Lélek itt,
ameddig dolgom végzem,
s ha elvégeztem, megtanít,
hogy távozzak merészen,
tudva, a mély sír nem temet
és csupán változás van,

s e sáros világunk felett
az Úr vár – és madárdal.

KÖSZÖNÖM A VIRÁGOKAT

A Canberrai Magyar Ev. Református Gyülekezetnek

Hogy gondoltok rám, jól esik,
s amint idézi álmait
e szárnyszegett, öreg madár,
szívében éltek, jól tudom,
s mint napsugár az ablakon,
benéztetek, hogy jó-e már.

Köszönöm a virágokat,
mindegyik szirmuk nyugtot ad
s mindig szeretetről mesél,
és hű imátok hirdeti:
az Úr soha meg nem veti
a szenvedőt, amíg remél.

S ha betölti feladatát,
ad majd neki újabb gúnyát
az Úr, ha buzgón keresi.
Köszönöm, hogy segítetek,
mikor a vállam már remeg,
a terhem bátran hordani.

SZENT TÜZEM

Dörög az ég, s a mennyben ég
villám gyújtotta, szent tüzem;
sosincsen benne félelem,
és fáklyaként lobogna még,

amíg az Isten engedi.
S a dal, ami így születik,
csendesén zengne mára itt,
ha meg lehetne hallani.

De hallani, mikor lobog,
s elhamvasztja a múltamat,
csodát vet el s csodát arat,
mint ezer-hangú kórusok.

És mielőtt kialuszik,
egyszer még bátran fellobog,
hogy hallják meg új századok:
amiről zeng, az tiszta hit.

MOSOLYOGJUNK BÁTRAN

Zeöld Károly barátomnak
2005. október 8.

Az utunk telistele zúzmarával,
erdőkben nincs lomb és nincsen madárdal,
hajunkon dér van, hátunk sem sudár már...
régén mézzel telt s most üres a kaptár.

És mégsem adjuk soha fel reményünk,
hisz küzdve-küzdünk, ameddig csak élünk,
a jót remélve, mindig szebbre várva,
s hogy eljutunk egy boldogabb hazába.

De amíg élünk, hordozzuk a terhünk,
hisz meg van írva: bátornak kell lennünk,
így bátran nézzünk fel a magas égbe,
s higyük, elérünk az Isten elébe.

Addig, Barátom, mosolyogjunk bátran,
találkozunk majd, fent, egy jobb hazában.
Tegyük meg addig, mit az Isten rendel,
és fussunk versenyt, ha kell, a szelekkel,

vagy székhez kötve várjuk az új hajnalt
és emlékezve, jó anyánk vigasztalt,
amikor úgy fájt, úgy sajgott az élet,
mert tudta, él – Él s velünk van a Lélek!

Isten éltesen!

GILGAMES

Tűnődések

Gilgames oly régen dőzsölt minden este.
Csak az erőt, kéjt és hatalmat kereste,
fél-istenkirály volt s fél-rab itt e földön,
amint ő, úgy én is, bár nem tart a börtön.

Enkidút nem vártam, messze vitt a lábam,
s fenyvesek aljában páromra találtam.
Mégis vitt a vérem, messzire bujdosom,
és szakadt ruhámat tengerekben mostam.

Hittem és reméltem, hogy lehűl a vérem,
ha az Istentől ezt hívő szívvel kérem.
Amit adott, vágy volt, mély vágy a csodára,
örök vágyódás a halhatatlanságra.

A titkát kutattam kék tengerek mögött,
azon túl is, hova a gólya költözött.
A titkát kerestem, hegyeken túl járva,
a sötét űr szélén, új csodára várva.

Félvilágot láttam, de lelkem még keres,
de nem láttam annyit, mint a vén Gilgames.
Sok mindent tanultam, megértem, éreztem,
s özönvíz emléke megtörte a testem.

Gilgames rám nézett, míg olvastam róla,
ékirásos sorból szólt hozzám a monda:
„Halhatatlanságot, világhírt kerestem
és Ziuszudrához, az egekbe mentem.

Igen, ködök mögött Ziuszudrát* láttam,
hallottam, amit szólt, s amit adott, bátran
fogadtam, bár balgán elvesztettem titkát,
s ezért kell elhagynom ezt a húskalitkát.”

A vén Gilgamestől tanultam meg mára,
hallgasson az ember az Isten szavára,
ne hajtsa a vére, ne legyen túl büszke,
ne tegye meg mindig azt, amit szeretne.

Gilgames, Uruknek vén sumír királya,
annyi év után is rád gondolok máma.
Kerestem, mint te, a halhatatlanságot,
– rossz helyen kerestük –, létünk mégis áldott.
Bár a testünk porlad, halhatatlan mégis,
szívünkben a lélek isteni kaláris.

*Ziuszudra (sumir) =

Utnapisten (akkád) =

Noé (héber)

LÁTNOM KELL

Feleségemnek

A lélegzésem hörgően nehéz,
s ilyenkor lelkem fel az Égbe néz,
de nem lát semmit, mert élnie kell
s harcolnia, az Úr kegyelmivel.
Élni, hogy tudjam, hogy a föld forog,
hogy lassan telnek a hétköznapiak,
és amikor a vágyak lángja ég,
mi sem csitítja perzselő tüzét,
még ha az agyam néha tompa is,
még ha tudom, hogy szemem látva is
csak vak marad az Égi Fény előtt
és sosem látja, csak megérzi Őt.

Nyílj meg, te szem, és lássál szent csodát,
jónak, igaznak a diadalát!
Érd meg, akárhogy hullanék a hó,
s nyárban is, télként, mi sem biztató!
Lássál csodát, lásd, nincsen elmulás,
csak hetvenhétyszer titkolt változás,
mely itt, előtted, minden percben él
és sírba hullva mégis újra kél,
hogy éljen lent is, úgy mint odafönt,
tudva, parányként is világot dönt...
pedig olyan szép ez a nagyvilág,
mint fehér szirmú, gyönyörű virág,
mely a magjából mindig újra kél,
hűen szeret, vár és bízást remél.

A lélegzésem hörgően nehéz,
mégis megőriz itt az égi kéz,
hogy lásson végre lent is a szemem,
mert látnom kell, az Úr kegyelmivel.
Látnom kell még a fakadó tavaszt,
hogy sarjú fűszál elnyomja a gatz,
és hogy minden szív szeret, hisz, remél,
és az igazság mindörökre él.

HA ÚGY AKAROD

A 2006-os választásokra

Bár ismét lenne nálunk áldomás,
tetszhalálunkból új feltámadás!
Válnék lelkünkben fényessé a hit,
mely várnunk, élnünk s küzdenünk tanít.
Bárcsak tudnánk, hogy az Isten szeret,
még akkor is, ha vétkes emberek,
gyengék, esendők, csalfák is vagyunk,
és a hazánkért élni nem tudunk.

Miért feledjük, hogy harcolni kell
a nemzetünkért... tán mindenkivel? –
hogy megmaradjon lelked és dalod
magyarnak, népem, ha úgy akarod.
Építsd fel, amit lerombolt a múlt,
vess helyett, mi gyilkos-árba fült,
hogy kizöldüljön a szikes ugar,
s szabaddá váljék ismét a magyar.

ELHALLGATOTT

Utószó Fáy István „Trianon Nemzedéke és
egyéb Karcolatok” című könyvéhez

Elhallgatott a szívhez szóló ének,
s ami maradt, az horpadt sírhalom;
de mindig él az Isten-adta lélek,
s alkot megint az üszkös romokon.
Áldjon meg Isten, fáklya-lelkű költők!
Tudom, hogy egyszer majd találkozunk,
s együtt imádjuk akkor a Teremtőt,
és felé fordul vágyódó dalunk.

Tudjuk, hogy' rezgett a szívetek húrja,
s miként sírt minden szó-tárogató
lelketek mélyén, és halotti torra
hogyan hívott a gyász-szaggatta szó.
Most búcsúzó, ti, fáklya-lelkű költők,
örökségetek gazdag áldomás,
mely halhatatlan és a szebb jövődőt,
úgy, ahogyan ti, sosem zengi más.

KÖSZÖNÖM

ÁLDOM A PÁROM

Nem értem,
hogy értem
valaki mért kell féljen,
s a semmiért cserében
csupán csak nekem éljen.

De áldom
a párom'
és mindörökké várom,
hogy végre megbocsásson,
mert égek,
míg élek,
hiszen e nemzedéknek
csak szépről kell meséljek.

A szívem
ma híven
repül szivárványíven,
s nem vár tovább irígyen,
mert tudja,
hoggy gondja,
bár visszatér naponta,
bilincsét majd feloldja.

Nem félek,
míg élek,
hiszen bennem a lélek
bizonyosság s nem ígéret,
s e lélek,
ha kéred,
veled marad reménynek,
s a jövő nemzedéknek.

Adómat
leróttam,
a dalom' eldaloltam,
s bár búcsúzó, nem holtan,
mert vagyok s mindig voltam.

Aldom a párom

Nem éitem,
hogy éitem,
valaki mért kell feljen,
s a semmiért cserébe
compán csak nekem éljen.

De aldóm,
a párom,
és mindörökké várom,
hogy vegye meg bocsátom,
mert élek
míg élek,
hiszen e nemzedéknek
csak azéért kell mesélnem.

A szívem
ma híven
repül szívárványom,
s nem vár tovább ingem,
mert tudja,
hogy gondja,
bar viszont naponta,
bílicsét majd feloldja.

Nem félek,
míg élek,
hiszen bennem a lélek
bizonyra s nem szűn,
s e lélek,
ha kért,
vél marad reménynek,
s a jövő nemzedéknek.

Adómat
leróltam,
a dalom' eldaloltam,
s bár bicsázom, nem haltam,
mert vagyok s mindig voltam.

AHOVA MENTÉL

Álmodtam egyszer, és ezt éreztem,
egy csillagtalan éjszakán

Ahova mentél, ott nincsenek árnyak,
mert a sötét már régen elfutott...
a fényben álltál, tudd, hogy visszavárlak,
epedve várok minden holnapot.

Tudom, hogy régen megfáradt a testünk,
és a gúnyánk is régen megkopott,
amíg a porban virágot kerestünk,
hogy legyőzhessünk kint és bánatot.

Itt állunk most egy újabb lét határán,
szívünkben hit van, tudnunk biztató,
mert sose voltunk, sosem éltünk árván,
sem tavasszal, sem 'mikor hull a hó.

Várj, míg megyek és feléd nyújtom ismét
vén, bütykös ujjú, sóvárgó kezem...
Várj, hogy levessem lelkem test bilincsét,
s érezd, hogy mindég Rád emlékezem.

A gondolatból piros élet válik,
amint simítja lázas homlokom'
puha kezed, és lelkemben világít
a Te lelked, míg Rólad álmodom.

NE SÍRJATOK ÉRTEM

Feleségemnek

Ha kihűl a testem,
ne sírjátok értem,
csupán csak elestem,
ha tán nem is szépen.
Hogy miért, nem kértem,
gyenge vagyok régen,
hogy miért, nem értem,
pedig soká éltem.
De hamar felállok
patyolat ruhába',
csak a jelre várok,
tudom, nem hiába.
Az Isten jelére,
amit most már látok,
és ha megjön végre,
új hazát találok,
ahol béke s fény van,
hű szeretet, álom,
s mit itt megtaláltam,
ott is megtalálom.
De 'mit elvesztettem,
ott meglelem újra,
s amiért vétkeztem,
megbocsájt az Úr ma.
Kérlek nézd el Te is,
ha megbántottalak –
holt szívem nem hamis,
s ami jó, megmarad.

A REJTÉLY

Köszönöm az imádságot,
aggodalmat és az áldott
puha kezet, ami gyógyít,
ami sebemre rak gyógyírt.

Köszönöm, hogy este, reggel
végnélküli türelemmel
ringatsz csendben, ringatsz lassan,
hogy a rejtélyt megoldhassam.

A rejtélyt, hogy mért is élek,
s hogy mért végtelen az élet,
talán egyszer megtudom.

De tudom már, hogy a lelkem
s azt, 'kit valaha szerettem,
nem börtönzi sírhalom.

TUDOM

Kiáltanék,
de nem visz rá a lélek,
s elmondanám,
hogy holtomban is élek,
de senki sem
hinné el, amit mondok –
kutyába sem
vesz senki egy bolondot,
hát még ha nincs...
és meg se' lehet fogni,
csak szólni tud,
de nyoma nincs más semmi.

Kiáltanék,
hogy tudom, hogy van Isten,
mert érzem Őt,
s mert párja sehol sincsen.
Kezébe' tart
engem és száz világot,
hatalma van:
Erő, mely mindig áldott.
Lélegzete
teremt és szétzúz mindent...
Számára nincs
alant és nincsen itt fent.

És úgy szeret,
ahogy' nem szeret senki,
és megtanít
kiállni, hinni, merni,
s amíg megyünk,
nincs utunkon megállás,

csak feladat,
cél, kötelesség, áldás,
s a végivel,
ha Hozzá visszatérünk,
Szent Lelkiben
mi is örökké élünk.

Ne félj tehát,
hogy nem lesz ébredésed,
mert többet ád
mindég az Úr, mint kéred,
és megbocsát,
ha nem is érdemelnéd,
hiszen szeret,
s könnyíti lelked terhét.
Nem hallhatod,
érezd hát, amit mondok,
ne bándd a szót,
és bízd az Úrra gondod'!

ŐRSÉGVÁLTÁS

Fiamnak

Ne búcsúztass, ha jön az őrségváltás,
s kezem nem fogja többé a kezéd...
az élet néha felbugyog meg sírt ás,
de lelkünk túlról éppen úgy szeret.

Inkább örülj, hogy dolgom végezten
hívott el Isten világ végiről,
s amit od'adtam, tartod a kezében
s hűen megőrzöd, 'mit egy párka szól.

Emlékeidben fel-feltűnő esték
régi meséi ma élnek megint,
s mindig világít a szó: kötelesség,
ha el is fűtta a sors lángjait.

Ne sírj, mert benned, lelkedben is élek,
ha csillagokban van is otthonom,
és új parancsra ismét visszatérek,
de hogy miként, azt most még nem tudom.

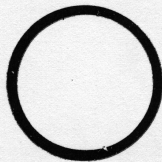
De hidd, jaj higgyed most, acélerősen,
hogyan amit látsz, az csupán változás...
Nevesd ki sorsod, ha kell, eszelősen,
hiszen helyetted nem él senki más.

Mert élsz... örökké... én is mindig élek,
hisz' nincs halál, csak örök változás...
Így ne búcsúztass, hiszen Te is lélek
és szellem vagy: örök feltámadás.

Szeretettel

Édesapád

Örösváltás
(Ám-nak)

Ne búsítsd, ha jön az örösváltás
s kezem nem fogja többé a kezéd ...
az élet néha felvirág, meg virítás,
de lelkeink tükröl éppen így, meret.

Juhátb érül, hogy dolgoz végezten
hívott el Joten világ végéről,
s amit odadtam, tartod a kezében
s tünen megörzöd, 'mit egy párka szől.

Emlékeidben fel-feltűnő esték
regi meséi ma élnek megint,
s mindig világít a sző: kötelező,
ha el is fűtta a sors lángjait.

Ne sírj, mert benned, lelkedben is élék,
ha csillagokban van is otthonom,
és új parancsok ismét virzatérek,
de, hogy miként azt most még nem tudom.

De hiad - jaj higgyed most, acél erősen,
hogy amit látás az csupán változás ...
Neved ki sorrod, ha kell, ezelősen,
hiszen helyetted nem él senki más.

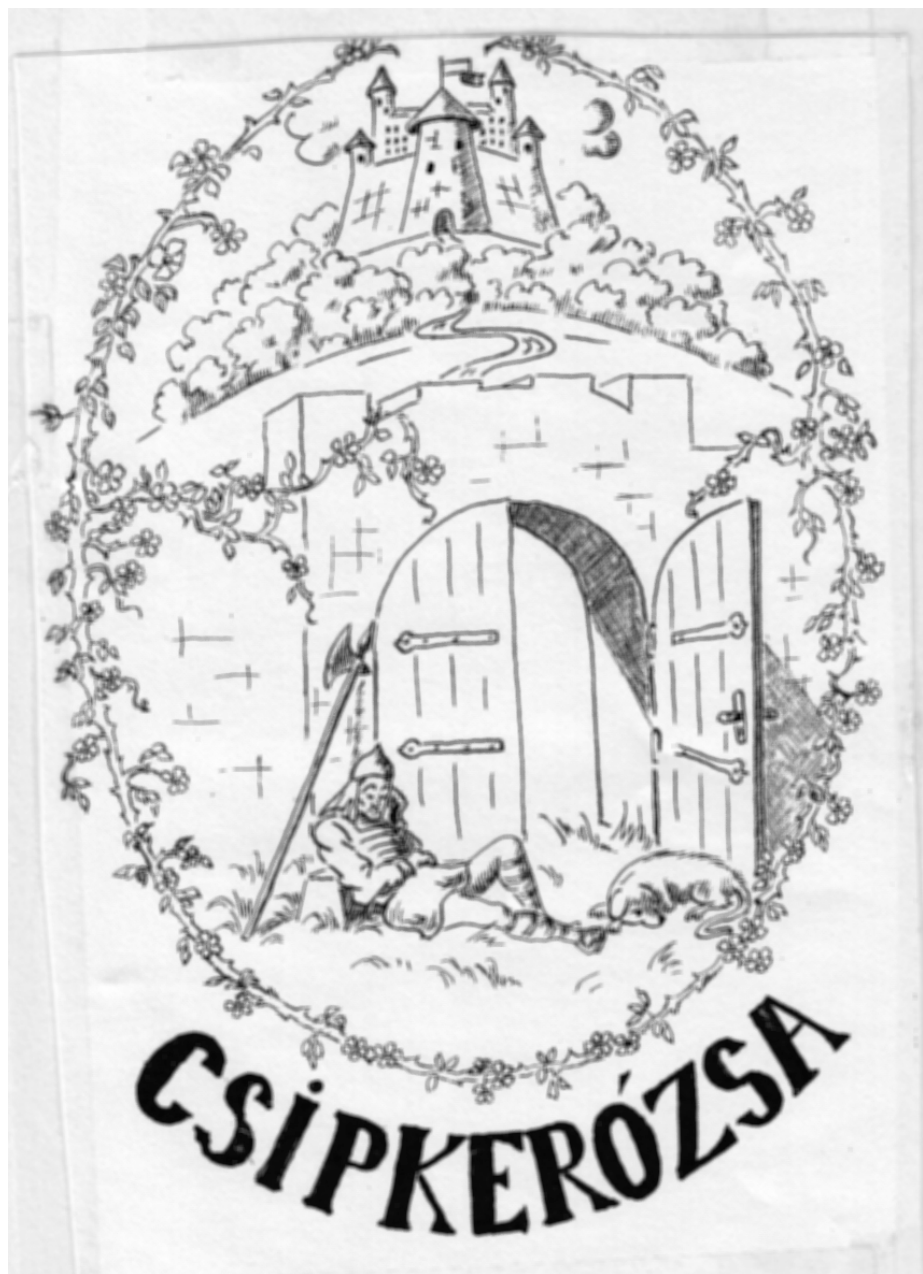
„Mert élis ... örökké ... én is mindig élék,
hisz' mines halál, csak örök változás ...
Igy na búsítsd, hiszen Te is élék
és szellem vagy: örök feltámadás.

Szeretettel

Édesapád

SÁRGULÓ LEVELEK
FÜGGELÉKKÉNT

CSIPKERÓZSA

egyén, völgyön gyakran jártam,
hullám hátán állt a lábam,
messze szálltam a szelekkel
éjszakában, nappal, reggel.
Láttam sok ezernyi népet:
sárgát, barnát, hófehéret;
laktam kőrakotta házban,
havas völgyben állt a sátram,
éltem cementkolosszusban,
vasfedéllel fedett lyukban,
kis tanyában, palotában,
mindenütt otthont találtam.
Csillagfényben fürdő éjjel,
egy kupacban, szerteszéjjel,
tűző napon esőt lesve,
s esőben ereszt keresve,
egyre mentem – egyre jártam,
sokszor félve, néha bátran,
és kerestem, várva lestem,
bár gyakran fáradt a testem,
hogyan meglegyek, megtaláljam,
mire mindig, mindig vártam.
Vándorlásban, bujdosásban,
tenger kincsel, üres zsákban,
koldusként öltözve úrnak,
úrként látszva nyomorultnak,
vígságban könnyem törölve,
erősen, bár összetörve.
Gyászolva, de vigalommal,
küzdve árnnyal s szélmalommal
hideg ésszel bolondulva,
derűt váltva a borúra,
egyre mentem, mendegéltem,

keresve, miért is éltem.
És jártamban, ím, mit lelek?
A völgy felett kéklő hegyek
aljában egy kis vár-lak áll,
körötte csend, még egy madár
se reppen; tán csak arra vár,
hogyan hallja, ahogy csörtetek
az erdőn át, bozót felett,
de lám, nem hallja léptemet.

Kese lovam csak fúj, kapál,
s 'hogyan a kapuhoz ér, megáll.
Gazzal benőtt az út, s a fal,
mint moha-párnás ravatal,
csöndes és bús; sötét kövek
arról szólnak, hogy mind öreg.
De mégis – járt valaki itt –
mintha hallanék valamit?!

Ott horkol a kapu előtt!
A kapu szárnya vén, benőtt
tövissel, és kusza inda
őrzi, meg a Csipkerózsza.
Alszik az őr, kardja rozsdás,
sisakja ó, inge mintás,
és bár szólítnám, nem felel:
ez egyhamar, biz, nem kel fel.

Hogyan is volt csak? Hadd mondjam el.
Emlékszel még tán, Kedvesem?!
Hogyan is volt csak? Száz év előtt
boszorka-konyhán méreg főtt.
Vidám volt egykor e tanya,
ezt irigyelte a banya.

Itt fent a várban, réges-rég
élt egy király és udvarnép:
Boldog király s tündérkirályné,
nagy volt a hírük és a váré.
S képzelhetni örömüket,
mikor kislányuk született!
Kalácsá válott minden kő:
ünneppé a keresztelő!

Minden jó tündért meghíttak
és írtak a szomszédoknak,
hogy lesz nagy vígság, lakoma,
s tündér lesz a kereszt-koma.
De nem hítták a rossz banyát,
a rossz tündért, ki gondot ád,
ki bajt teremt, irigy, fukar.
Nem énekelhet égi kar,
ha egy is discordot teremt...
Nem hívjuk, nincsen helye bent
az ünneplő tömeg között,
hol mind selyembe öltözött
tündérek állnak s várják lesve
a püspököt, ki szót keresve,
elcsukló hangon mond egy áldást:
Neked ajánljuk, Istenünk, lásd.
Amint az áldás elhangzott
és meghúzták a harangot,
hogy az is mondjon egy imát,
a nép az hitte, rosszul lát,
mert, ím, a banya megjelent...
képe ráncos volt és kikent...
és fennen szólt... „Szállj, vigalom,
a gyermeket megátkozom.
Az ünnepre nem hívtatok,
örömetek legyen robot,
a vigalomból gyász legyen:
bosszút állok a gyermekem.
Ne érje meg a holnapot,
ne élvezhesse a kapott
életet, kincset és kegyet!”

A vigalom megdermedett.
De a tündérek Asszonya

így szólt... és zengett a szava:
„Eridj banya, a jók között
személyed rosszul öltözött,
mert lelked rossz, szíved néma,
szeretetlen, fájón béna.
Az átkod, sajnos nem tudom
semmissé tenni, de azon
változtatni bizony tudok,
mert segítnék az angyalok.
Legyen mindez csupán álom,
s győzzön mindég a halálon...
És csak akkor, ha a méreg –
ennyit kívánok és kérek –
szűrással testébe jutva
altatja, mély álmot hozva.
De az álom véges legyen,
ébressze fel a szerelem.
Egy csendes csók, gyengéd érzés
álmából a visszatérés!”

A banya görcs-botja koppan
és el is tűnik legottan.
A vendégek útra kelnek,
király könnye gyönggyé dermed,
s parancsolón szól a nagy úr:
„Zenéljen, zengjen minden húr!
Megmenekült a gyermekem
e boldog, nyári reggelen!”
S hogy ne szúrja, sértse semmi,
s ne lehessen bajba esni,
minden tű és vágó szerszám,
mi gyermeknek nem való ám! –
a vár-lakból kitiltatott,
s az asszonyok sem varrtak ott.

Így nőtt fel a királyleány,
hogyan, hogyan sem, az talány.
Nem varrt, nem vágott, foltozott,
hogy ne válják elátkozott.

De egyszer, sok-sok év után
a király ül a trónusán,
szakácsa főz nagy lakomát
s a kuktának épp pofont ad,

és játszanak a gyerekek,
míg cica űz egy egeret...

S míg ez tart, a királyleány,
hogyan, hogyan sem, az talány...
feláll és megy a váron át,
meglelve egy toronyszobát.
A kis szobában vén anyó...
nincs is tán hozzá fogható...
orsója jár és dúdolgat:
Mit hoz a ma, vagy a holnap?!
Tűje jár, orsója perdül,
s a királylány vére pezsdül:
„Hadd nézzem, lássam e csodát!
Anyókám, adjad nekem át
a fonalat, orsót s a tűt,
hadd varrjak, fonjak gyönyörűt!”

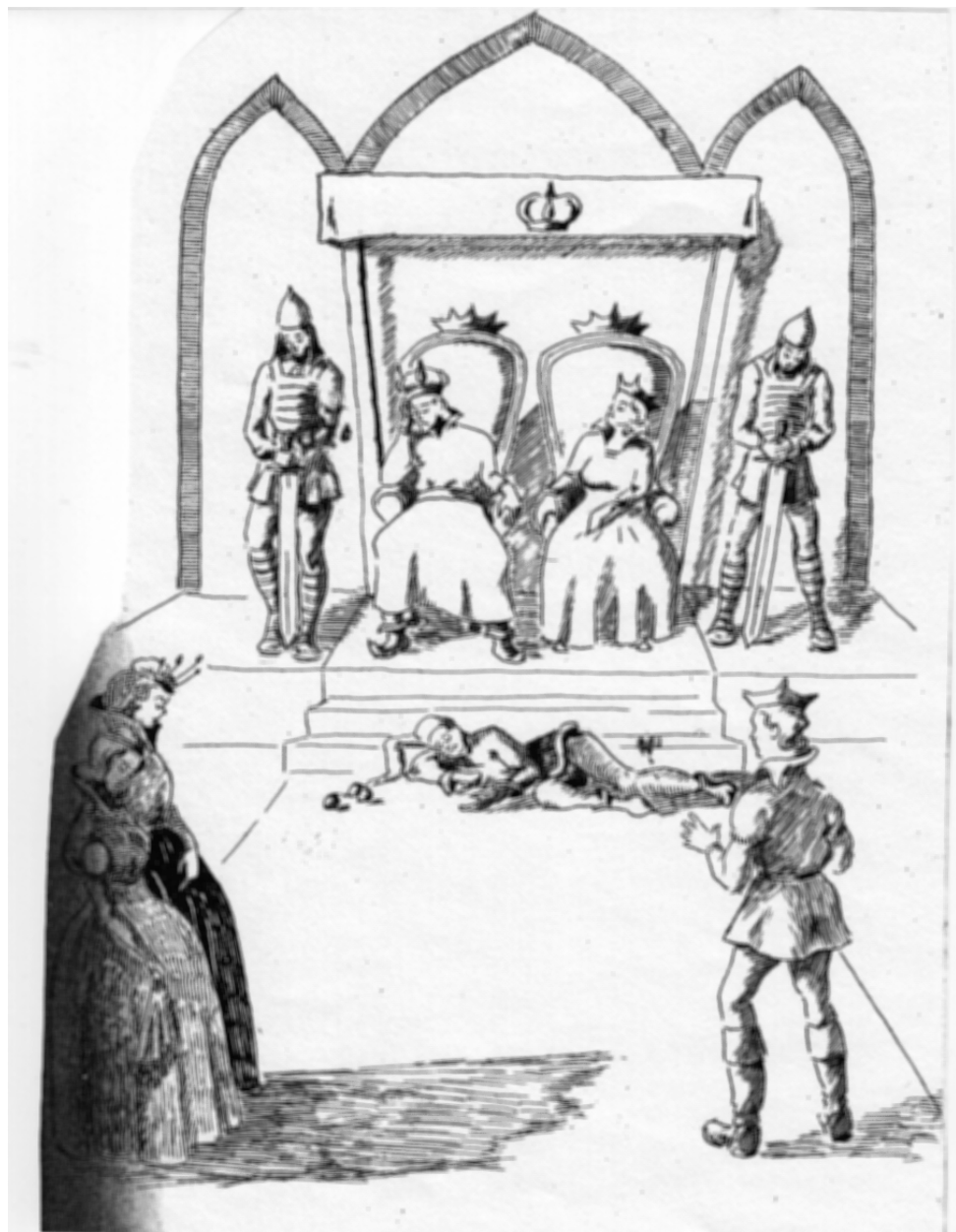
A vén anyó, gonosz manó,
így szól: „Gyere hát, kis bohó!
Itt a fonal, orsó, s a tű!
A kör teljes – acélgyűrű!”.
S amint kezébe vette mind:
a tűt, ollót, orsót, papírt,
ügyetlen ujját megszúrta,
s vér cseppent a kőpadlóra.

És ím, nem történt semmi más,
valóra vált a rossz varázs,

a régi átok – enyhébb formán:
megbénult minden a portán.
A királylányka elaludt –
egér, macska megáll, nem fut,
és nem csattan el a pofon
a kukta arcán. Szárazon
talán, talán csak elviszi
bőrét a kukta. A szakács
alszik, s a kertész, amint ás.
A király horkol a trónon,
szolgái meg szolga módon.

Őrök, népek mind alusznak:
loment a nap – múlt a holnap –,
múltak hetek, múltak évek,
másutt meg a nemzedékek.
Fiak vártak unokákat,
gyermekkekből aggok váltak.
De a várban minden régi,
agg agg marad, ifjú égi
fiatalon alszik szépen.
Egy felhő sincs a kék égen.
Várják, álomban, a percet,
hogy jöjjön egy ifjú herceg,
hogy megtörjön a vén varázs...
Nincs segítség, nincs semmi más!

Jártam-keltem, kongó lépttel,
a tűzön félkész az étel,
mindenki halk csendben alszik.
Csoda, senki sem járt még itt.

Sötét lépcsőn mentem feljebb,
hogyan valakit ébren lelek.
S végre, a toronyszobában,
majd gyökeret vert a lábam...
tündért leltem, szenderegve,
úgy kívántam, bárcsak kelne!
Sugár csókolta az arcát,
szeme hunyva, senkit sem lát.
Az ajka, mint érett eper,
mosolyog csendben, kedvesen.
Arca hamvas, oly gyönyörű,
keze fehér, ujján gyűrű.
Alig mozdul, alig piheg,
míg halkán, csendben szendereg.

Szívem dobban, mi van velem?
A tündérszárnyú szerelem
vonz feléje. Eper ajka
mintha csak szólni akarna.
Nem hallom, érzem a szavát.
Szeme lehunyva, mégis lát.
Érzem, szólva-szólna, kérve,
bár a régmúlt visszatérne.

Régen volt... ma már csak árnyék,
oda mégis visszaszállnék,
éltet csókolva két ajkra,
véletlenül, de akarva.
S mint az ajkak összeértek,
álmunk elmúlt, s jött az élet.

A király felült trónusán,
macska hízott egér husán,

s a pofon elcsattant végre:
rossz kuktának ez a bére.

Az őrök is felébredtek,
a kertész ássa a kertet,
s a királylány, kéz a kézben
az ifjúval, lassan lépdél.
„Ébredésem olyan csodás,
szerelmes csók és semmi más
nem volt oka, hogy ébredtem.
Ifjú herceg, rabod lettem”,
szólt, s az ifjút kézen fogva
felvezette a trónusra.

Ott a király, szemébe' könny,
ajkán mosoly, így szólt: „A szörny,
gonosz manó varázsa rég
elaltatta a vár népét,
de a varázslat megtörött,
s hozzád, jó vándor, hála köt.
Köszönöm, herceg, jöttödet.
Mondd, sok vitézed vár s követ?
Szólítsd be őket, udvarom
tekintsd tiédnek. Otthonom
készséggel nyitja kapuját,
s hálával gondol mindig rád.
Kérj bármit, s hogyha tehetem,
fogadom, hogy meg is teszem.

Kérd fél országom: a tiéd,
s nemes tetteidnek a híré
minden kobzosom zengi majd,
s nevetés váltja fel a jajt.”

A trón előtt kéz-kézben álltak:
ifjú, királylány; és a vár-had
mind odacsődült, várva, lesve,
lesz-e nagy ünnep máma este?

„Király uram”, szól a vándor,
s szemében szerelem lángol,
„fél országod szép ajánlat,
és vendégként élnem nálad,
s hogy kérhetnék mostan bármit,
nagy vagyonod mégsem csábít.
Fél országod gondod fele,
s a gond, ha van, nincs vége se.
Amit tettem, nem volt nemes,

sem jutalomra érdemes.
Amit tettem, az érthető.
Lánykádat kérd, hadd mondja ő,
lenne-e a feleségem?
Beleszerettem egészen.
A csókjára megszomjaztam,
hogy végre rája akadtam,
Álmából ez ébresztette...
Kérd, lenne-e arra kedve,
hogy megossza szegénységem,
ha szerethetne egészen,
s megosztaná vándorlásom
éltünkben s túl a halálon?”

Elmondta a pap az áldást –
Csipkerózska, szép virág, lásd!
Olyan mindig, mint az élet,
tövis-szárról virág éled:
Van benn rossz is, de végtére
minden jó lesz, szerencsére.

UTÓSZÓ: Csipkerózsza, szép virágszál,
ifjúságunk lassan elszáll.
Vándoroltunk már eleget,
láttunk kincset, embereket,
sok országot, tarka népet,
könnyet, melyből élet éled.
Verítékünk könnye sajgott,
láttunk lakzit és sírhalmot.
Volt örömünk, boldog ünnep,
fölneveltük gyermekünket.
Ünnepünk' követte válság,
szerelmünket a barátság.
Hajunk lassan őszbe fordul,
talpunk alatt hó csikordul.
A csók kihűl, szépül a múlt,
s szerelmünk vággyá finomult.

Régi csókom ne feledd el –
bár éreznéd este-reggel.
Csipkerózsza, aranyvirág,
miért kegyetlen a világ,
és hol van a tavalyi hó?
Lángunkon mért van koppanó,
mint holmi gyertyán, jaj, miér'?
míg bennem mindig ég a vér.
De tudjad, hogy szerelmemet
nem változtatja semmi meg.

TÖVISEK

KEDVESEM

A szív szeretet,
s ha rám nevet
két kék, mosolygó szem,
Kedvesem,
szívem dobog,
rád gondolok,
te vagy a végzetem,
azt hiszem.
Miért a csók,
ezernyi bók,
ha szíved mást szeret?
Egy kis levél
miért mesél
oly fájót, kedveset,
Margaret?

Alsómesteri

TORZÓK

I.

Dörög...
s felénk dübörgő tüzes ördögök
ontják a halált.
Tán jobb odaát?!
Csengő csilingel kékes csendben,
a fű se rezzen,
a Bárány megvált.

II.

A gondolat, mint gyorsvonal,
száguldva visz haza,
s miért felejtjük otthonunk,
nincs olyan mostoha.
Most jó és víg az életünk,
bár markoljuk a fegyverünk',
de bármi jó és bármi szép,
előttünk van a régi kép,
s vágyakozunk haza.

III:

Miért van csend a május éjszakákon,
s miért sötét a hold?
Miért ül némaság a tájon,
hol csalogány dalolt?
És mért lett véres vize a Tiszának,
hová szépülni szőke sellők jártak?
Miért égett le erdő meg mező,
s az egész ország miért temető?
Miért?

IV.

Nem ver többé a szívem, nem dobog.
Jaj, nem lehattünk együtt boldogok!
Én rossz vagyok, mint a vándormadár,
ki egyszer erre, egyszer amarra száll.
Te itt dalolsz az ősi fészeken,
én messze járok a hét tengeren...

Keresd a párod,
tán megtalálod,
de jaj, lehet, hogy
hiába várod...
S ekkor emlékezz, a vándormadár
a messzi földről egyszer hazaszáll.

V.

Mily szép a világ, e tarka virág,
Istenem, be szép.
Mily barna a föld, a mező mi zöld.
Ez tündéri kép.
S mi állandóan fenn ragyog,
mily fényesek a csillagok!
Itt mégis bú van, fájdalom,
ezekről szól az én dalom.
A nyomor ég, s a szenvedés,
amelyre orvosság kevés,
óh, mennyi van, óh, mennyi van,
s meghalnék én is boldogan,
ha tudnám, hogy sírhalmomon
egy új világ kél. Fájdalom,
nincs rá remény – nincs rá remény,
a magyar éjben semmi fény.
Nincsen remény.

Iszkaszentgyörgy

EMLÉK

Tavasza volt, rég volt – éve már,
hogy elmúlt, tán az volt a kár.
Húvös tavasz volt – március,
s a kékes égen szürke, bús
gondfelhők úsztak.

Idegen tank lomha teste,
bejáratot sem keresve
gördült be hozzánk. – Itt vagyok,
csupán biztonságot hozok,
ha kell – ha nem!

S a szabadság szent ünnepén,
Magyarország, te bús, szegény,
szabad lehettél s újra nagy...
s most megkérdezlek, szabad vagy?
Tényleg szabad??

És március szent idusán,
megindultunk a nép után
mi is a lejtőn; keresve,
kiutat sehol se lelve.
Nincs is sehol!

S e szürke tavasz-éjjelen
e szó is meghalt: szerelem.
Nincsen számomra senki már,
ki kárpótol, szeretne bár...
Nincsen sehol!

Iszka-szentgyörgy

ÜZENET A HATÁRSOROMPÓNAK

Öreg hegyek alján
itt maradtam árván,
árván, mint a falevél.
Könny pereg szememből
nagy keserűségtől,
elkapott engem a szél.

Elfűjt a hazámból,
s idegen országból
száll feléd az üzenet:
Visszatérünk újra.
Fel, szent háborúra!
Lesz még nálunk kikelet!

Fürstenfeld

PIHENŐ A BÁNAT ÚTJÁN

Kis fehér ház, nagy hegyek aljába,
ide tértem megpihenni máma.
Megpihentem, jól esett nagyon,
mert ma szívem csupa fájdalom...
Könnyem éget, bűm sajogva fáj.
Elém tűnik, jaj, a régi táj.
Milyen szép volt, milyen más volt akkor!
Most nem tudom, hol ér el az agg-kor.
Hazátlanul kerget sorsom szele.
Nem aggódik senki: „Mi lesz vele?”
Elszakadtam a szülői háztól,
lehet, anyám eddigre már gyászol.

De ki tudja, hátha égő könnyem
őit siratja, ki nem ment el könnyen,
s ott maradt, hol hívta hivatása,
míg elérte az ellen hordája.

Istenem, könyörgöm, gyógyítsd be sebünket,
vegyled oltalmadba hitvány életünket!
Jöjj közénk és, jaj, vigyázz reánk!
Porból száll égnek a mi hő imánk!

Fürstenfeld

E...

Haja szőke volt, mint a napsugár,
és a szeme kék, belenézni kár.
Kacaja csengő,
s mint fényes felhő,
foga oly fehér.
De hiába kér
szerelmet szivem.
Fájva elviszem,
tán nyugtot talál.

Adriach

FELHŐK

Fekete vándor-fellegek,
veletek messze elmegyek,
oda, hol áll az otthonom,
hol a madár szebben dalol.

Fekete vándor-fellegek,
veletek mennem nem lehet.
Itt kell maradnom csendesen,
nem vár rám már a kedvesem.

Hiába sír a jó Anyám,
idegen föld a mostohám,
de lelkem... az mindig szabad,
s éjfélén haza látogat.

Kraubath

STEIERMARK

Fehér felhőket hajt a déli szél,
a völgy a hegynek a múlttól mesél.
Havas hegyormok vacognak fázva,
de lenn a völgyben a tavasz láza
kisarjasztja az üde, zöld füvet...
Lassan nem fáj már az emlékezet.

Itt lent virágot öntöz a folyó,
odafent mérges úr a télapó.
A völgyben mélyen parányi házak,
melyekre talán manók vigyáznak,

s szorgalmas hangyák lakják: emberek.
Ez csak a béke hazája lehet.

S a zöldes, lustán fekvő pázsiton
ragyog a harmat. Száz virágszirom
szóródik szét most a domboldalon.
Itt béke van most, sosincs fájdalom.
Lehet, hogy itt is sírnak emberek,
de ez csupán csak örömkönny lehet.
Örömkönny s boldog ország!

Kraubath

HAMU

Búcsúzzunk el hát, sok kedves levél;
az apám írta, könnyekről mesél,
meg aggódásról, nagy szeretetről,
mely távolsággal s a bajjal csak nől.
Búcsúzzunk el hát, kedves emlékek,
hiányoztok majd, amerre lépek.
Belőletek csak bús hamu maradt!
Elsiratom hát pusztulástokat.

Eggersdorf

MENEKÜLÉS

Borús utam, s minduntalan
feltűnnek csillagok,
de állandóan, nagyszerűn
nekem egy sem ragyog.

Csak egyszer volt... nekem dalolt
minden víg kis madár,
de most követ, felém nevet
a csontkezű halál.

Versenyt futunk, s ha elbukunk,
úgy véget ér a dal.
Ki megmarad: erős, szabad,
tán soha meg se hal.

A Tauern hágóján

HAZAÉRTEM?

Sötét volt éppen, kongó, vak sötét,
amint beléptem... nem, nem, semmiképp
ez nem lehet soha...
legyen a sorsom bármi mostoha...
az én oly régen kedves otthonom.
Akkor oly szép volt, lám most csupa gyom
a kert, az út; mily kedves, szép helyek,
s csak egy maradt meg, minden elveszett:
a zsongító, bús, szent emlékezet.

Schmidhausen

A SZÜRKE KÖDBEN

Gomolygó, sűrű köd ül a tájon,
jövőt elrejtő, sűrű köd,
az utat, ösvényt már alig látom,
mert mindent elnyel és beföd.

Hétköznapi vén és szürke árja
az, mely körülvesz, eltakar.
A megváltását hiába várja,
ki szabadulni nem akar.

A szürke semmi, robot és nyomor,
éhség, hideg mind gyermeki.
Jaj annak százszor, jaj százezerszer,
ki vas parancsát megszegi.

A szürke ködben két bús árny-alak
rémlik előttem... Emberek?!
Jertek már, oly rég volt, hogy láttalak!
S most mind a kettő megremeg.

Eltűntek aztán és mi megmaradt,
egy álmokképpé vált csupán,
s két könnyecsep marta végig arcomat...
Ez történt egy bús délután.

Aztán a semmi... fájó, szürke köd
vett körül engem. Megvakít,
ha nem él bennem az idegenben,
bár otthon, Isten és a hit.

Hiszek a fényben – a glóriában,
amely megóv és betakar,

hiszek az élő, szent napsugárban,
mely kialudni nem akar.

S a szürke ködben elpattant a húr...
Karácsony új, szent fényt mutat,
„mert lámpást adott kezembe az Úr”,
s fényessé tette az utat.

Budapest

ANNAK, AKI EGYEDÜL TÖLTI A SZENTESTÉT

Harangok zúgnak, csendben hull a hó –
parányi pelyhek, mint megannyi könny,
jéggé dermednek – puha takaró
borul a földre. Most minden közöny
felenged lassan. Tedd össze kezed...
Közénk ma szállt le a szent Szeretet.

Nem égnek nálad szeretet-lángok,
nincs felterítve gazdag lakoma.
Sötét hajadban fényes szált látok:
Ez tán az élet keserű nyoma?!
Egyedül vagy, de én veled vagyok.
Az Isten, meglásd, jó, segítni fog.

A bibliád már régi, elszakadt.
Karácsonyt hirdet minden szent szava.
„És érkezének három királyok...”,
zengte a zsoltár és az éjszaka.
Szálljon az ének a magas égbe,
vezessen téged a csillag fénye!

Búd Nessus-ingét vedd le hát hamar,
s a megbocsátás szent éjszakáján
lelj írt a sebre, mely oly mélyre mar!
Hogy nekem nem fáj, hát azt hiszed tán?
Most búcsúzóul még bezörgetek:
Vezesse Isten minden léptedet!

Ha éjszakánként majd reád borul
a csendes, szürke álomtakaró,
álmodj fiadról, álmodj konokul!
Ne higgyél annak, ami a való!
A boldog álom szárnya gyors – repül –.
Csak a remény az, mely életre szül.

Harangok zúgnak, csendben hull a hó,
s Karácsony békés, szent éjszakáján
az Isten áldjon, Mikulás Apó!

PHILEMON ÉS BAUCIS – KÉTEZER ÉVE

Dédapa és Edithke 47. házassági évfordulójára,
1948. augusztus 4. Budapest

Kétezer éve, hogy megszületett
lenn Betlehemben a szent Szeretet.
Négyezer évnél is régibb talán
két öreg fa a Vezúv oldalán.

Összefonódott mindenik águk,
s szerelmes dalban lombkoronájuk
egymásnak mindent szépen elmesél.
Csókjuktól rezgő a tavaszi szél.

Két öreg ember volt ez a két fa,
egymást szeretve, vesződve néha...
Szemükben tiszta, isteni fények,
gazdagok szívben, másként szegények.

Szerették egymást, kitartva bajban,
és rájuk virradt sokszor a hajnal,
őrködve egymás álmai felett,
s vezette őket a szent Szeretet.

Kérték az Istent, adja meg nekik
a legfőbb üdvöt a földön még itt,
azt, hogy ők soha el ne váljanak,
amint így állnak a Vezúv alatt.

És az Úr Isten úgy tett, mint kérték,
hisz szeretet a legnagyobb érték,
mely a földön is jutalmat talál,
s előle, verten kullog a halál.

Öreg Philemon, s Te, jó Baucis,
boldog örökké, ki szeretve hisz;
boldog örökké, ki csodára vár,
könnyet szárítva és sóhajtvá bár.

Áldjon meg Isten, adj, hogy béke
legyen e földön kettőtök része,
és szeretet, mely olyan ritka itt,
meg boldog hűség és köszikla hit.

LEVÉL ÉDESAPÁMNAK

Süvít a szél a pusztán,
s egy árva homokbuckán
rázza a kórót oly vadul.
Az éjszaka üvöltve
markol bele a földbe
s a lomb, az ág a földre hull.

Távol csillagok fénye
bágyadt sugárral néz le –
olyan sötét az éjszaka.
A szemem nem lát messze,
a távolban keresve –
csak fényparány mutat haza.

Kegyetlen, zúgó szélben,
a harmatkönnyes réten
görnyedve áll egy barna árny.
Szeméből gyémántkönyek
némán alápörögnek –
csak botja van, nem büszke szárny.

És vár az éjszakában,
csöndes, remegő szájjal
mormolva halkán egy imát.
Várja – hogy hazatérjen –,
a messzi csillagfénnel
távol bolyongó, bús fiát.

A szél hiába mondja
kacagva, vagy morogva,
nincs ki a távolságtól.
Ő konokul kitartva –
a tenyerében arca –
a csodát várja és lesi.

Már éjfél az óra –
Mindenki nyugovóra! –
De ő csak vár és egyre vár.
A halvány csillagfénnel
várja, hogy hazatérjen
a kis fia – csak jönne bár!

S alig, hogy elmúlt éjfél,
szikrázó sugárkéven
száll vágatva egy fény-lovas.
A szél hunyázva ült el,
kibékülve a földdel,
amerre sújt az égi vas.

És megtorpan a vágta.
Szeretet angyalszárnya
visszarántja a zabolát,
és csendesen ügetve,
a barna árnyat lesve
jön valaki az úton át.

Ne sírj, hisz nincs már könnyed...
míg borítja a földet
a bársonypuha éjszaka,
én otthon vagyok Nálad...
Kacagj inkább vidámat!
Így látogatok én haza.

Befogva áll a Göncöl
és hangosan dörömböl,
ha röpítik a fénylovak.
Az mindig megtalálja,
felhők között, sugárba,
vissza, Felétek az utat.

S ha messzebbre sodorna
e véres, földi torna,
jelemmé válna Délkereszt,
mely messze, fent az égen,
a Göncöl szekérével
együtt visz fényt és nem ereszt.

Légy inkább százszor boldog!
Örülj, hogy sírnod nincs ok,
örülj, hogy él, akit szeretsz,
és nem senyved el árván,
szabadulásra várván...
Boldogabb soha nem lehetsz!

Száradjon fel a könnyed –
ketten mégis csak könnyebb.
Ott van melletted jó Anyám,
s ha jártok, kéz a kézbe,
a múltakat idézve,
örömmel gondoljatok rám.

Schirmitzbühel

DE PROFUNDIS

Apósom halálára.
Perth, W.A. 1951

Sötét és nyirkos palástját húzza
magára a vén, árva nap,
kiomló vére pirosra festi,
mi a világból megmaradt.
Kínlódva, jajjal tekint a földre...
búcsúzik, itt van az idő;
s az esti harmat könnycsepje hull le
fáradt szeméből. A jövő
jut az eszébe és a múlt,
és az, hogy régen a verőfényben
még kacagni is megtanult.

Kacagni hát! Hát ilyet is lehet?
Kacagni tán, hogy itt az elmúlás?
Vadul vigadva egy kupa borral,
hol csontkezű a muzsikás?
Harsogó zajjal... s a hahotában
kibuggyan szeméből a könny.
Aztán lehiggad, s megtört szeméből
ránk tükröződik a közöny...
Vagy bölcs megértés nagy nyugalma ez?
És látó szemmel, nem háborogva
tér meg nagy, fényes ősihez?

Belehanyatlik felhősírjába,
egy más világra érve át...
tompán zuhannak a szemfedőre
könny és göröngy s csillagvirág.
A bús, öreg föld is megsiratja,

s pilláin, a fűszálakon,
az igaz részvét harmatcsepp könnye
nedvesen fénylő fátylat von.

Én nem siratlak, bár nékem is fáj,
hogymentél, hogy nem vagy itt,
mert tudom bizton, hogy viszontlátlak,
s a síron túl is él e hit.

*

Éjfélűt ütött, tudtam, hogy eljössz...
Még fentmaradt egy számadás –
Elvettem Tőled, elvittem Tőled,
kiket szerettél, Látomás!
A szíved fájt, hogy megraboltak.
Kihalt szívedből az öröm...
Nem Tőled kaptam, mégis amim van,
hálásan Néked köszönöm.

Az Úr rendelte – így volt megírva,
hogymint Társamat Te adjad át,
hogymint mindörökre velem megossza
az élet örömet s baját...
Az Úr rendelte, így kellett lenni,
hogymint ő legyen jobbik felem,
célom, amiért érdemes élni,
az életem, s a szerelem.

Elvittem messze, az idegenbe
a lelked kedves magzatát,
hogymint megmaradjon a zivatarban
e szép, törekeny kis virág.
Tudom, Neked fájt. Bocsáss meg érte,
Te most már látod, mi a cél,

s a kis madárka itt meghúzódhat,
mikor dühöngve fú a szél.

A szíved úgy fájt, hogy megraboltak –
de a jövő hit és öröm.

Nem Tőled kaptam, mégis, amim van,
hálásan Néked köszönöm.

Az Úr rendelte, így volt megírva,
Te boldog vagy már odaát,
s hogy Véled légyen az örök Isten,
ajkunk forrón mond egy imát.

KERESŐ

KERESŐ

1514	317
1956 és 1996 között	36
A csillaglátó ember	241
A csillagok mind arról vallanak	110
A csillagok visszanéznek	71
A fény mögött	49
A gondolat	136
A gyűű	22
A havasokban	70
A homlokára tette a kezét	63
A láncod elszakadt	303
A lélek él	221
A lelkem	311
A millenniumi királlysírok	76
A nappal búcsúzik	231
A nevetésed	46
A régi tűz	131
A rejtély	350
A Szabadság tér régi szobraihoz	165
A szélre írtam	105
A szó	142
A szürke ködben	390
A tengeren	232
A vénség nem lesz úrrá	296
Addig	310
ADJ INNOM, MESTER 1996-2000	13
Adj innom, Mester	66
Adj, Uram profétát	109
Ajánlás	15
Ahova mentél	348
Akárhol jártál	89
Aki velem tart	248
Áldjon meg az Isten	100
Áldom a párom	345

Alkony	151
Állj ki	276
Álmomban	65
Álmomban Karácsonykor	279
Amíg élünk, küzdenünk kell	99
Amíg megyek	77
Amikor újra eljön az idő	19
Amit szeretnék	160
Annak, aki egyedül tölti a Szent Estét	391
Anyáknapijára	130
Anyám	73
Áradás	121
Áradás	316
Áradj, folyó	64
Arcana István Királyról	17
Árnyak	103
Atlantisz népe	213
Attila, nagy király	234
Átvirrasztott éjszakákon	96
AZ ALKUVÁST NEM ISMEREM 2004-2005	245
Az alpok alján	132
Az anyagelvűség korában	156
Az árnyék	72
Az égig érő fa	235
Az égre kiáltok	173
Az élet fénybe öltözött	127
Az élet mégis új tavaszra vár	144
Az életet tán sose kértem	289
Az éneket sose feledd	134
Az esztenán	166
Az ifjúságból ennyi megmaradt	70
Az Isten áldjon, Eszter	238
Az óév éjjelén	199
Az öreg szilfa	87
Az örület	184
Az új évezred	53
Az Úr bizony tenyerén hordott	38

Az Úr megadta	125
Az Úr üzen a csillagokkal	292
Az Úré a szabadítás	97
Azt álmodtam	301
Bábszínház	208
Barátaimnak	270
Betakartál	158
Betlehemben	193
Bölcsek, királyok, pártusok	52
Búcsúzzunk	254
Centenarium	117
Cudar világ	102
Csak fény van ott	33
Csak nevetünk	328
Csíksomlyói búcsún	315
Csillagfényes éjszakán	32
CSIPKERÓZSA	356
Csodálatos zsenge élet	26
Csönd van	171
De Isten itt tart	312
De profundis	397
Dedicatio helyett	16
E...	386
Égő Karácsony	159
Egy beszélgetés margójára	290
Egy évezrednek ismét vége van	113
Egy kínai vers margójára	293
Egy telefonbeszélgetés után	30
Egymásért	236
Él az élet	138
El merjem-é	230
Életünk nem teljes	42
Elhallgatott	342
Eljön egyszer	214
Eljön mégis	152
Elrendeltetett	334
Elringat mindörökre	73

Elvégeztetett	222
Emlék	384
Emlékek nélkül	209
Eressz hát	135
És tenni mertek...	47
Európa elrablása	223
Évforduló	266
Ezt álmodtam	280
Felálllok ismét új tavasszal	51
Feléd repül	261
Felhők	387
Felkiáltunk	237
Fényesen égjek	314
FOHÁSZ CSATA UTÁN 2003	197
Fohász csata után	202
Fordul a kerék	68
Getsemáné kertben	190
Gilgames	338
Gyáván	322
Győz az élet	20
Ha nem is értem	137
Ha úgy akarsz	341
Hadd köszöntselek	329
Hajrával	64
Halkan	319
Hamu	388
Három királyok	194
Három sirató Dukász Anna felett	81
Haza nélkül nincsen élet	273
Hazaértem?	389
Hirosima-Nagasaki	321
Hitből pedig	267
Hol az erőm?	21
Holdfogyatkozás	86
Homok alatt a múltam	216
Homokviharban	212
Húsunkba égett szó	119

Hűek maradunk	256
Igazság - írt kérünk!!!!	299
Igazságot álmodj	67
In memoriam	147
Isten hozzád	129
Istenben bízott	92
Istent hívd bíródul	79
István végnapjai	330
Játékosan	78
Játékosan, jambusban	180
Jenin	174
Jer hát, testvérem	90
Jöjj, Fény, vezess...	189
JÖVEL, ÚJ EMBER 2001	115
Karácsony 2004-ben	282
Karácsony áldott éjjelén	28
Karácsonyi ima	112
Karácsonyra	154
Kavics rezege	23
KERESŐ	400
Kezdetben volt a dallam	74
Kék volt az ég	182
Ki tudja hányszor	108
Ki tudja, mire várok	211
Ki tudja?	122
Kiáltanál, de nem lehet	47
Kincs	139
Kokárdával Európa tornácán	252
Kopogtatott	146
Kossuthhoz	169
Könnyedből lassan szülessék mosoly	148
Körülöttem a város ég	204
KÖSZÖNÖM	343
Köszönöm a virágokat	335
Köszönöm ismét	287
Köszönöm szived minden dobbanását	145
Köveket faragtam	307

Küldetés	140
Küzdjél	306
Küzdjél hát népem	170
Látnom kell	340
Látogatás	101
Legyél ma áldott	91
Lélekben már otthon vagyok	326
Lesz majd válasz	254
Levél Édesapámnak	394
Levél, mit írnok oly nehéz	324
Ma esőért imádkozunk	192
Madár se szól	24
Madár se szól már	285
MAGYAR AKARAT 2002	163
Magyar akarat	167
Mailáth Józsitól búcsúzom	309
Május 8.	297
Megértjük a csodákat	21
Mély álmaimban	268
Menekülés	389
Mért adja Isten	224
Mert egyensúly kell	31
Mert nem bíztak magukban	200
Mért van	265
Miért olvasol verseket?	34
Mindenre van szent megbocsátás	50
Mondjunk egymásért egy imát	54
Mosolyogjunk bátran	337
Nagypéntekre	217
Nándorfehérvár	98
Napba vivő út	27
Napkelte	320
Ne bánd, hogy lassan jó az este	150
Ne kérdezd	85
Ne közöld	296
Ne nézzél vissza	57
Ne sirasd hát	250

Ne sírjatok	84
Ne sírjatok értem	349
Néha csak nevetnem nehéz	263
Nem búcsúzom	239
Nem győz a halál	35
Nem múlik már el	251
Nem temethetik el a lelkeket	226
Nem tudom miért	70
Nem vég van itt	313
Nem véletlen	284
Nem volt több madárdal	59
Népemnek, földrengés után	185
Nézz túl az óceánon	194
Nisi verba	60
Október 23.	229
On the lake	272
Őrségváltás	352
Őszi levelek	287
Parnasszus	80
Páva	264
Perth	104
Philemon és Baucis	227
Philemon és Baucis – kétezer éve	393
Philemon és Baucis imádsága	260
Pihenő a bánat útján	385
Poeta nascitur?	233
Pozsony felett	247
Régi és új március	120
Repül a nehéz kő	278
Requiem Dudás Imréért	186
Requiem for Imre Dudás	187
Rigómező	40
Rovás	247
SÁRGULÓ LEVELEK	355
Seattle	55
„Sem emlék, sem varázslat”	218
Soha el ne hagyj	149

Soha sincs későn	262
Sok szék már üres	181
Sötét cserjék között	176
Steiermark	387
Szavak csak	62
Széljegyzetek Fauré requiemjéhez	43
Szenteste napján	58
Szent László népe	157
Szent tüzem	336
Szittyák koronája	106
Szívdobogás	165
Születésnapodra	259
Talán	307
Talpra állunk	177
Te se így akartad	257
Temetésen	294
Temetőben	191
Testet ölt a hit	275
Testvéreim	220
The town will burn around me soon	206
Tinódi üzeni:	178
Torzók	381
Törvény	291
TÖVISEK	378
Trianon 2005	302
Trianon nemzedéke	69
Tudom	351
Tudtad	123
Tusa	126
Úgy dübörög	271
Újabb Karácsony	243
Una furtiva lacrima	333
Utam göröngyös	308
Utászciszma	111
Üzenet	183
Üzenet a határsorompónak	385
Vade mecum	95

Várjál, Vergilius	141
Várjam-e?	155
Végítélet	283
Vessünk csodálatos magot	94
Virágzik a Tisza	83

TOTTH JENŐ 1923. december 6.-án született Budapesten. Mint régi magyar lelkész-tanár család gyermeke, a Budapesti Lónyay utcai Református Főgimnáziumban végezte középiskoláit, és a Pázmány Péter Tudományegyetem Jogi Karán abszolvált 1947-ben. Doktorátusa előtt 1949-ben kénytelen volt Magyarországról elmenekülnie és 1950-ben, két éves munkaszerződéssel családjával együtt Nyugat- Ausztráliába érkezett. Ezután a magániparban helyezkedett el. 1957-ben Perthben megalapította a Hunyadi cserkészcsapatot és az ottani Magyar református Gyülekezet presbitere és minden magyar megmozdulás lelkes támogatója volt. Mint a Nyugatausztráliai Egyetem hallgatóinak az adminisztrátora évekig dolgozott az egyetemen és ott magasfokú képzést szerzett. Ezekkel jött át, mint a helyi diákság ügyvezetője, Canberrába, az Ausztrál Nemzeti Egyetemre, ahol négy éven át ókori történelmet is tanított. Első szív-szelep műtétje után, 1987 végén ment nyugdíjba s azóta, (második műtétje után is,) tevékeny részt vesz az ausztráliai kultúréletben.

Világszerte számos írás jelent meg róla és tőle, s bár versei egyre szomorúbbá válnak mégis sokat közöl belőlük otthon és külföldön a magyar sajtó.

Történelmi tanulmányain felül egy szindarabja (A szabadságért – 1957 - Perth) és nagy csokor verse van. Ezek a világszerte publikált folyóiratokon és lapokon felül eddig öt kötetben jelentek meg:

„Emlékek,” Melbourne, 1990; „Ferihegyi feltámadás” Canberra, 1993; „Várazozóban,” Canberra, 1994; „Vén Babylon vizeinél,” Canberra, 1993-1998; „A Lélek szavakat keres,” Budapest, 2000 (antológia).

A hatodikát, „Évezredek mesgyéjén” cím alatt most tartja kézben az olvasó.

A költő baráti köre, amely a kötet kiadásában segítségére volt, melegen ajánlja ezt az érzelmekben gazdag munkát minden kedves magyar olvasónak.

